

Giới thiệu Thịnh Thế An Ôn

Truyện Thịnh Thế An Ôn của tác giả Lạc Vũ Thu Hàn là một câu chuyện ngôn tình cổ đại, trùng sinh, nữ trùng sinh và nữ xuyên không. Kiếp trước, Tạ Ý Hinh nàng vì mù quáng mà bỏ ngoài tai mọi lời can ngăn, chấp thuận gả cho thế tử Hầu phủ Chu Thông Dục.

Những tưởng rằng y là một tình lang sống nội tâm, bên ngoài lạnh lùng bên trong ấm áp, nào ngờ người ta vốn từ lâu đã bị kẻ khác đứng sau lưng giật dây điều khiển...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giải Thoát

Nguyên Vi quốc.

Trong Phật đường u tịch, Tạ Ý Hinh quỳ gối trên bồ đoàn, đôi mắt khép hờ thành tâm tụng Kinh Phật.

Đột nhiên, cửa lớn bị đẩy ra kêu “kẹt” một tiếng. Tạ Ý Hinh vẫn không quay đầu lại nhìn mà vẫn giữ nguyên thế ngồi ban đầu.

Bởi vì, nàng biết, cho dù có là ai đến đây cũng không thể thay đổi được điều gì.

Chẳng qua, nàng vừa đứng lúc tụng xong “Kim cương kinh” trên tay nên mới từ tốn đặt quyền kinh xuống. Nhưng tay chưa kịp đặt tới quyền kinh “Địa tạng Bồ Tát bản nguyện” thì đã bị một thanh âm cắt ngang.

“Tạ Ý Hinh, không thể tưởng tượng được ngươi cũng có một ngày hôm nay, bị buộc phải vào Phật đường tụng kinh niệm Phật, chẳng còn tí tí nào đáng vẻ của một chủ mẫu cầm quyền nhĩ.” Giọng nói trong trẻo dễ nghe, nhưng lời nói lại đầy vẻ châm chọc và ẩn chứa đắc ý.

Người vừa tới là Vương Tuyết Chi, biểu muội của Tạ Ý Hinh, hiện nay là người cầm quyền tại hậu viện nhà họ Chu.

Tạ Ý Hinh không có bất kỳ phản ứng nào trước những lời châm chọc của nàng ta, hiển nhiên là đã quá quen thuộc với kiểu tình huống thế này. Nàng ta đến đây, buông ra những lời này, chẳng qua là muốn tận mắt nhìn thấy Tạ Ý Hinh này biểu hiện khó chịu thất thố thôi. Cứ mặc kệ nàng ta thì nàng ta sẽ mất hứng mà bỏ đi.

Đáng tiếc, hiển nhiên hôm nay không phải là ngày tốt của Tạ Ý Hinh, bởi người nọ cũng mặc kệ Tạ Ý Hinh có phản ứng hay không mà vẫn cứ tự nói tiếp một mình như muốn xả hết những hậm hực chất chứa trong lòng xưa nay, “Ngươi còn nhớ rõ lúc trước nhà họ Tạ các người đối đãi mọi người thế nào không? Vô cùng đáng ghét. Vương gia vì e ngại nhà họ Tạ các người hủy hôn nên phải đi xa tha hương, cũng vì vậy mà ta bị chậm trễ nhiều năm tuổi xuân. Nếu không vì quý nhân thương tiếc thì sợ là ta cũng chỉ có nước xuống tóc đi tu.”

“Nhưng giờ thì sao, tất cả những gì ngươi vất vả kinh doanh mười mấy năm đều thuộc về ta. Chắc chắn, cả một cái hầu phủ to như vậy, rồi các cửa hàng mà ngươi bỏ công kinh doanh đem lại mỗi ngày cả đồng tiền đều sẽ là của con cái ta sau này, ha ha.”

Tay Tạ Ý Hinh hơi khựng lại, rồi sau đó lại tiếp tục vươn ra cầm lấy kinh thư như không có việc gì xảy ra.

Khi Vương Tuyết Chi đưa tay giật quyền kinh Phật nàng đang định cầm, Tạ Ý Hinh rút cục ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn nàng ta.

“Cho dù ngươi có niệm bao nhiêu kinh đi nữa cũng không cứu rỗi được tội lỗi của ngươi đâu.” Nhớ đến ý định của mình khi đến đây, Vương Tuyết Chi nói một cách kích động và hung phấn, “Tội nghiệt của ngươi quá sâu, chẳng trách hết con trai lại đến con gái của ngươi toàn chết oan chết uổng.”

Tạ Ý Hinh vẫn tiếp tục nhìn nàng ta, mặt không chút thay đổi...

Vương Tuyết Chi vốn tưởng rằng Tạ Ý Hinh sẽ nổi điên hay biểu lộ nét khổ sở khi nghe những lời này, nhưng khi thấy nàng vẫn thong dong thì lập tức lạnh lùng “hừ” một tiếng, tiếp tục xát muối lên miệng vết thương của nàng, “Cũng phải thôi, nếu ta mà có một mẫu thân như ngươi thì ta cũng tình nguyện đi đầu thai một lần nữa.”

Nghe đến đó, Tạ Ý Hinh cảm thấy máu nóng bốc lên ào ạt, yết hầu se cứng, nhưng rồi nàng vẫn cứ phải liếc mắt nhìn xuống. Một mẫu thân như nàng! Mẫu thân như nàng thì làm sao vậy? Chẳng qua chỉ vì không cho Chu Thông Dục nạp thiếp nên bị buộc tội đồ kỵ trong “bảy điều cấm kỵ”, rồi bị phạt cấm túc tại Phật đường thôi mà! Khi nàng gả vào đây, cái Hầu phủ bề ngoài hào nhoáng này trên cơ bản chỉ là cái xác rỗng ruột, vì nàng mang theo rất nhiều đồ cưới gả vào nên Hầu phủ mới từ không thành có, từ nghèo khó mà trở nên phú quý như ngày nay. Tất cả mọi thứ từ hạt mè đến đồ đạc sang trọng nơi này đều là do nàng dốc sức kinh doanh ra được, vì sao nàng phải cho người khác tới ngồi không mà hưởng thụ?

Ngay cả cái Phật đường này, nếu nàng không muốn ở thì ai có thể ngăn được nàng? Từ thời khắc Vương Tuyết Chi vào cửa, nàng hẳn đã quẳng thẳng hũu thư* vào mặt Chu Thông Dục rồi.

Khi đó, tình huống của Tạ gia đã rất xấu, nếu nàng làm lớn chuyện thành hòa ly* thì chắc chắn sẽ tạo thành họa vô đơn chí cho Tạ gia. Nhưng dù biết vậy, nàng cũng không hề nhần nhĩn chút nào mà đã náo loạn một trận. Sau đó, “người kia” ở trong cung hạ ý chỉ trách cứ nàng đồ kị, còn ban thưởng vị trí bình thê cho Vương Tuyết Chi. Hành động này chẳng khác gì cho nàng một cái tát thẳng vào mặt. Với lại, nàng rời đi thì dễ thôi, nhưng con của nàng ở lại Chu gia sẽ gian nan vạn phần. Vì thế sau đó nàng không náo loạn nữa, chỉ chọn cách lui về ở ẩn trong Phật đường.

* Cổ đại có 2 cách ly dị: “Hưu thư” là chỉ nhà trai bỏ nhà gái, đây là tình trạng phổ biến nhất thời bấy giờ, nhà gái sẽ gần như mất hoàn toàn giá trị trong trường hợp này. “Hòa ly” là nhà gái bỏ nhà trai, lúc này cả 2 nhà đều mất mặt.

Thế nhưng, cho dù nàng có nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng kết quả đôi được cũng vẫn là Tạ gia bị cửa nát nhà tan và cái chết của cả hai đứa con nàng.

Đúng vậy, nàng đã biết được tin con chết, cho dù Chu Thông Dục muốn giấu nàng. Nhưng vì nàng không muốn con mình chết vô ích nên mới ẩn nhẫn không hề có động tác nào rõ ràng, giả vờ như không biết tình hình thực tế nhằm chờ đợi cho tất cả những kế hoạch của nàng được thi hành toàn bộ. Thời gian đã dài như vậy rồi nên hẳn mọi thứ đã thực hiện thành công?

“Đúng là cậu cả chết quá thảm thiết! Không biết đã bị ngâm trong nước bao nhiêu ngày mà lúc vớt lên thì bụng đã sinh trưởng, cơ thể hoàn toàn thay đổi. Thật vô cùng đáng thương!”

Vương Tuyết Chi vẫn còn đứng đó tiếp tục lâm nhâm. Nếu bọn họ đều nghĩ là nàng không biết, thì vì kế hoạch kia của nàng, nàng sẽ tiếp tục diễn màn diễn này.

“Ai, là ai đã hại chết Thần nhi?” Tạ Ý Hinh chậm rãi xoay người lại, cao giọng hỏi. Nhưng chắc vì đã lâu không hề nói chuyện nên thanh âm nàng đã trở nên khàn khàn trầm thấp.

Vương Tuyết Chi đặc ý nhìn Tạ Ý Hinh, nhưng khi chạm vào ánh mắt lạnh lẽo và đầy sát khí của nàng thì lập tức rùng mình, bất giác thốt ra, “Tra... tra ra được, manh mối mờ hồ chỉ về phía An gia.”

An gia, một trong những đối thủ của Chu gia.

“An gia?” Tạ Ý Hinh nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra, ánh mắt lộ vẻ dữ tợn nhìn chằm chằm vào Vương Tuyết Chi, giống như hận An gia đến thấu xương. Nhưng chỉ có Tạ Ý Hinh là biết, nỗi hận thù của nàng không nhằm vào An gia, cũng không hoàn toàn là thế. An gia đúng là kẻ trực tiếp ra tay, nhưng cốt lõi vấn đề lại không phải ở đó.

“Đúng... đúng, đúng là nhà họ.” Vương Tuyết Chi rùng mình, lắp bắp nói.

Ánh khinh thường chột lóe lên trong mắt Tạ Ý Hinh rồi biến mất. A, dùng cơ này để lừa bịp người ngoài thì còn được, còn đối với nàng mà nói, giờ khắc này nàng chẳng hề tin lấy một chữ. Xét về thực lực thì An gia còn lâu mới bằng Chu gia, nếu Chu Thông Dục thật sự coi trọng Thần nhi thì cho dù có mười cái An gia cũng không động được một sợi lông chân của Thần nhi.

Thời buổi này đang rối loạn, gia tộc lớn nào mà không bảo hộ chặt chẽ con cháu nhà mình? Vì sao chỉ riêng Chu gia là xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Đã vậy còn là cháu đích tôn gặp nạn? Nếu nói trong đó không có khuất tất, ai tin.

Thật ra ngay từ đầu nàng cũng không nghi ngờ điều gì, bởi ai dám tin một kẻ làm cha lại không cần con của chính mình? Nhưng một mình trong Phật đường này, sau khi đã vượt qua nỗi đau đớn thương tâm ban đầu và chậm rãi bình phục tâm trí, nàng đã cẩn thận suy nghĩ về việc này nên mới tìm được một số điểm đáng ngờ. Nàng thật sự trăm ngàn lần không ngờ rằng chỉ vì ả đàn bà kia không ưa con nàng mà đã gián tiếp khiến chúng tử vong.

Đúng vào lúc này, gia chủ Chu gia, Chu Thông Dục đi tới nơi này, sắc mặt tối tăm.

Bóng dáng ngược sáng của hắn khiến Tạ Ý Hinh có một nháy mắt hoảng hốt. Mười năm, dáng vẻ của hắn vẫn thanh tú cao quý như xưa. Nếu buộc phải nói hắn có gì thay đổi thì chỉ có thể nói về mặt hắn đã thêm vào nét cứng chặc, càng tôn lên phong thái hơn người của hắn. Tiếc rằng bộ mặt đã từng khiến nàng vô cùng si mê này nay lại khiến cho nàng chán ghét không thôi.

Chu Thông Dục nhìn thấy Vương Tuyết Chi có mặt ở đây thì có hơi chút bất ngờ, lại nhìn thấy không khí căng co giữa hai người thì trong mắt hiện nét không vui. Hắn nhìn về phía Tạ Ý Hinh, lên tiếng trách cứ, “Nhìn người đi, chẳng có chút nét ung dung của chủ mẫu gì hết!”

Vương Tuyết Chi thấy Chu Thông Dục đi vào thì trong mắt hiện lên chút bối rối, nhưng khi phát hiện Tạ Ý Hinh là kẻ bị trách cứ thì thầm thở phào, sau đó yên lặng thối lui sang một bên, hạ mi dấu nét đặc ý trong mắt.

Tạ Ý Hinh cười lạnh. Cả hai con đều đã chết, nàng còn phải ung dung cái gì? Chỉ có kẻ không tim không phổi như hắn mới có thể tỏ ra không có việc gì dù con mình đã chết đi!

“Chu Thông Dục, ngươi là đồ vô dụng, ngay cả con ruột của mình mà cũng không bảo hộ được.”

Chu Thông Dục nhìn về phía Vương Tuyết Chi, thấy nàng ta cúi thấp đầu không dám nhìn mình thì biết ngay chính là nàng tiết lộ tin tức này. Tạ Ý Hinh lên tiếng chất vấn cũng khiến hắn cảm thấy hơi áy náy, nhưng cảm giác áy náy này chỉ thoáng qua trong một chớp mắt rồi lại trở về thái độ thờ ơ như lúc đầu, đôi mắt không mang theo chút tình cảm nào nhìn thẳng vào nàng, môi mỏng nhếch nhẹ.

Không, hẳn là nàng nói sai rồi, họ Chu kia có năng lực đó! Nếu hẳn muốn bảo hộ hai đứa bé thì chắc chắn sẽ chẳng có gì xảy ra với chúng. Nhưng giờ cả hai đều xảy ra chuyện, vậy thì chẳng qua là Chu Thông Dục cam lòng.

Nghe đến đây, Tạ Ý Hình lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi con người cũng không kém lạnh lùng của hắn, “Không, phải nói là, người không xứng làm cha! Một kẻ như người hoàn toàn không xứng đáng làm phụ thân của bọn nhỏ!”

Xưa nay nàng vẫn biết Chu Thông Dục là một kẻ máu lạnh, nhưng nàng hoàn toàn không ngờ, cái ả trong cung kia chỉ cần nhẹ nhàng tỏ ý không vui đối với hai đứa con của nàng là Chu Thông Dục cứ thế mà mặc kệ cốt nhục thân tình!

Nếu lúc trước nàng còn ôm ảo tưởng thì tình huống những năm gần đây cũng đã đủ làm cho nàng hiểu. Ngay từ đầu khi nàng gả cho hắn thì nàng cũng đã biết trong lòng hắn yêu người khác. Nhưng bấy nhiêu năm qua nàng thay Chu gia chủ trì bếp núc, sinh con dưỡng cái, phụng dưỡng cha mẹ chồng, dịu dàng cẩn thận chăm sóc hắn, nàng nghĩ cho dù có là một tảng đá thì ôm ấp trong lòng lâu như vậy hẳn nó cũng phải ấm lên. Thế nhưng, hắn vẫn có thể hoàn toàn xò toẹt mọi tình nghĩa. Nếu chỉ là đối với nàng như vậy thì cũng thôi, chỉ đáng thương hai đứa con của nàng, ngay từ bé chúng đã không nhận được sự quan tâm yêu thương của phụ thân mà chỉ nhận được sự lãnh đạm và coi thường. Từ sau khi hắn tiến cung vài lần để gặp ả kia, quan hệ cha con càng trở nên khó thở. Chu Thông Dục hề nhìn thấy hai con là chẳng hề có chút sắc mặt hòa nhã nào, thường thì nhủu mày, còn đa phần là quát lớn. Chu Thông Dục tuy không có ra tay đánh con, nhưng đối với một thiếu niên mười hai tuổi luôn sùng bái phụ thân thì sự chán ghét bộc lộ rõ ràng như vậy là một tổn thương không nhỏ, đủ để phá hủy sự tự tin của cậu bé. Mà nay chính vì kẻ làm cha này nhẫn tâm buông bỏ bọn nhỏ mà chúng đã đánh mất tình mạng.

Chu Thông Dục im lặng, việc này đúng là hắn làm sai trước.

“Hầu gia, làm nhanh đi, ta còn vội hồi cung.” Thủ lĩnh thái giám vẫn đi theo phía sau Chu Thông Dục tiến lên thúc giục.

“Chuyện này...” Chu Thông Dục chân chừ.

Nhìn đến đám thái giám này, đặc biệt là mấy kẻ đang bưng trên tay cái khay bày ba thước lụa trắng và một bình rượu độc, Tạ Ý Hình bỗng dừng nở nụ cười. Nàng là một người cực kỳ thông minh nên đương nhiên biết những kẻ này xuất hiện tại đây có nghĩa là gì. Chúng tỏ rằng kế hoạch của nàng đã thành công, đứa con của ả kia cũng phải chôn cùng với hai con của nàng. Mà Chu Thông Dục chần chờ thế này có khả năng là vì việc xóa dấu vết sau khi thực hiện kế hoạch không được gọn gàng khiến người ta phát hiện. Mà ả kia xưa nay là kẻ ra tay độc ác, thà giết lầm chứ không bỏ sót, nên xem ra hôm nay nàng khó mà thoát thân. Song đã đến nước này rồi thì đối với nàng sống có gì vui, chết có gì ngại?

Thủ lĩnh thái giám đưa mắt nhìn nhìn Chu Thông Dục, thấy hắn không nói gì thì biết là hắn đã ngầm đồng ý cho bọn họ hành động nên lập tức xoay người nói với Tạ Ý Hình, “Tạ thị, người độc hại hoàng tử, Nhiếp Chính Vương phi ban người tội chết. Một ly rượu độc, một dải lụa trắng, một cây kéo, người chọn đi.”

“Ha ha, Chu Thông Dục, người cho phép bọn họ được quyền ra lệnh tại Chu gia? Người là cha mà không bảo vệ được hai đứa con, là phu quân mà không bảo vệ được thể tử của mình, người còn là nam nhân sao?” Tạ Ý Hình cười đến rơi nước mắt.

Chu Thông Dục im lặng nhìn Tạ Ý Hình điên cuồng trào phúng, thân nhiên nói, “Người không cần kích động ta, cũng không cần nguy biện, Lâm Đồng đã thành khẩn khai báo hết rồi. Kết quả hẳn sẽ khiến người thất vọng.”

Chu Thông Dục vỗ vỗ tay ra hiệu. Từ cổng lớn có một người bước vào, người đó đúng là Lâm Đồng, con của vú nuôi nàng. Giờ khắc này, Lâm Đồng cũng không dám nhìn về phía Tạ Ý Hình, chỉ khom lưng hèn mọn cười lấy lòng với Chu Thông Dục.

Lỗ nhỏ đám thuyền! Tạ Ý Hình ngừng bật tiếng cười, nhìn Chu Thông Dục mà không thể tin. Con của ả kia không chết? Như vậy, nàng cho người ta hạ thuốc tuyệt dục với hắn cũng không thành công?

“Ha ha ha...” Đột nhiên, Tạ Ý Hình bật cười càng lớn hơn. Nàng tính toán tường tận mọi thứ, thiên thời địa lợi, chỉ bỏ sót không tính đến lòng người.

Mọi người nhìn nàng một cách kinh dị như nhìn một kẻ điên. Hồi lâu sau, Tạ Ý Hình mới thôi cười, thốt giọng u uất, “Không cần nói những lời sáo rỗng, ta biết cho dù việc này có không liên quan tới ta chẳng nữa thì người cũng sẽ không làm trái ý ả kia. Ta chỉ cảm thấy người thật đáng thương mà cũng thật đáng buồn, yêu một người đến vứt bỏ tất cả đạo đức luân thường, thật không biết người là cái thứ gì chứ không phải là người?”

“Câm miệng!” Mặt Chu Thông Dục trở nên tối tăm, hắn cực kỳ căm ghét nàng đến lúc này mà còn vu oan giá họa lung tung cho người khác, mà người đó lại là người hắn đặt ở đầu trái tim mà yêu thương...

Ngoại trừ các đương sự, đám thái giám nghe đến bí mật này đều tỏ ra lo sợ bất an, ngay Vương Tuyết Chi cũng biểu lộ vẻ kinh ngạc.

“Nói đến chỗ đau của người nên thẹn quá hóa giận đúng không?” Đã đến lúc này, nàng còn sợ cái gì mà không nên nói đâu. Nhìn được hắn đau khổ hẳn hốt hoảng, lòng Tạ Ý Hình có một thoáng khoái chí.

“Người câm miệng cho ta!”

“Xi, ả đàn bà kia tốt đến nỗi nói đến một chút cũng không được ả? Người không cho ta nói, ta lại càng muốn nói!”

“Vương Tuyết Chi, người không có nghe sai đâu, xưa nay Chu Thông Dục vẫn thờ tưởng Ân Từ Mặc...” Đây là nói cho Vương Tuyết Chi đang đứng ngay như phỗng đằng kia.

Nhưng nàng còn chưa nói xong đã bị Chu Thông Dục cắt ngang, “Ngươi điên khùng rồi, lúc này mà còn vu oan bậy bạ cho người khác.” Chu Thông Dục quay đầu quát đám thái giám, “Các ngươi đứng ngay ra đó làm gì, sao không mau chóng đưa ả ta ra đi?!”

Khoé môi Tạ Ý Hình hơi nhếch lên, khinh miệt nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Chu Thông Dục. Nàng chỉ định hù dọa hẩn thôi, chứ ả đàn bà kia không đáng nàng mõi miệng.

“Ha ha, Chu Thông Dục, ta coi thường ngươi. Nếu ngươi thật sự yêu ả thì trước đây đừng uốn mình trước áp lực mà cưới ta. Nếu đã cưới ta rồi thì cho dù có không thương ngươi vẫn phải có trách nhiệm. Hơn nữa ngươi đã có con cái, cũng phải suy tính cho con cái, cho gia đình này chứ? Thế nhưng điều đó hoàn toàn không có trong đầu óc ngươi. Còn ả Ân Từ Mặc kia, suốt ngày ra vẻ ta đây là đáng cứu thế cao quý, rồi lại đi nhúng tay vào nhà người khác? Ả lấy quyền gì...”

“Ừm ừm...” Vài thái giám xông tới, một kẻ bịt chặt miệng nàng, kẻ khác trông dài lụa trắng vào cổ nàng giật chặt.

Tạ Ý Hình cũng không phản kháng, chỉ mỉm cười nhưng mắt đầy vẻ khinh miệt nhìn Chu Thông Dục, rồi chậm rãi nhắm mắt lại kết thúc cuộc đời ngắn ngủi và đầy sai lầm của mình.

“Hầu gia, Tạ thị đã đền tội, ta cũng nên trở về phục mệnh.” Thủ lĩnh thái giám từ từ hạ Tạ Ý Hình xuống đất, nhẹ giọng nói.

“Tốt, các ngươi quay về đi. Biết rõ cái gì nên nói hay không nên nói chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

Đám thái giám đi rồi, Chu Thông Dục mới quét mắt sang Vương Tuyết Chi, nói, “Giao cho nàng lo việc hậu sự cho Tạ thị, nhớ rõ, phải tổ chức tang lễ thật lớn thật long trọng, không phụ ả đã từng làm phu thê với ta một hồi.”

“Vâng.” Vương Tuyết Chi vội vàng trả lời.

Chu Thông Dục liếc mắt nhìn Tạ Ý Hình một cái cuối cùng, rồi xoay người bước đi.

Đến khi Chu Thông Dục đã đi xa, Vương Tuyết Chi mới nhìn xuống thi thể của Tạ Ý Hình, rồi lại nghĩ đến thái độ tuyệt tình của Chu Thông Dục, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi sâu sắc chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tái Ngộ

Thế gia vọng tộc, hàng lang uốn lượn chín khúc, mỗi khúc quanh lại mở ra một cảnh sắc tươi đẹp khác nhau.

“Cỏ Yên biêng biếc tơ xanh, Dầu Tần sắc lục buông cảnh sơn son.” * (Chú thích cuối chương)

Muôn hoa như gấm vóc, tiếng chim hót như hòa quyện cùng hương hoa.

Tạ Ý Hình dựa nghiêng vào ghế quý phi cạnh cửa sổ, nhìn một gốc cây đào nhỏ bên ngoài cửa sổ đến xuất thần.

“Cây đào là tinh hoa của năm loài cây. Tinh hoa của nó sinh ở qui môn nên có thể ngăn chặn trăm thứ quỷ. Cho nên tạo ra hình người bằng gỗ đào để trước cửa cổng là để trấn áp tà mị.” **

Khi một đứa bé vừa được sinh ra, cha của bé sẽ tự tay trồng một gốc cây mang ngụ ý chúc phúc. Đây là truyền thống xưa nay ở Tạ gia, chuyển tải kỳ vọng của bậc trưởng bối với lớp con cháu nối nghiệp.

Cây đào nhỏ ngoài sân kia chính là cây mà ông nội nàng đã bảo cha nàng tự tay trồng xuống khi nàng vừa sinh ra, ngụ ý mong nàng được mọi sự tốt đẹp. Phóng theo chiều cao của cây, lúc này hẳn là nàng vẫn chưa cập kê.

Nàng còn nhớ rất rõ, nàng đã từng lặng lẽ quay về đây một lần lúc nghe tin Tạ gia bị cửa nát nhà tan, cây đào này lúc ấy đã già cỗi quắt queo, thân bị sâu đục đến mục rỗng, nào có dáng vẻ tươi tốt sinh động như hiện nay?

Chuyện cũ như khói như sương, cuộc đời như một giấc mộng phù du. Nếu chẳng phải vì ký ức kiếp trước quá mức sâu sắc đau đớn thì chắc ngay cả chính nàng cũng sẽ tưởng những thăng trầm mà nàng trải qua trong kiếp trước chỉ là những cảnh trong mơ mà thôi.

Họ Tạ nhà nàng là một trong mười gia tộc lớn ở Đại Xương Quốc, thậm chí trên danh nghĩa còn được xếp vào một trong bốn gia tộc lớn nhất.

Tổ phụ Tạ Trì Lễ của nàng từng sống vai vào sinh ra tử giành thiên hạ với Thái Tổ Quân Vô Uy, lại là thầy dạy của đương kim Thánh Thượng. Vì thế nên

nhà họ Tạ hiện nay cả về thanh danh lẫn thực lực đều vô cùng hiển hách, không một ai dám khinh thường.

Tiếc rằng, khi tổ phụ qua đời thì Tạ gia đã mất đi chiếc ô bảo hộ, đã vậy phụ thân nàng còn chọn lựa quá sớm người nào sẽ là hoàng đế kế nhiệm, cùng với họ hàng và đệ tử của Tạ gia liên tiếp phạm phải sai lầm trong nghiệp làm quan nên đã khiến đương kim Thánh Thượng và Hoàng Đế kế nhiệm không vừa lòng.

Từ đó, Tạ gia bắt đầu suy sụp với một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được. Sau đó nữa, phụ thân nàng và một ít đệ tử quan viên phe Tạ gia cũng dần dần hoặc bị bãi chức về nhà hoặc không được bổ nhiệm.

Mà kẻ đầu sỏ chủ mưu việc này, từ chuyện nàng gặp nạn tại nhà chồng năm đó đến việc Tạ gia bị chèn ép đến người người nhà nhà đều điều linh sau này, không ai khác chính là Quân Cảnh Di, hiện là Tam Hoàng tử và tương lai sẽ là Thánh Thượng. Hoặc phải nói chính xác hơn, kẻ đầu sỏ làm ra chuyện này là Ân Từ Mặc, thứ nữ nhà họ Ân mới đúng.

Nàng đưa ra được kết luận này không phải vì nàng chết bởi tay Ân Từ Mặc, mà là vì sau khi tân Hoàng đế đăng cơ được vài năm thì Ân gia là kẻ giành được lợi ích lớn nhất sau khi Tạ gia rơi đài. Tuy rằng thủ đoạn mà Ân gia dùng để đối phó với Tạ gia luôn bí ẩn và không kịch liệt, hơn nữa đa số các âm mưu này đều được tính toán rất kỹ để đổ lỗi cho các đối thủ chính trị của Tạ gia, nhưng từ khi được trọng sinh mấy ngày qua, Tạ Ý Hình đã rút ra được kinh nghiệm xương máu: nếu suy nghĩ kỹ thì không khó để phát hiện, tất cả những sự việc không hay xảy ra cho Tạ gia ít nhiều đều có bóng dáng của Ân gia ở phía sau.

Đối với Tạ Ý Hình mà nói, việc Ân gia ra tay đối phó với Tạ gia tuy có khiến cho người ta đứng ngồi không yên nhưng cũng không phải không thể chấp nhận, bởi dù sao trên triều đình có nhiều quyền lợi hấp dẫn như vậy, có người muốn ngồi lên thì ắt phải có kẻ đi xuống, dù chuyện đi xuống này là chủ động hay bị động. Chuyện như thế cũng là bình thường thôi. Nàng tuy là phận đàn bà con gái cũng hiểu được đạo lý này.

Nhưng điều khiến nàng không thể chấp nhận được chính là thái độ của Quân Cảnh Di. Hắn vừa bước chân lên Đế vị là đã lập tức im lặng mặc kệ cho các thế lực mới tiến hành công kích Tạ gia. Chính thái độ bàng quan khoan tay đứng nhìn kiểu đó đã khiến những kẻ còn đang xem xét dè chừng liền hiểu ngay là tân Hoàng đế đã ngầm đồng ý. Lập tức, các gia tộc đang rình chờ xung quanh Tạ gia như hổ rình mồi liền gia nhập hàng ngũ chèn ép, chia cắt tài nguyên chính trị của Tạ gia.

Tạ gia từ trước vẫn luôn đứng sau ủng hộ hắn bước lên Đế vị, mặc dù không muốn kẻ lẻ công trạng nhưng cũng không thể phủ nhận là không có công. Cho dù sau này không biết vì sao mà Tạ gia lại đắc tội với tân Hoàng đế thì cũng không thể vịn vào cớ này để lừa gạt hãm hại. Vất vả bỏ công bỏ sức mà thật sự là khó coi! Chính vì việc Tạ gia tham dự vào phe phái tranh giành ngôi Hoàng đế bị người khác vạch trần từ quá sớm, đến nỗi không thể không xuất ra toàn bộ lực lượng để đối phó chứ không thể nằm im che dấu thực lực như những gia tộc khác, nên sau khi tân Hoàng đế đăng cơ thì càng không có cơ hội khôi phục sức mạnh. Tất cả mọi việc đều vì hắn mới có.

Đến giờ nhớ lại mà nàng vẫn khó mà chấp nhận được.

Ngẫm lại những năm đó, có biết bao nhiêu thân tộc và đệ tử của Tạ gia bị nhục mạ, bao nhiêu con cháu họ Tạ dần dần bị đẩy ra khỏi triều đình, vì thất bại mà trở nên hậm hực, mà đa số các nhân sỹ có tài lại gặp họa mà bị đẩy vào ngục. Còn một điều mà Tạ Ý Hình cũng không biết là sau khi nàng chết vài năm, cha nàng và một số thúc bá cũng lần lượt cách thế, con cháu dòng chính họ Tạ không một ai tránh khỏi đều tử vong hết, mà cái chết của họ vô cùng đa dạng mà kỳ quái. Chỉ còn lại một ít dòng nhánh và họ hàng xa nhưng họ đều là hạng người yếu hèn không năng lực. Và lại, Hoàng đế đã hạ lệnh trong vòng ba đời không cho con cháu họ Tạ vào triều làm quan nên Tạ gia sợ là vĩnh viễn cũng không có khả năng lật lại thế cờ.

Tạ Ý Hình còn nghĩ, việc hai con của nàng gặp phải chuyện bất trắc chẳng phải là hậu quả của việc mất đi chỗ dựa từ gia tộc đó sao? Thân phận tiểu thư dòng chính Tạ gia của nàng đã khiến kẻ khác kiêng kỵ, nên bọn chúng muốn nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc đấy thôi.

Kiếp trước, bọn chúng đúng là đã làm được điều này.

Thế nhưng, nếu nàng đã được trọng sinh, thì vì chính mình mà cũng là vì thân nhân dòng tộc, nàng sẽ không để cho Tạ gia lụn bại rồi đi đến suy đồi.

Nàng tin rằng huynh đệ thúc bá họ Tạ không phải là những kẻ không có năng lực, mà kiếp trước gia tộc nhà nàng thua ở chỗ không quan tâm tính toán hơn thua cùng với việc đánh giá sai tình thế nên mới dẫn đến việc bị đánh bất ngờ trở tay không kịp.

Nhưng kiếp này, nàng tin, có hiểu biết và kiến thức đi trước mười mấy năm của nàng, cộng với sự đồng lòng cố gắng của toàn gia tộc, vận mệnh bi thảm của gia tộc nhất định có thể xoay chuyển được!

Bắt đầu từ hôm nay, nàng sẽ dùng hết mọi khả năng của mình để mưu tính dọn đường cho nàng, cho toàn gia tộc họ Tạ có được một đời an bình thịnh vượng. Nếu đến cuối cùng vẫn không thể thay đổi được kết cục, nàng cũng muốn cắn một miếng thịt trên người bọn chúng theo cùng!

Sau khi xác lập quyết tâm trong lòng, mắt Tạ Ý Hình ánh lên vẻ sáng ngời, không còn nét hoang mang mờ mịt và giận dữ lúc trước nữa. Nàng vuốt ve chiếc lá trên cây đào nhỏ trước mắt, nhẹ nhàng thở dài khoan khoái.

Một gia tộc còn không đặt chân vào được danh sách mười gia tộc lớn như Ân gia mà dám mơ mộng viễn vông nuốt luôn Tạ gia, miệng rộng quá nhỉ, không sợ mắc nghẹn mà chết à?

Nàng nhớ rất rõ, ở kiếp trước, những bài bố tính toán mà Ân gia nhằm vào Tạ gia đã âm thầm bắt đầu từ lúc Ân Từ Mặc thể hiện bản thân cho mọi người đều biết. Đã vậy, ngay từ đầu các thúc bá Tạ gia đều vô cùng khinh địch, đến khi liên tiếp gặp khó khăn tổn thất dẫn đến suy sụp trên triều đình thì họ mới ý thức được rằng đối thủ lần này rất khó đối phó.

Tranh chấp trên triều đình cũng như đánh một bàn cờ chính trị, có thua cũng coi như bình thường, đối với Tạ gia thì những tổn thất đó dù có đau cũng không đến mức tổn hại đến gân cốt.

Nhưng thủ đoạn của Ân gia lại vô cùng ác độc, thừa dịp hỗn loạn trong buổi giao thời giữa hoàng đế cũ và mới để thực hiện một động tác quyết liệt: làm cho Tạ Mịch Hân, đệ đệ của nàng và cũng là thiếu gia con dòng chính của họ Tạ, trở nên tàn phế. Chiêu này đã khiến cho Tạ lão gia vốn đang bệnh nhẹ nghe tin liền bị kích động, bệnh tình chuyển biến xấu, rồi sau đó đột tử. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Tạ gia đại loạn, thế nên bị kẻ khác chui kẻ hở vào bên trong và bắt được không ít nhược điểm của Tạ gia.

Có thể nói, Tạ lão gia chính là chiếc ô bảo hộ cho nhà họ Tạ. Còn ông ở đó thì cho dù tân Hoàng đế có bất mãn với Tạ gia thế nào cũng phải kiêng kỵ một hai. Nhưng khi Tạ lão gia mất, mọi bảo hộ đều không còn tồn tại.

Cho nên, điểm mấu chốt quan trọng nhất của toàn bộ sự việc này chính là ông nội của nàng. Chỉ cần ông nội còn sống một ngày thì nhà họ Tạ còn có thời gian hóa giải mỗi một âm mưu quỷ kế nhằm vào Tạ gia. Còn về phần những kẻ kia, ừm, có thể từ từ tính toán.

May mà lúc này nàng chỉ mới có mười bốn tuổi và vừa quen biết đám Chu Thông Dục và Ân Từ Mặc chưa bao lâu. Mọi việc còn kịp có thời gian để thay đổi.

Ngẫm kỹ những chuyện này xong, Tạ Ý Hình bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, hoặc ít ra là không còn cảm giác khó thở như đang có một tảng đá chặn ngang trong ngực nữa.

“Xuân Tuyết, chúng ta đi thôi, chắc ông nội bà nội sắp về tới rồi.” Tạ Ý Hình ngược khuôn mặt sáng ngời lên, vừa cười vui vẻ vừa nói. Mấy ngày trước ông bà nội nàng lên chùa, hôm nay sẽ về tới.

Xuân Tuyết thấy nàng cuối cùng cũng nở nụ cười liền lén thở phào trong bụng. Mấy ngày trước Tam tiểu thư sốt xong tình lại trông cứ lạ lạ thế nào, tự dưng vô duyên vô cớ nổi giận với bà vú, rồi từ đó tới giờ mặt mày vẫn luôn nghiêm nghị, đêm thì lại bị ác mộng đánh thức mấy lần. Hôm nay cười thế này thì chắc là đã khỏe hẳn rồi nhỉ?

“Tiểu thư, bên ngoài gió máy, tiểu thư phủ thêm áo choàng đi.”

Tạ Ý Hình chà chà cánh tay, thấy đúng là hơi lạnh thật nên ngoan ngoãn khoác áo choàng.

Lúc Tạ Ý Hình dẫn theo nha hoàn đi đến cổng chính thì thấy Nhị thẩm và kế mẫu của nàng đã mang theo mấy đứa bé chờ sẵn ở đó.

Nhị thẩm Quán thị nhìn thấy nàng thì hỏi han về quan tâm, “Hình nha đầu, không khí ngoài trời rất độc, con còn chưa khỏe hẳn nên mau về phòng nghỉ đi.” Bà nghĩ mà không vui, hề Hình nha đầu xuất hiện là chiếm hết sự chú ý của hai ông bà lão.

Nếu như chỉ nhìn đôi mày nhíu chặt và vẻ mặt trách cứ của Nhị thẩm thì chắc ai cũng nghĩ là Quán thị thật lòng quan tâm người khác, nhưng vì trong thân thể mười bốn tuổi của Tạ Ý Hình lại mang một linh hồn hai mươi bảy tuổi nên hiển nhiên là nàng sẽ không lẫn được nét không vui trong mắt Quán thị. Vì thế, Tạ Ý Hình chỉ mỉm cười, “Nhị thẩm, con khá hơn nhiều rồi. Với lại đã lâu con không gặp ông bà nội nên nhớ ông bà lắm.”

Thấy vẻ mặt của Tạ Ý Hình, Quán thị biết ngay là khuyên không được nên lập tức vuốt đuôi, “Ha ha, Hình nha đầu thật hiểu thuận, Dong nha đầu nhà ta lại chẳng giống con được chút nào, suốt ngày chỉ biết chơi đùa thôi.” Dong nha đầu mà Quán thị nhắc đến chính là Tạ Dong Nhu, đích nữ của chi thứ hai, hiện đang mất hứng trùng mắt nhìn Tạ Ý Hình.

Tạ Ý Hình cứ kệ cho nàng trừng mắt. Mấy cô nương mười ba mười bốn tuổi có lòng tự ái rất cao, không bao giờ chấp nhận việc bị so thua sút ngay trước mặt người khác. Nàng là người từng trải nên hiểu được.

Lập tức, Quán thị liền đổi giọng, “Ông bà vừa rồi phủ có mấy ngày thì con liền bị bệnh. Nhìn con kia, mới mấy ngày mà gầy xẹp đến má hóp hẳn đi. Lát nữa ông bà nội mà thấy thì chắc đau lòng lắm.”

Đây là muốn bóng gió rằng Văn thị làm kế mẫu mà lại không chăm sóc chu đáo đích nữ do chính thê để lại, hai ông bà cụ vừa khuất mặt khuất mày thì Tạ Ý Hình liền bị bệnh.

Văn thị nắm chặt tay con Tạ Mịch Hân, miệng mím lại chữ cũng không giải thích cái gì, bởi vì đúng là hai ông bà lão vừa đi vài ngày thì Tạ Ý Hình sinh bệnh, dù nguyên nhân là do ban đêm trời trở lạnh.

Tạ Mịch Hân bị đau, ngửa đầu kêu Văn thị một tiếng, “Nương!”

Thấy vậy, Tạ Ý Hình thâm thở dài. Cũng khó trách Quán thị đám thọc như thế. Nhà mẹ đẻ của Quán thị không hề kém nhà của Văn thị, nhưng khi hai người gả vào Tạ gia thì sự chênh lệch lại rất lớn. Văn thị làm vợ kế của đích trưởng Tạ gia nên nắm trong tay quyền quản lý hậu viện. Quán thị là vợ của đích thứ nên đành phải xếp dưới Văn thị, trở thành người phụ thuộc, với lại nàng là người háo thắng nên đương nhiên là không phục.

Mà kiếp trước, Tạ Ý Hình mất nhắm tai ngo như không thấy mối bất hòa giữa Nhị thẩm và Văn thị, bởi lúc đó nàng vô cùng đề phòng Văn thị, lúc nào cũng nghĩ mọi điều Văn thị làm đều có mục đích xấu.

Nếu nói sâu xa, Văn thị còn có quan hệ bà con với bên ngoại của Tạ Ý Hình nữa kia.

Nàng còn nhớ rất rõ, lúc Văn thị vừa gả vào phủ thì đối xử với nàng vô cùng tốt. Chẳng qua lúc đó nàng không hiểu chuyện lại rất tùy hứng nên đã dần

dà mài mòn sự quan tâm của kẻ mẫu. Mà cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, sự quan tâm của kẻ mẫu chỉ còn ở vẻ bề ngoài.

Hình như là vì có một năm, kẻ mẫu không biết từ đâu học được cách trồng cây anh đào. Lúc ấy, nàng đã từng hỏi xem mình có muốn trồng không, nếu muốn, nàng sẽ cho người nhân cây giống ra cho mình. Nhưng lúc ấy mình cũng không quan tâm và cũng không muốn nợ tình cảm của kẻ mẫu lên lập tức từ chối. Khi đó mình cũng không biết, cây anh đào này là giống cực kỳ quý hiếm do bên nhà mẹ Văn thị đem từ Nhật Bản về, ngay bản thân Văn thị cũng chỉ có một thôn trang trồng loại này mà thôi. Nên cứ chỉ cho mình giống về trồng tại thôn trang thế này thật sự là Văn thị rất tốt bụng. Thế nhưng mình lại không chấp nhận được ý tốt của kẻ mẫu. Đến năm cây anh đào đậu quả thì lập tức được xem là một dạng của quý để tiến cống hoàng cung làm ngự dụng. Chỉ trong thời gian ngắn, giá anh đào tăng cao đến chóng mặt, hơn nữa nó lại hiếm có nên có trả giá cao cũng không có mà mua. Khi đó, Quân Cảnh Di và Chu Thông Dục biết được nhà mình có thôn trang trồng anh đào thì liền hỏi mình có thể đến chơi mấy ngày không. Thời điểm đó mình đã lún sâu vào bể tình với Chu Thông Dục nên luôn muốn làm cho hắn vui, liền đòi Văn thị đưa cho mình thôn trang kia. Văn thị không đồng ý ngay mà còn tỏ vẻ khó xử. Sau đó mình phản ứng thế nào nhỉ, hình như là đi năn nỉ bà nội lấy quyền áp xuống, đoạt thôn trang về tay mình.

Sau này, nàng loáng thoáng biết được, thôn trang này đã được Văn thị cho vào phần quà tặng thêm trang*** đưa cho nhà họ Trình, vì đại tiểu thư họ Trình có ân chữa bệnh cho Tạ Vi Lan. Đây coi như vừa là quà tặng thêm trang vừa là lễ vật đáp tạ ân tình. Cho nên hành động của mình chẳng khác ngang ngược chiếm đoạt gì mấy. Mà chuyện này hình như là xảy ra trong năm nay.

Tạ Ý Hình cười đầy chua xót. Hóa ra kiếp trước cá tính của mình cũng chẳng hay ho gì, vừa tùy hứng vừa ngang ngược, đúng là không thể làm cho người khác thích nổi. Chẳng trách lúc nàng khẳng khái muốn lấy Chu Thông Dục, Văn thị có mấy lần muốn nói lại thôi lúc chỉ có hai người với nhau. Chắc hẳn lúc ấy Văn thị đã cảm thấy cuộc hôn nhân này có gì đó không ổn, nhưng vì nàng hiểu rằng mình nhất định không nghe lọt vào tai nên mới ngăn ngừa như vậy.

Giờ ngẫm lại, mình cũng chẳng phải là kẻ hoàn toàn vô tội gì, phụ bạc người khác nhiều, và cũng bị kẻ khác phụ bạc không ít.

Bên này Tạ Ý Hình còn đang đắm chìm trong hồi ức, bên kia Nhị thẩm lại bắt đầu gọi ý trắng trợn hơn. “Hình nha đầu, nói cho Nhị thẩm nghe, con bị bệnh lần này có phải do trong phòng thiếu thôn gì hay không, hay là do kẻ hầu người hạ trong phòng không quan tâm chú ý.” Giọng Quân thị đầy vẻ hưng phấn khôn kể, nói đi nói lại, tốt nhất là làm lớn chuyện đến lão phu nhân phải đứng ra phân xử đi, như vậy cả hai đều không hay ho.

Nhị thẩm hết lần này đến lần khác dùng danh nghĩa quan tâm nàng để châm ngòi xung đột, thật đúng là không thể nào làm cho người ta ưa được.

“Nhị thẩm, trong phòng con chẳng thiếu cái gì. Mẫu thân quan tâm Xuân Noãn Các chu đáo lắm, chưa từng để Xuân Noãn Các thiếu thứ gì cả. Đám Xuân Tuyết cũng hầu hạ cẩn thận, ngại đừng lo.”

Ai nấy đều không ngờ Tạ Ý Hình sẽ đứng về phía Văn thị nên kinh ngạc nhìn nàng.

Lòng Văn thị âm áp, cảm thấy những cố gắng của mình cũng không phải không có được báo đáp.

Tạ Ý Hình cũng lười giải thích. Được trọng sinh một đời, ánh mắt của nàng đã không còn bị bó buộc tại những việc lông gà vớ tỏi trong hậu viện nữa. Và lại, khách quan mà nói, từ khi Văn thị quản lý hậu viện thì cũng không có sai lầm gì, như thế là đủ rồi. Nàng cần gì tự tìm phiền phức, cứ để Văn thị thì lại hăng tiết như gà chọi mà kiếm chuyện với kẻ mẫu? Làm chuyện khiến ai nấy đều mệt mỏi để làm gì?

Nàng chỉ cười, vẫy vẫy tay với Tạ Mịch Hân. Từ lúc nàng ra đây tới giờ, thằng bé vẫn tò mò nhìn nàng không rời.

Tạ Mịch Hân là do Văn thị sinh, mới bốn tuổi, chẳng hiểu sao lại đặc biệt thích gần gũi với nàng. Lúc còn bé, chỉ cần Tạ Ý Hình vừa xuất hiện thì trong mắt cậu bé sẽ chẳng còn thấy ai khác, lớn hơn một chút thì rất thích chạy tới Xuân Noãn các chơi. Tiếc là ở kiếp trước, trước khi nàng lập gia đình thì tính tình không được nhẫn nại, hơn nữa cũng không hề thích đệ đệ cùng cha khác mẹ này nên thường thì chẳng quan tâm thằng bé, lúc buồn bực trong lòng còn có thể lôi nó ra mắng, còn không thì chọc cho nó tức mà khóc lên. Lớn hơn chút nữa, Tạ Mịch Hân cũng hiểu được đại tỷ tỷ không thích mình nên dần dần không xuất hiện nữa.

Chuyện thế này cũng có thể bỏ qua, nhưng điều làm cho Tạ Ý Hình cảm động cùng áy náy là lúc nàng bị buộc lui về Phật đường, Tạ Mịch Hân tự mình chạy tới Chu gia, ra mặt đòi công lý cho nàng. Đó là thời điểm khó khăn nhất của Tạ gia bởi tổ phụ vừa qua đời không lâu, thậm chí ngay cả phụ thân nàng cũng không dám đến thăm nàng một chuyến. Nhưng Tạ Mịch Hân lại đi, cho dù tình trạng của hắn lúc đó cũng chẳng tốt là bao, vừa bị từ hôn mà đường làm quan cũng bị bế tắc, còn vô kỷ bất ý bị thương ở chân.

Hắn không thể biết nàng vừa khiếp sợ vừa khổ sở biết bao khi chạy ra được tới cổng lớn và nhìn thấy hắn vì bị gia đình của Chu phủ đẩy ngã mà chật vật lắm mới đứng dậy được. Bởi vì Tạ gia đã rơi dài, hắn có ra mặt đòi công lý cho nàng thì hiển nhiên cũng chẳng có kết quả. Khi hắn bị đám gia đình đánh đuổi mà tập tễnh bước đi, Tạ Ý Hình che mặt khóc òa lên. Nàng hối hận, hối hận sao lúc chưa xuất giá lại không đối xử với hắn tốt một chút! Hắn là đệ đệ của nàng, đệ đệ duy nhất của nàng kia mà! [Văn thị lúc sinh hắn bị tổn thương cơ thể nên không thể sinh nở được nữa].

Nhớ tới chuyện xưa, Tạ Ý Hình lại lần nữa cảm tạ Ông Trời đã cho nàng cơ hội làm lại một lần nữa.

Trong lúc tâm tư Tạ Ý Hình trăm chuyển ngàn hồi, cậu bé bốn tuổi ngửa đầu nhìn Văn thị dò hỏi.

Văn thị do dự một chút rồi mới chậm rãi gật đầu. Có được sự chấp thuận của mẫu thân, cái miệng hồng hồng xinh xinh của cậu bé liền toét ra cười, để lộ mấy cái răng nhỏ xinh trắng trắng, vui vẻ phóng về phía Tạ Ý Hình, “Đại tỷ tỷ --”

Tạ Ý Hình cố lắm mới đón được quả pháo tiểu này, đưa tay捏捏 khuôn mặt bụ bẫm của bé, cười nói, “Nặng quá, đại tỷ tỷ sắp ôm hết nổi rồi.”

Cậu bé được Tạ Ý Hình bế cười tít cả mắt, đầu be bé ra sức gật gật, “Ừ, Hân nhi sẽ cao nữa, cao vậy nè, cao tới vậy nè.” Nói xong liền giẫy dụa đòi

đứng xuống, vươn cánh tay béo núc lên cao trên đầu quơ quơ ra dấu.

Tạ Ý Hình phì cười, những người khác cũng cười xòa. Cậu bé không biết mọi người đang cười cái gì nên loay hoay xoay người hết nhìn người này lại ngó người kia, mặt đầy ngơ ngác.

Nhìn dáng vẻ ngu ngơ này của cậu, mọi người càng vui vẻ.

“Hân Ca Nhi, đệ nha, giờ mới cao được nhiều đây thôi.” Tạ Ý Hình mỉm cười kéo tay cậu xuống đặt lên đỉnh đầu rồi kéo ngang sang người mình, chỉ ra độ cao chính xác của cậu lúc này, “Muốn cao thêm chút thì mỗi ngày đều phải ăn com nha.”

Cậu bé miễn cưỡng gật đầu, vẻ mặt rối rắm, “Nhưng mà... không thích ăn com, ăn đồ ăn mới ngon.”

“Nếu chỉ ăn toàn đồ ăn không thôi thì sẽ không cao lên được đâu.”

Đại tỷ tỷ nói là đúng, cậu bé vui vẻ đồng ý ngay, “Hân nhi biết rồi, Hân nhi sẽ nhớ ăn com.”

Văn thị nhân cơ hội dặn thêm, “Hân Ca Nhi, con là hay ngụy biện “Nam tử hán đại đậu hũ” lắm (ngược với “nam tử hán đại trượng phu”). Sao, giờ đồng ý với đại tỷ tỷ là sẽ ăn com ngoan rồi thì phải làm được nha, không thì nương mách đại tỷ tỷ đó.”

“Nương, Hân nhi nhất định sẽ cố ăn com thiệt nhiều, nương đừng mách đại tỷ tỷ--” Sợ đại tỷ tỷ sẽ không có ấn tượng tốt về mình, Tạ Mịch Hân vội vàng cam đoan.

“Được rồi, được rồi, nương không mách đâu--”

Quần thị xoắn khăn tay, nhìn ba người trước mặt vui vẻ hòa thuận mà tâm tình không vui.

Lúc tiếng cười đùa vẫn còn vang vọng, tiếng bánh xe lăn lộc cộc trên đường dần tiến đến gần, mấy cỗ xe ngựa uy nghi trang trọng lần lượt tiến vào tầm mắt mọi người, phía sau còn đi theo mấy cỗ xe ngựa bình thường

“Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ, ông nội bà nội về đến rồi.” Tạ Mịch Hân tỏ vẻ vô cùng hưng phấn.

Tạ Ý Hình nghi hoặc, sao lại nhiều xe ngựa như vậy? Đáp án được công bố sau đó không lâu. Chỉ lát sau, người ngồi trong các xe ngựa kia lục tục xuống xe, có ông bà nội của nàng, còn có vài thiếu niên. Mắt Tạ Ý Hình tròn lớn. Quân Cảnh Di? Chu Thông Dục?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Sao bọn họ lại ở đây?

Đúng rồi, kiếp trước ông bà nội nàng cũng về vào lúc này, nhưng lúc ấy nàng nghe lời đảm thọc của Nhị thẩm nên dửng dưng bỏ về phòng giả vờ bị bệnh, do đó đương nhiên không biết đám Quân Cảnh Di và Chu Thông Dục cũng có đi theo ông bà về đây.

Hai người kia xuống xe ngựa xong thì bước lại chào mọi người. Quần thị cười niềm nở nhất, đặc biệt cặp mắt phượng đang đưa đầy vẻ vừa ý khi nhìn hai nam tử hiên ngang quý khí trước mặt.

Tạ Ý Hình thoáng nhìn Tạ Dong Thanh then thùng đứng im một bên. Nàng hiểu rất rõ rằng trong mắt người đời, hai kẻ này quả thật là rẻ hiên chồng tốt: Quân Cảnh Di luôn xây dựng hình tượng bên ngoài là người thông minh thận trọng lại có tấm lòng nhân hậu, so với hẳn, Chu Thông Dục cũng lịch sự tao nhã và phong độ. Chẳng qua mọi người đều không biết rằng hai kẻ này về sau sẽ cùng mê mẩn một nữ nhân, mà nói chi cho xa, có khi hiện bây giờ đã là như vậy?

Chẳng qua Quân Cảnh Di hiện tại là Hoàng tử, về sau lại là Hoàng đế nên có nhiều cơ hội hơn thôi. Còn Chu Thông Dục tuy mong ước mà không thể được nhưng vẫn khăng khăng cưỡng si không hề thay đổi. Nhìn nét mặt lạnh nhạt của Chu Thông Dục, Tạ Ý Hình cười mỉa, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt lại, móng tay bén nhọn đâm sâu vào da thịt đau nhói. Nhưng nỗi đau này làm sao sánh bằng nỗi đau mất con. Nếu khả năng kiểm chế của nàng không trải qua bao nhiêu năm lịch lãm thì chắc hẳn khi nhìn đến bộ mặt tao nhã kia nàng đã tiến đến cho y hai cái tát thật mạnh vào mặt. Đồ hai kẻ nguy quân tử!

Tạ Ý Hình cứ đứng ngẩn người khiến Quân Cảnh Di hơi nhú mày bất mãn, mắt chứa nét kinh ngạc thoáng quét sang nàng rồi lại liếc sang nhìn Chu Thông Dục.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt Tạ Ý Hình chạm phải đôi mắt đầy ý cười của Quân Cảnh Di nhưng nàng vẫn tỏ ra bình thản. Thái độ mình thế này chắc là trông vô cùng khác thường nhỉ? Nếu như trước đây, trường hợp thấy được người mình thích như lúc này, hẳn nàng đã lập tức tiến lên nũng nịu với tổ phụ

một phen để tranh thủ chiếm được cảm tình của Quân Cảnh Di. Nhưng vì nàng không ngờ mình lại chạm mặt bọn chúng nhanh đến thế sau khi trọng sinh nên nàng mới chỉ vừa sắp xếp lại ý tưởng của mình chứ chưa nghĩ kỹ xem phải đối mặt với bọn chúng như thế nào. Vẫn tỏ vẻ nhiệt tình như trước đây? Hiển nhiên là ngay lúc này nàng làm không được rồi, nên chỉ đành đứng cứng ngắc ở đó.

Kiếp trước, đầu tiên là nàng thích Quân Cảnh Di nhưng y không thích nàng. Chẳng qua vì biết tính nàng ngang bướng mà Trì Lễ công xưa nay lại yêu thương nàng nên y không dám nói thẳng ra với nàng. Cuối cùng cũng không biết ai trong bọn hắn nghĩ ra được phương pháp đi đường vòng, đẩy Chu Thông Dục ra tỏ vẻ thân thiết với nàng, sau đó còn cưới nàng.

Có lẽ Chu Thông Dục luyến tiếc khi thấy Ân Từ Mặc phải hao tổn tinh thần vì những chuyện này nên y hoặc chủ động hoặc bị động bắt đầu tiếp cận mình. Mà bản thân mình cũng dần dần đắm chìm vào trong lưới tình của y mà không thể thoát ra được, ai khuyên cũng nghe không lọt vào tai, toàn tâm toàn ý muốn lấy y. Phụ thân nàng vốn đã hâm mộ hai vị Tam và Tứ Hoàng tử có tương lai đầy hứa hẹn nhưng đang lưỡng lự không biết theo bên nào, nên khi nàng khẳng khái một mực về tình cảm của mình thì xem như đã cho thêm điểm cộng đối với phe ủng hộ Tam Hoàng tử. Điều đó đã khiến cha nàng không thể không đưa ra lựa chọn là toàn tâm toàn ý hỗ trợ Quân Cảnh Di trên con đường bước lên ngôi Đế, đến thời điểm mấu chốt thì có thể nói là dốc hết toàn bộ lực lượng của cả gia tộc.

“Nghe nói Tà đại tiểu thư hai ngày trước bị bệnh phải không? Đã mời đại phu khám chưa?” Hàn huyền xong với các vị trưởng bối, Chu Thông Dục mỉm cười thăm hỏi.

Tạ Ý Hình hơi nhún người chào, nhếch miệng cười nhạt, “Nhờ Trời chỉ là cảm lạnh nhẹ mà thôi, cũng không có gì.”

Thấy nàng không còn vẻ nhiệt tình như vài ngày trước đó, ý cười nơi khóe môi Chu Thông Dục thoáng khựng lại, liếc mắt thăm đánh giá nàng, rồi lại cong khóe môi cười đầy chân thành, “Vậy thì tốt quá.”

Tạ Ý Hình cúi đầu nhìn mũi chân chứ không nhiệt tình tìm đề tài để tán gẫu với y như mọi lần, nhưng thật ra là đang dựng thẳng lỗ tai để lưu ý cuộc trò chuyện của ông nội và Quân Cảnh Di cách đó không xa. Nàng loáng thoáng nghe được ông nội uyển chuyển từ chối lời đề nghị để Tam thúc nàng làm thư đồng của Quân Cảnh Di.

Trái lại, Chu Thông Dục ra vẻ không hề để ý thái độ lãnh đạm của nàng, vẫn tìm một hai chuyện đồn thổi vị nghe được ở chùa ra nói với nàng, còn nàng chỉ ậm à ậm ừ đáp lời cho có.

Phía bên kia, trên mặt thì Quân Cảnh Di chẳng tỏ vẻ gì là thất vọng lắm khi bị từ chối, nhưng Tạ Ý Hình chú ý tới tay trái đang cầm quạt của y đang vô thức vuốt ve chuôi quạt, tỏ rõ trong lòng y cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Mười mấy năm sau khi y đã là hoàng đế, một khi xuất hiện động tác này là chứng tỏ có việc gì đó chọc giận y, y sẽ để bụng việc này và hễ có cơ hội thì tuyệt đối sẽ trả đũa.

Tạ Ý Hình biết y vẫn muốn lôi kéo cả hệ họ Tạ về phe y, bởi vì bất cứ Hoàng tử nào một khi có sự ủng hộ của Tạ gia thì xem như được thêm điểm cộng hoặc thêm một phần trợ lực quan trọng.

Kiếp trước, nàng cho rằng nếu Tạ gia có mối quan hệ tốt với Quân Cảnh Di thì phải nói là trăm lợi mà không có một hại nên cố nói tốt giúp y trong không ít chuyện để khiến mối quan hệ này thân mật hơn. Cuối cùng lại rơi vào cảnh cóc mò cò xoi, cả gia tộc nàng bỏ công bỏ sức nhưng lại bị người khác hái quả ngọt.

Nhưng điều khiến nàng khó hiểu là ông nội nàng hình như cũng không có ý ngăn cản chuyện này, đúng là có đôi khi khuyên nàng đấy nhưng cũng không phải với thái độ cực lực phản đối. Giờ ngẫm lại, nguyên nhân có hơn nửa vẫn là vì chính nàng, Chu Thông Dục ngay thẳng rất tốt khiến nàng luôn nghĩ là mình sống rất hạnh phúc. Hơn nữa giữa các Hoàng tử thì Quân Cảnh Di quả thật có nhiều ưu thế nên tổ phụ mới ngầm đồng ý mọi hành vi của nàng. Nay xem ra, tổ phụ thật sự là một người cẩn thận!

Trong lúc Tạ Ý Hình vẫn đang miên man suy nghĩ thì người hầu đã mang đồng hành lý trong xe ngựa xuống đầy đủ. Tạ lão gia dù vẫn đang trò chuyện với Quân Cảnh Di nhưng thấy được thái độ của cháu gái như vậy thì đáy mắt thoáng qua ý cười cùng khen ngợi. Không ngờ ông bà mới đi ra ngoài một chuyến thì tiểu nha đầu đã có học thêm được cách nhìn người.

Hừ, không phải Tạ Trì Lễ ông họ hình mà khinh thường họ Chu kia, bởi nếu Chu Thông Dục là người có phẩm tính tốt thì cho dù y có là kẻ ăn mày thì Tạ Trì Lễ này vẫn sẽ đối xử trân trọng.

Đôi mắt lão luyện đã trải qua bao thế sự cuộc đời của Tạ Trì Lễ đương nhiên đã nhìn thấu tâm tư xấu xa của y ngay từ đầu. Nam nhi chí lớn muốn leo cao bay xa thì không phải là chuyện xấu, nhưng rõ ràng y tiếp cận Hình nha đầu với ý đồ không tốt. Y luôn xem Quân Cảnh Di là chủ, hễ sai đâu thì đánh đó, nhưng ông vẫn có thể thấy rõ trong mắt y sự vô tình với Hình nha đầu. Rõ ràng là muốn lôi kéo Tạ gia gia nhập vào trận doanh của Tam Hoàng tử để cùng cố nền móng và tư cách chính trị, thế mà trong mắt y không hề có một tia cảm tình hay yêu thích nào dành cho Hình nha đầu.

Hơn nữa, ông cũng nhìn ra được Hình nha có cảm tình với Tam Hoàng tử nhưng Tam Hoàng tử lại vô tình với Hình nha đầu. Thế mà mới chỉ qua một thời gian ngắn sau thì đã thấy họ Chu này vo ve lượn quanh Hình nha đầu nên Trì Lễ công ít nhiều cũng đoán được tính toán của hai kẻ này, mà chính vì đoán được nguyên nhân nên mới có thể sinh lòng tức giận. Đồ bề lủ xu nịch thấp hèn!

Trước đó vài ngày vì thấy cháu gái vui vẻ nên ông cũng không muốn nhiều lời, định chờ quan sát thêm một thời gian nữa rồi mới nói. Nếu con bé vẫn không hiểu ra được thì dù có phải chịu tội mạo phạm Hoàng tử ông cũng phải cắt đứt mối liên hệ này giữa bọn họ. Và lại sau khi trải qua việc này, Tạ Trì Lễ cũng bắt đầu cảm thấy nghi ngại Tam Hoàng tử. Người này có lòng tham quá lớn, ngay cả chuyện không được thì thôi buông bỏ đơn giản như thế mà cũng không hiểu được thì sau này... Nghĩ nghĩ, ông lại trầm lắng đầu.

Nhưng Tạ Trì Lễ không ngờ mới vừa đi chùa về thì cháu gái liền cho ông một bất ngờ đầy thú vị như vậy, thật không uống công Tạ Trì Lễ ông yêu

thương cô cháu gái này nhất.

Tạ Ý Hình đã bắt đầu mất kiên nhẫn, hai kẻ này còn muốn lè mề ở đây tới khi nào? Không thấy cả nhà người ta lâu ngày gặp lại có rất nhiều lời muốn nói sao?

Chắc hẳn hai kẻ họ Quân họ Chu kia cũng cảm nhận được nàng sốt ruột nên liền lên tiếng cáo từ ra về.

“Đúng là Hoàng tử Thế tử có khác, phong độ tư cách đều hơn người.” Mặt Quân thị đầy vẻ tán thưởng.

Tạ Ý Hình bủi môi không đáp lời, dẫn Tạ Mịch Hân tiến lên phía trước chào đón. Nàng thì ôm lấy tay bà nội, còn Tạ Mịch Hân thì ôm lấy đùi ông nội, cả hai đều thân thiết kêu “ông nội bà nội”.

Tri Lễ công vuốt chòm râu hoa râm cười ha hả, nếp nhăn trên khuôn mặt hồng hào giãn ra thỏa mãn, còn bà nội Tạ nhìn thấy hai tỷ đệ tay trong tay thân thiết thì đã mừng rỡ cười đến híp mắt.

Nhưng dù sao ngoài cổng cũng không phải là nơi để ôn chuyện nên mọi người quây quần xung quanh hai ông bà cùng đi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Thông cảm hai ông bà lão đường xe mệt nhọc nên mọi người cũng không ở lâu, chỉ hỏi thăm vài câu rồi đều cáo từ. Tạ lão phu nhân cũng không nín kéo, chỉ dặn dò hai ngày sau rảnh rồi lại đến tụ họp, sẵn tiện nhớ mời luôn đường nhị lão phu nhân sang chơi. Văn thị Quân thị đương nhiên không phản đối, sau khi nói thêm vài câu lời hay ý đẹp thì mới trở về sân riêng.

Tạ Ý Hình thì lại được Tạ lão gia giữ lại. Thấy vậy, sắc mặt của Quân thị lúc ra về không được tốt lắm, trong bụng nhủ thầm công công bà bà đúng là quá bất công, cũng đều là cháu gái mà Dong Thanh nhà bà lại không được ông bà yêu thương bằng một nửa so với Hình nha đầu.

Từ nơi ở Sùng Đức Viên của hai ông bà đi ra, Tạ Ý Hình ôm Tạ Mịch Hân trao đổi vài câu ôn hòa với Văn thị, rồi sau khi đã hứa hẹn rõ ràng giờ giấc ngày mai sẽ đến Sùng Đức Viên với cậu bé thì nó mới hài lòng nắm tay mẫu thân mà lon ton đi về.

Về mặt thở phào nhẹ nhõm của Văn thị khiến Tạ Ý Hình cười khỏ. Nàng thay đổi quá lớn như vậy hẳn cũng khiến Văn thị vừa nghi hoặc vừa lo lắng đây.

Văn thị không phản đối việc Hân Ca Nhi tiếp xúc gần gũi với tỷ tỷ, nhưng bà thật đúng là cũng không yên tâm lắm nếu để con mình đến Xuân Noãn các, còn nếu đến Sùng Đức Viên thì bà sẽ không lo. Dù sao tỷ tỷ xưa nay không thân thiết nhưng ông nội bà nội thì lại rất yêu thương thẳng bẻ.

Tạ Ý Hình ở lại Sùng Đức Viên tới hai khắc chung sau mới trở về phòng.

-- Xuân Noãn các --

Tạ Ý Hình gội đầu xong, tay cầm một quyển sách biếng nhác dựa vào thành giường cho Xuân Tuyết lấy khăn chà lau. Lúc tóc khô được một nửa, Xuân Tuyết dừng lại vào trong lấy một cái bình nhỏ xinh đi ra.

“Không cần bôi dầu tóc đâu, em cứ lau cho khô là được rồi.” Tóc của nàng hơi ngả nâu chứ không đen nhánh, nhưng sợi tóc cũng bóng mượt khỏe mạnh. Kiếp trước nàng vô cùng chú ý dưỡng tóc, thường xuyên bỏ một số tiền lớn mua lấy vài loại dầu bôi tóc đặc biệt để mong sao cho mái tóc được đen hơn, đón ý nói đùa với sở thích của Chu Thông Dục.

Vừa nghĩ đến Chu Thông Dục thì không khỏi nghĩ đến tình huống hiện tại. Nếu không phải vì nàng đột nhiên trọng sinh thì chắc hẳn lúc này nàng đã rất yêu mến y rồi đây!

“Tam tiểu thư, bà vú làm bánh hạt dẻ mà tiểu thư thích ăn mang đến này.” Xuân Tuyết nhỏ giọng thông báo, cắt ngang dòng suy nghĩ lung tung của nàng.

Tạ Ý Hình quay đầu thì thấy bà vú tay cầm một đĩa nhỏ đựng bánh hạt dẻ nhìn nàng cười lấy lòng.

Xuân Tuyết lau khô tóc xong, kêu bắc đèn cho sáng, rồi lẳng lặng lui sang một bên.

Tạ Ý Hình buông sách, thoáng nhìn về mặt cóm róm của bà vú mà thầm thở dài. Mấy ngày nay không phải nàng không thấy thái độ khúm núm của bà vú, Xuân Tuyết còn nói có lúc thấy bà len lén lau nước mắt, khiến nàng nghe mà trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Nhưng cứ nhớ đến việc con trai bà phản bội trước khi nàng chết thì lòng nàng vẫn còn khúc mắc không tha, hơn nữa nàng vừa sống lại nên suy nghĩ và tình cảm vẫn còn lộn xộn chưa ổn định, bởi thế không cần biết liệu kiếp trước bà vú có biết việc phản bội của con mình không nàng cũng nổi giận la mắng, thậm chí có lúc còn muốn đuổi bà đi mà thay vào người khác.

Vài ngày trôi qua, nàng cũng đã tỉnh táo lại. Nàng nhớ trước kia ông nội nàng từng nói một câu, “Khi con đắc thế thì ai cũng sẽ hỗ trợ con, kiêu hoa thơm nhiều người tặng bóc ấy mà; nhưng đến khi con thất thế thì đa số bọn họ sẽ đậu đổ bìm leo. Càng thất thế thì phải càng lo lắng mọi thứ chu toàn, phải tính toán tường tận tất cả những nhân tố có khả năng gây bất lợi cho mình”.

Trước kia nàng ít khi hoài nghi người khác, khi sai nhóm Lâm Đồng đi làm những việc kia thì cũng đã tìm trước đường thoát cho họ rồi, chỉ không có nói ra cho họ biết thôi. Nhưng đối với những người như Lâm Đồng thì ân tình có lớn đến đâu đi nữa cũng không quan trọng bằng tính mạng của bản thân.

Có thể nói, nàng phải chịu trách nhiệm rất lớn trong thất bại với Lâm Đồng. Nàng không nghĩ tới chuyện lòng người khó dò, chỉ cho họ thấy nàng hành động quyết liệt “được ăn cả ngã về không” mà không cho họ biết nàng đã tính toán để lại một đường sống cho họ, khiến họ nghĩ nàng muốn lôi bọn họ cùng chết. Thế thì làm sao tránh khỏi việc có người nảy sinh ý hai lòng.

Cái câu “Liều chết thì thắng”* chỉ là trong trường hợp binh lính thật sự không còn đường lui, chứ nếu có đường lui mà không phải chết thì kết quả sẽ khác hoàn toàn.

Sau khi cân nhắc cẩn thận điểm ấy, suy nghĩ của nàng lại quay về với việc phải xử lý bà vú thế nào. Quả thật, người ngoài đương nhiên không biết vì sao nàng lại đối xử với bà vú như thế, chỉ cảm thấy nàng xử lý nặng tay một cách vô lý chẳng có nguyên nhân gì. Tuy làm vậy thì có thể lập uy đấy, nhưng lại không để cho mọi người phục, hơn nữa sẽ làm cho tâm lý nhóm nô bộc lạnh lẽo vì họ sẽ cảm thấy tính cách mình nóng giận không chừng mực.

Mà hiển nhiên là nàng không thể giận chó đánh mèo bà vú vì những chuyện còn chưa phát sinh, nhưng trong lòng vẫn còn vương mắc thì làm sao tin được.

Thôi, nàng chỉ cần nhớ rõ rằng không thể hoàn toàn tin tưởng con của bà vú, không thể xem hấn là tâm phúc mà chỉ đối xử sai bảo như một nô bộc bình thường, những sự kiện quan trọng cơ mật không nên giao cho hấn làm là được.

Nếu là trước kia, nàng không nhất thiết phải lo lắng trước sau như vậy, muốn làm gì thì cứ làm.

Nhưng hiện tại, trong nhà này, những chuyện lớn là nàng không có quyền lên tiếng rồi đó, bởi ông nội và cha nàng chắc chắn sẽ không nghe lời của một tiểu cô nương, cho dù nàng có là đích nữ nhà họ Tạ. Với địa vị của nàng thì hấn sẽ nhận được sự quan tâm chu đáo của gia tộc, nhưng nếu muốn nhiều hơn nữa, rất khó. Đương nhiên, ông nội nàng không phải là người bảo thủ cố chấp, nếu nàng có năng lực nhất định thì ông nội cũng sẽ lắng nghe ý kiến của nàng.

Đại Xương Quốc tuy có những quy định trói buộc đối với phụ nữ, nhưng chỉ cần là người có năng lực thì tài năng cũng sẽ không bị mai một. Gia chủ thế hệ trước của Ôn gia, một trong mười gia tộc lớn nhất tại Kinh thành, chính là một phụ nữ đầy thôi.

Cho nên, nếu nàng muốn thay đổi gia tộc Tạ thì lời nói của nàng phải có trọng lượng, mà muốn làm được điều đó thì nàng phải cho người nhà thấy được rằng mình là một người có hiểu biết có tầm nhìn xa chứ không phải là một kẻ ngang ngạnh tùy hứng. Vì thế, ngay cả trong các sự việc nhỏ nhất nàng cũng không thể xử sự theo yêu ghét như trước nữa, và lại chính những sự việc còn con lại là nơi thể hiện rõ tính nết của một con người. Một tiểu thư kênh kiệu điều ngoa ngang ngạnh thích gì làm nấy thì có tư cách gì để khoa tay múa chân trong những chuyện quan trọng?

Lại nghĩ đến tình huống tại Sùng Đức Viên hôm nay sau khi mọi người đã rời đi --

“Hôm nay Hình nha đầu sao vậy?” Tạ lão phu nhân từ ái hỏi, “Trước đây thấy con chơi rất thân với Tam Hoàng tử và An Quốc Hầu Thế tử mà, sao hôm nay xem ra lãnh đạm với họ vậy?”

Tạ lão gia ngồi một bên nhàn nhã uống trà mà không chen lời.

Nhưng có kinh nghiệm xã giao nhiều năm khiến nàng cực kỳ miễn cảm với ánh mắt người khác, nên nàng có thể cảm giác được thật ra ông nội vẫn đang chú ý từng nét mặt từng cử chỉ của mình. Chẳng lẽ tổ phụ thật sự quan tâm đến đáp án của nàng?

Nếu chiếu theo tính cách xưa nay của nàng thì hấn sẽ mau miệng trả lời là không thích nên đương nhiên sẽ lãnh đạm thôi. Mà khi nghe được đáp án như thế thì phỏng chừng hai ông bà cụ cũng chỉ biết cười trừ cho qua. Nhưng kinh nghiệm mười mấy năm làm chủ mẫu cả một Hầu phủ đã luyện cho nàng thói quen suy sâu nghĩ xa bất cứ một sự việc gì.

Tổ phụ chú ý nàng không chỉ vì quan tâm nàng, mà sâu xa hơn là ông thông qua những sự kiện nhỏ hàng ngày để hiểu biết tính nết của từng người, tiến tới sàng lọc trong đám con cháu xem ai có tiềm lực có thể thay mặt đảm đương Tạ gia. Tuy đây chỉ là Tạ Ý Hình nàng to gan phỏng đoán đại khái như thế, nhưng càng nghĩ càng có khả năng. Kiếp nước nàng ngu ngốc, chỉ biết xoay quanh chiều chuộng đám nam nhân kia mà hoàn toàn không biết mình đã từng có một cơ hội quan trọng như vậy. Bởi vì đoán như thế, Tạ Ý Hình rất cẩn thận trong chọn câu trả lời.

“Bà nội, con đã trưởng thành, cũng biết nam nữ khác biệt. Với lại Tam Hoàng tử thích Nhị tiểu thư nhà họ Ân, An Quốc Hầu Thế tử cũng đã có ý trung nhân, đâu có xứng duyên với con.”

Quả nhiên, nghe được đáp án của nàng thì Tạ lão gia liền hí hóp mắt lại, ý cười trên mặt lập tức phai nhạt, “À, thì ra Tam Hoàng tử ưng ý Nhị tiểu thư họ Ân à?” Nói xong, ông nhũn mày, tay vô thức gõ gõ cái bàn, sau một lúc lại bùng trả lên uống tiếp như đã suy nghĩ đầu vào đấy.

Ngay cả bà nội xưa nay luôn hiền lành mà cũng khá giận dữ, hai tên kia muốn gì đây, cả hai đều có người trong lòng rồi mà còn đến đây trêu chọc Hình nha đầu khiến người ta hiểu lầm, rắc tâm như vậy để làm gì?

Lời của nàng đã khiến cho ông nội suy tư, chắc chủ yếu là đang nghiền ngẫm xem nhà họ Ân thay đổi thái độ như thế thì khả năng sẽ ảnh hưởng sâu xa

thế nào đến toàn cục diện, chứ không phải chỉ nghĩ riêng về bản thân ả Ân Từ Mặc kia mà thôi.

Nếu không từng trải qua một kiếp, Tạ Ý Hình cũng sẽ không nghĩ là một cô gái như thế lại là một trong những kẻ đứng đầu thao túng cả Ân gia. Dưới dẫn dắt của ả, Ân gia từng bước tiến lên phồn vinh, thậm chí đạp rơi Tạ gia nhà nàng để trở thành một trong mười thế gia vọng tộc tại Kinh thành. Nàng coi trọng ả bởi vì nàng biết rõ ả giỏi giang thế nào. Bất quá nàng nói vậy đã khiến cho tổ phụ nàng chú ý đến cử động của Ân gia, đây cứ coi như là một thu hoạch ngoài ý muốn đi, phần còn lại thì cứ từ từ cân nhắc tính toán.

Nghĩ thế, Tạ Ý Hình lại nói tiếp, “Còn nữa, con gái nhà họ Tạ chúng ta sao lại cho phép bị kẻ khác lựa chọn và tính toán?” Nét mặt toát ra vẻ kiêu ngạo của một cô gái nhà quyền quý.

Hai ông bà lão nghe vậy thì cười đầy vui mừng, tốt, có phong cách của đích nữ họ Tạ.

Trên mặt Tạ Ý Hình không biểu hiện bất kỳ điều gì dù đầu óc suy tư qua bao điều. Sau khi hồi thần, nàng tiếp nhận đĩa bánh hạt dẻ kia rồi yên lặng nhỏ nhẹ ăn từng miếng.

Bà vú Vương Lâm thị thấy vậy liền lên thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày qua không biết vì sao mà tiểu tỷ lại vô cùng cáu gắt với bà khiến bà bất an vô cùng, luôn nghĩ xem mình đã làm gì chọc giận tiểu tỷ mà nghĩ mãi không ra. Giờ tiểu tỷ đồng ý ăn đồ bà làm thì hẳn là tiểu tỷ đã bỏ qua việc này rồi.

Hơn nữa, tiểu tỷ càng lớn thì càng biểu hiện về uy nghi, sau này bà vẫn nên làm việc cẩn thận một chút và bớt tranh cãi với tiểu tỷ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tạ Tri Lễ, ông nội của nàng, là thầy dạy của đương kim Hoàng đế, con trai thứ của dòng đích tôn đời thứ năm nhà họ Tạ tại Yên Từ Hồ, bên trên còn một người anh tên Tạ Tông Hoa.

Nhà họ Tạ tại Yên Từ Hồ khởi nguồn không cao, nghe nói ông cố tổ nhà nàng chỉ là người bán hàng rong bình thường nhưng đầu óc thì lại rất linh hoạt, tính tình kiên định và sẵn sàng chấp nhận đấu tranh học hỏi để tiến tới. Sau đó may mắn cưới được con gái của tú tài Lạc Bách, bà cố tổ của nàng, từ đó con cháu Tạ gia mới thoát khỏi hàng ngũ dân đen thất học và biết được vài chữ thánh hiền. Qua mấy thế hệ vun đắp, không hề thiếu con cháu nhà họ Tạ tham gia khoa cử rồi nhận lĩnh những công việc trong phòng thu chi hay thầy dạy học. Đến sau này khi Tạ Tri Lễ ra đời thì nhà họ Tạ tại Yên Từ Hồ đã qua mấy đời cùng cố và phát triển, có truyền thống gia giáo nghiêm khắc, nên đã tạo dựng được tiếng tăm không nhỏ tại địa phương.

Đến khi triều đình đời trước rối loạn, Thái tổ Quân Vô Uy phát cờ khởi nghĩa, Tạ Tri Lễ dẫn đầu một số con cháu xuất sắc trong dòng họ đồng cam cộng khổ phụ giúp Thái tổ, vào sinh ra tử chốn đao chém tên cho Thái tổ, thậm chí có lần còn suýt chết. Thái tổ Quân Vô Uy sau khi khoác hoàng bào cũng đối xử với ông rất tốt, phong cho ông Tri Lễ công (Công ở đây là tước đầu trong năm tước của phong kiến: Công, Hầu, Bá, Tử, Nam).

Đến lúc này, các thế gia tại Kinh thành cũng đã bao phen chìm nổi, các gia tộc cũ dần suy tàn, các thế lực mới hình thành, mà Tạ gia cũng chen chân để trở thành một trong số đó.

Khác với một số người hăm hở muốn chứng tỏ bản thân trên triều đình, tổ phụ nàng cùng hai vị huynh đệ thân thiết lại lấy lý do cần tĩnh dưỡng thân thể mà dần dần rút lui khỏi triều chính. Tất cả những điều này đều được Thái tổ Hoàng đế ghi nhận, rồi bái ít đi bái quy lại, tuy tổ phụ nàng và vài huynh đệ đều an nhàn hưởng lộc triều đình, nhưng con trai họ đều được Hoàng đế trọng dụng.

Nếu tính gia phả họ Tạ tại Yên Từ Hồ, tổ phụ của nàng là dòng đích tôn, ông bà cố của nàng sinh được hai nam một nữ. Tổ phụ nàng là con trai thứ, nàng còn một ông bác và một bà cô ruột. Ngoài ra còn một số người con do thiếp thất sinh nhưng đều ở tại quê nhà Yên Từ Hồ chứ không có ai ở Kinh thành.

Tổ phụ của nàng cả đời chưa từng nạp thiếp. Tổ mẫu nàng sinh ba con trai, một con gái. Con gái lấy chồng xa tận Hoài Nam, phụ thân nàng Tạ Xương Duyên là con trai trưởng, Nhị thúc là Tạ Uyên Bảo, Tam thúc là Tạ Hân Phong. Từ Tam thúc ra thì phụ thân nàng và Nhị thúc đều giữ những chức vị quan trọng trong triều.

Hai ông bà lão về đến nhà thì ngày hôm sau liền mời cả nhà ông bác sang ăn cơm.

Sau giờ ngo, Tạ lão phu nhân trong Sùng Đức Viên vẫn chưa thức dậy. Tạ Ý Hình đang ôm Tạ Mịch Hân chơi ở một góc thì thấy mama tâm phúc của Văn thị sắc mặt không vui đi vào, thấp đầu rì tai Văn thị vài câu. Tạ Ý Hình chỉ nghe được loáng thoáng là quản sự mua hàng ở phòng bếp gì đó.

Nàng nghiêng đầu, cố nhớ lại chuyện năm đó, hình như là có người tố cáo quản sự phòng bếp và quản sự mua hàng cấu kết với tiểu thương để ăn chặn không ít bạc trong phủ.

Nàng nhớ, năm đó khi biết được việc này nàng vô cùng cao hứng, còn bày mưu cho họ làm lớn chuyện đến trước mặt tổ mẫu. Lúc ấy Văn thị bị khiển trách, còn bị chia nửa quyền quản gia cho Quản thị. Đương nhiên, bản thân Tạ Ý Hình cũng không được khen mà còn bị phạt cấm túc suốt một tháng, nhưng lúc ấy nàng vẫn rất vui vẻ bởi có thể làm cho Văn thị sống không yên.

Giờ ngẫm lại, mình khi đó thật đúng là ngu không thể nói, hơn nữa không hề biết nhìn xa trông rộng, chỉ chăm chăm hơn thua ba chuyện lông gà vỏ tỏi trong thế giới nhỏ hẹp của mình.

Văn thị là chủ mẫu đương gia nhà họ Tạ, nàng làm xấu mặt Văn thị thì chẳng khác nào tát Tạ gia một bạt tai, huống chi lúc ấy cả nhà ông bác cũng có mặt ở đó. Tuy họ cũng không thật sự là người ngoài, nhưng dù gì cũng làm mất thể diện nhà nàng.

Nghĩ nghĩ, Tạ Ý Hình nắm tay em trai đi theo.

Khi hai tỷ đệ đi tới Thanh Vân viên, Văn thị mặt xanh mét ngồi ở chủ vị, cách bà chừng một trượng có hai người đàn ông trung niên mặt đầy mồ hôi đang đập đầu liên tục.

“Nô tài có tội, nô tài có tội, xin chủ tử thương tình nô tài nhiều năm tận tâm phụng dưỡng mà tha cho nô tài một lần đi.”

Bốp, chén trà trên tay Văn thị đập lên đầu một người, “Tận tâm phụng dưỡng là vậy đó hả? Ngẫm lại xem, mấy năm nay các người ở phòng bếp tham ô tổng cộng bao nhiêu bạc rồi?” Lão gia nhà bà một năm bổng lộc tổng cộng cũng chỉ được chừng một ngàn hai trăm lượng bạc, thế mà số bạc hai kẻ phòng bếp và quản sự nhỏ kia tham ô tính ra cũng tương đương như thế. Thật đúng là không thể tha thứ!

Bà thật sự tức giận mà cũng thất vọng bởi bà khá tin nhiệm hai người Trương quản sự và Phương thu mua này. Bà biết tính họ cũng hơi táy máy nhưng không ngờ họ lại tham lam đến độ này. Giờ bị kẻ khác bắt được bím tóc, thật đúng là khiến bà mất thể diện!

Chứng cứ thì đã rõ ràng, nhưng tiếp theo phải xử lý thế nào mới là khó. Phạt nhẹ thì không đủ răn đe, phạt nặng thì khác nào tự tát vào mặt mình?

“Phu nhân, đại tiểu thư cầu kiến.”

Văn thị nghe vậy càng căng thẳng, những lúc thế này con bé tới làm gì?

Bà biết con bé này rất thích kiếm chuyện với mình, tuy hai ngày qua trông có vẻ hòa nhã hơn, nhưng ai mà biết được --

Văn thị vừa nghĩ vậy vừa bảo người hầu mời đại tiểu thư vào.

Văn thị kêu người dâng trà và chuẩn bị điểm tâm cho con trai xong mới hỏi, “Con lại đây có việc gì quan trọng không?”

Tạ Ý Hình nhấp trà, liếc mắt nhìn hai quản sự đang quỳ, “Mẫu thân có việc cứ xử lý trước đi, chuyện của nữ nhi chậm chút cũng không sao.”

Tạ Ý Hình tỏ thái độ bàng quan khiến Văn thị thở phào một hơi nhẹ nhõm. Con bé không nhúng tay là tốt nhất chứ không thì sợ là tình huống sẽ càng phức tạp, và rất có khả năng là bà cũng sẽ chẳng có kết quả gì tốt.

Cuối cùng bà quyết định bắt hai người kia phải nộp lại khoản bạc tham ô đồng thời đuổi ra khỏi phủ, coi như giải quyết xong chuyện này.

Hai kẻ kia lén thở phào, lau mồ hôi túa ra trên đầu, nghĩ bụng dù gì vẫn còn bí mật giữ lại được một ít ngân lượng nên cuộc sống sau này cũng không quá khó khăn, họ không bị đánh chết đã xem như là nể tình rồi, vì vậy lập tức dập đầu tạ ơn.

Tạ Ý Hình chỉ nhìn chứ không nói lời nào, thâm lắng đầu. Văn thị vẫn còn nhân từ quá, đối với thứ nô tài lừa thầy dối chủ thế này gấp nàng là chắc chắn sẽ không rộng lượng tha thứ như vậy đâu. Nàng nhớ, lúc nàng vừa mới gả đến An Quốc Hầu phủ nắm quyền quản lý cũng có một quản sự phòng thu chi dùng nhiều thủ đoạn để ăn chặn không ít bạc. Lúc ấy nàng cho người xét nhà, chỉ để lại cho hắn một vài vật phẩm quý trọng và chút ít vàng bạc rồi sắp xếp xe ngựa đưa cả nhà hắn về quê. Ai lúc đó chẳng ca ngợi nàng rộng lượng nhân từ? Nửa tháng sau thì nhận được tin cả nhà quản sự kia chết hết do gặp phải sơn tặc trên đường về quê, người nghe cũng chỉ chép miệng nói một câu gia đình kẻ này đúng là xui tận mạng.

Sau khi người hầu dẫn hai tên kia đi rồi, đại sảnh lại trở về vẻ yên tĩnh.

“Hình nha đầu tìm mẫu thân có chuyện gì?” Văn thị mỉm cười hỏi.

“Mẫu thân chọn được quản sự mới chưa?” Tạ Ý Hình hỏi.

Thì ra vừa rồi không nhúng tay là chờ hỏi câu này? Văn thị cười miễn cưỡng, “Chưa có. Hình nha đầu hỏi vậy là có người phù hợp à?”

“Không có.” Tạ Ý Hình bình tĩnh nhìn bà rồi nói tiếp, “Chẳng qua con có ý tưởng này định nói với mẫu thân thôi.”

Văn thị sừng sốt, cười hỏi, “Ý tưởng thế nào? Con nói đi.”

“Chuyện kiểu Trương quản sự thì cứ vài năm phòng bếp lại xảy ra một lần, có cấm cũng cấm không được, hạ nhân có trung thành đến đâu mà làm chuyện này thì cũng bắt buộc phải thay. Mẫu thân không thấy đau đầu à?”

“Sao lại không! Trước đây ta chọn hai người này làm quản sự và thu mua chính là vì lợi dụng họ có hiềm khích với nhau nên hẳn sẽ tranh chùng lẫn nhau.

Ai ngờ hai năm qua hóa ra chúng lại lén lút cấu kết làm một chỗ thế này!”

Việc này chứng tỏ không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn.

Phương pháp tách quân sự và thu mua làm hai người, người này canh chừng người kia là biện pháp thông dụng, từ hoàng gia tới dân chúng đều dùng cách này. Nhưng sự việc giống như hôm nay vẫn cứ phát sinh, có cấm cũng không có tác dụng. Kẻ thu mua thì dùng túng cho tiểu thương đẩy giá lên trời để đút túi phần chênh lệch giá, hoàng thượng làm sao biết được, có khi giá trứng gà trong hoàng cung cao tới hai lượng bạc một quả. Cho dù phía kiểm nhận không bị mua chuộc để đồng phạm thì giá cả lên xuống hàng ngày hẳn cũng không giám thị nổi.

“Mẫu thân, nếu đã cấm mà vẫn không được, chẳng thà chúng ta thay đổi biện pháp, giao toàn quyền giám thị và thu mua cho một người phụ trách thôi.”

“Như vậy sao được? Không ai canh chừng thì hẳn càng dễ tham ô hơn chứ?”

“Mẫu thân, nước quá trong ắt không có cá. Chúng ta giao cho một người phụ trách cả giám thị lẫn thu mua, cứ mỗi tháng đưa cho hắn một số bạc cố định, bạc còn dư chúng ta cũng không lấy lại mà cho hắn hết coi như tiền thưởng. Cứ như vậy, để được nhiều tiền thưởng, chúng ta việc gì phải sợ hắn không tận tâm tận lực?” Vì không để mất công việc béo bở này, người nọ nhất định sẽ toàn tâm toàn ý làm tốt nhiệm vụ đây.

Văn thị nghe xong thì ngẩn ra, ngẫm kỹ liền cảm thấy phương pháp này rất tốt. Trước đây phòng bếp muốn mua đồ bao nhiêu tiền thì cứ đi phòng thu chi lĩnh ra bấy nhiêu bạc, thanh toán xong thì phần chênh lệch phải trả lại đầy đủ chứ không đút túi được xu nào nên đương nhiên là bọn họ sẽ vắt hết óc để chằm mút. Giờ có biện pháp này thì chỉ cần mình quan tâm tí mĩ một chút, hàng hóa bắt buộc phải so sánh giữa ba cửa hiệu, bọn họ nhất định hội tận tâm để có thể có được chút tiền thưởng chênh lệch.

“Sao Hinh nha đầu nghĩ ra được cách này vậy? Rất mới lạ, mẫu thân chưa từng nghe bao giờ.” Văn thị khen ngợi. Nếu bà áp dụng một cách có phương pháp thì đừng nói là ba năm hay năm năm mà thậm chí là tám năm hay mười năm sau phòng bếp cũng sẽ không phát sinh những chuyện mệt mỏi rắc rối này. Đến lúc đó liệu ai còn không khen bà giỏi quản lý gia đình?

Tạ Ý Hinh cười cười. Thật ra nàng không phải là người sáng tạo ra biện pháp này mà là Ân Từ Mặc, chẳng qua nàng thấy cách này tốt nên lấy dùng thôi. Lúc trước, Ân Từ Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng đã quân gia chu đáo khiến ai cũng khen. Nghĩ đến đây, Tạ Ý Hinh không thể không thừa nhận, Ân Từ Mặc quả thật có bản lĩnh.

“Mẫu thân còn bận nhiều việc, nữ nhi không quấy rầy nữa. Hân nhi, đi qua bà nội với tỷ không?” Tạ Ý Hinh nhìn sang cậu bé này giờ vẫn ngoan ngoãn im lặng ngồi một bên.

“Dạ!” Thăng bé lanh lảnh trả lời, sau đó trượt soạt một cái khỏi ghế, phóng tới Tạ Ý Hinh, “Tỷ tỷ bé --”

Đội hai tỷ đệ đi xa, Văn thị mới hạ giọng hỏi, “Nhũ mẫu thấy sao?”

“Ta thấy đại tiểu thư có vẻ đã trưởng thành và hiểu chuyện rồi.”

“Mong là vậy!” Văn thị cười cười.

Tạ gia hiếm con, đặc biệt là nhánh nhà nàng, tới giờ tổng cộng cũng chỉ có năm đứa nhỏ. Đại phòng – lão gia nàng – có hai đứa, nhị phòng – Nhị thúc – có ba, còn tam phòng – Tiểu thúc Tạ Hân Phong – thì còn chưa đón dâu.

Văn thị không phải là kẻ hẹp hòi nên thật ra cũng không e ngại gì kẻ nữ Tạ Ý Hinh, hơn nữa vì thân thể bị tổn thương lúc sinh Hân nhi nên sợ là khó có thêm con cái nữa. Nếu hai tỷ đệ thật sự có thể tương thân tương ái thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Tạ Ý Hinh dẫn Tạ Mịch Hân đi vào Sùng Đức Viên, mới tiến cửa thủy hoa đã nghe được tiếng cười đùa vọng ra thì đoán chắc là bà bác đã dẫn các thẩm thẩm và đường muội tới rồi. Nhà ông bác con cháu thịnh vượng, chỉ riêng lớp cháu ngang hàng với nàng đã có bảy người, ba nam bốn nữ, nhiều hơn nhánh nhà nàng.

Trong phòng, một cô bé vừa ăn điểm tâm vừa tò mò hỏi, “Bà thím, bà với ông chú đi lễ chùa lần này có gặp được đại sư Tuệ Dung không?”

“Gặp chứ.” Tạ lão phu nhân cười hóm hờ khiến cô bé kia mắt sáng ngời đầy hâm mộ.

“Vậy có phải đại sư có chòm râu bạc dài phát phơ như thần tiên không?” Cô bé tò mò hỏi thăm thêm.

Tạ Ý Hinh nghe đến tên đại sư Tuệ Dung thì bước chân hơi ngập ngừng. Nàng nhớ kiếp trước không biết vì lý do gì mà đại sư luôn tỏ ra kính trọng Ân Từ Mặc, có tới hai lần nói tốt giúp ả nên ả thoát hiểm, hơn nữa sau đó thuận lợi bước lên được đài cao chín tầng kia.

Nhưng nàng chưa kịp suy nghĩ sâu xa vấn đề này thì nha hoàn đứng bên ngoài nhìn thấy hai tỷ đệ nàng liền mỉm cười hòa nhã vén màn mời hai người vào trong.

Nàng và đệ đệ vừa cúi chào xong thì bà bác mặt mũi hiền lành đã kéo vào lòng hỏi han thân mật.

“Hinh nha đầu đến rồi đấy à. Nghe nói hai ngày nay cháu bị bệnh, giờ đã tốt hơn chưa?”

“Bà bác, cháu không sao ạ, chẳng qua thời tiết oi bức nên người mỗi mệt biếng ăn chút thôi.” Trời mùa này nóng bức, tuy trong góc phòng có đặt chậu

bằng nhưng Tạ Ý Hình không thích đụng da đụng thịt với người khác nên len lén dờn thân.

Nàng nghĩ mình làm vậy không ai biết. Nào ngờ, hai vị lão phu nhân liếc nhau rồi cười hóm hờ, cảm thấy sau khi bệnh một hồi thì Hình nha đầu đã trưởng thành và hiểu được cách xử sự uyển chuyển, chứ nếu trước kia thì con bé đã nói thẳng toẹt ra không thích.

“Hình nha đầu đã hiểu biết rồi.” Bà bác cười khen ngợi.

Tạ Ý Hình chỉ cười thản nhiên. Kiếp trước, nàng ý mình là đích nữ Tạ gia nên vô cùng cao ngạo không coi ai ra gì, chỉ cần hơi tí không vừa ý là dùng dưng giận dữ ngay mà không bận tâm đến cảm thụ của người khác. Nếu dùng một câu để diễn tả thì nàng là người không biết cách đối nhân xử thế, chính vì thế đã tạo ra không ít kẻ thù ngay mặt hoặc ngầm ngầm, mà Vương Tuyết Chi là một trong số đó. Khi đó nàng nào biết, sau này Tạ gia phải gánh chịu tất cả những hậu quả xấu do cái tính tình ngang ngược bất kể mọi thứ của nàng tạo ra.

“Cũng đến lúc nên biết rồi, sắp sửa cập kê lập gia đình còn gì.” Tạ lão phu nhân cũng gật đầu.

“Bà bác, bà nội, con không lấy chồng đâu, con ở với ông nội bà nội cả đời luôn.” Tạ Ý Hình vờ bất bình kêu lên.

“A, sắp lấy chồng, sắp chống lầy.” Vài cô bé cậu bé hóm hờ gào to chọc ghẹo.

“Cái đám này, gào nữa đi, chút nữa không cho ăn canh đậu xanh mã thầy bây giờ!” Tạ Ý Hình trừng mắt, nghiêng răng kèn kẹt uy hiếp. (* mã thầy: củ năn)

Mấy đứa nhỏ nghịch ngợm vừa thấy nàng trừng mắt liền làm mặt quỷ thè lưỡi trêu nàng, rồi cười ha ha chạy tán ra.

Hai bà lão nhìn đám con cháu chơi đùa thân thiết, rồi quay sang nhìn nhau cười.

“Thời gian trôi nhanh thật, mới bữa nào vừa làm lễ mừng năm mới xong, giờ chớp mắt đã vào hạ rồi.”

“Chứ gì nữa, vẫn còn nhớ lúc chúng ta làm tiểu cô nương gả vào đây, đảo mắt đã thành bà già lụm cụm cả rồi.”

Lúc hai lão phu nhân ngồi cạnh nhau cảm thán thời gian trôi nhanh, đại nha hoàn Huyền Thảo của Tạ lão phu nhân bắt đầu hướng dẫn người hầu bưng canh đậu xanh mã thầy vào. Tạ Ý Hình gom hết cả đám đường đệ đường muội lại rồi cùng đi về phía phòng khách.

Buổi tối, Tạ lão phu nhân kể cho Tạ lão gia nghe chuyện quản sự phòng bếp hôm nay. Tạ lão gia trầm ngâm một lát rồi trong mắt hiện lên ý cười nói một câu, “Không vào hang thì không bắt được cọp.” *

* Nguyên văn: 不聲不啞不做家翁 Không điếc không câm không làm cụ ông

“Lão gia, ông tính vậy thật à --” Tạ lão phu nhân nhìn bạn đời, ngập ngừng.

Tạ lão gia nghiêm trang, “Không phải ta tính vậy, mà vì nếu tình thế sau này đúng như lời đại sư Tuệ Dung nói thì hy vọng duy nhất cứu được Tạ gia chính là một trong những đứa cháu này. Cho dù chỉ là một tia hy vọng ta cũng không muốn bỏ qua.” Tạ lão gia không có nói cho bạn già biết, một năm trước đại sư Tuệ Dung đã cho ông biết Tạ gia nhà họ sẽ gặp tai họa lớn.

Phượng tinh ở phía Tây đã đổi chỗ, Phượng tinh mới mọc từ từ lóe sáng lên, mà Phượng tinh cũ lại dần dần mờ nhạt đi. Vốn dĩ chuyện Phượng tinh đổi ngôi cũng không liên quan gì đến nhà họ Tạ, nhưng đại sư Tuệ Dung nói Phượng tinh mới mọc lại va chạm với Tạ gia. Lúc Phượng tinh mới đắc thế thì Tạ gia sẽ dần dần thất thế, đến lúc Phượng tinh mới thật sự hình thành trọn vẹn thì đó cũng là lúc Tạ gia bị diệt vong.

Ông vốn dĩ cũng bán tin bán nghi, nhưng tháng trước ông lại nhận được tin có người xin xăm trong chùa đã rút được lá xăm “Đế vương Yên” trăm năm nay chưa ai rút được. Cô gái đó là ai ông không biết, mà đại sư Tuệ Dung cũng cực kỳ kín miệng không tiết lộ Thiên Cơ.

Lúc ấy đại sư Tuệ Dung nói cho ông việc này cũng là vì cảm thông và nhớ công ông cống hiến cho Đại Xương, muốn ông mau sớm tính toán đường lui để giữ lại huyết mạch cho Tạ gia.

Nhưng vài ngày trước, Đại sư Tuệ Dung gửi thư báo ông lên chùa một chuyến. Đến tối khi cùng pha trà đàm đạo, đại sư cho biết, Phượng tinh cũ lúc trước có hiện tượng khác thường, không những không tối đi mà còn dần dần sáng ngời, lập thành thế đối kháng với Phượng tinh mới mọc. Đến đây thì vận mệnh tương lai lại mờ mờ ảo ảo không thể tính toán.

Lúc ấy ông có hỏi tương lai nhà họ Tạ sẽ thế nào, Đại sư Tuệ Dung cũng chỉ lắc đầu dặn một câu: tất cả hy vọng đều đặt trên vai con cháu Tạ gia, nếu ông muốn bảo vệ Tạ gia thì đừng bám vào khuôn phép cũ xưa mà bồi dưỡng con cháu đời sau.

Ông nghe vậy thì giật mình, có ý tưởng gì đó chợt lóe trong đầu rồi biến mất, mấy ngày qua cứ mãi cân nhắc lời dặn của Đại sư Tuệ Dung. Ông xưa nay rất quan tâm việc bồi dưỡng con cháu, nhưng Đại sư Tuệ Dung vẫn nhấn mạnh vào điểm ấy, đặc biệt là vài từ “đừng bám vào khuôn phép cũ”, chẳng lẽ người cháu có thể mang đến hy vọng cho Tạ gia lại không phải là mấy đứa cháu trai mà ông vẫn nghĩ, mà là --

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

“Tiểu thư, tiểu thư luyện chữ từ sáng đến giờ rồi, nghỉ một chút đi kéo hồng mắt mắt.” Xuân Tuyết đau lòng khuyên.

Tạ Ý Hình buông bút, xoay xoay cổ tay mỏi nhừ, mắt lại không rời tờ giấy đầy chữ còn chưa khô mực trên bàn.

Sở thích của nàng không nhiều, mà thư pháp là một trong số đó. Luyện viết chữ có thể làm cho người ta trở nên trầm tĩnh, giống như tất cả mọi phồn hoa cảm dỗ đều đã rời xa rất xa, chỉ còn lại thanh thản và tĩnh lặng.

Do ảnh hưởng từ tổ phụ, nàng chỉ thích thể chữ Nhan trong rất nhiều các thể loại thư pháp. So với thể chữ trâm hoa thịnh hành có nét chữ nhỏ xinh, mỏng nhẹ, thon thả, uyển chuyển được các cô gái rất ưa thích, thể chữ Nhan có cấu tạo nét nghiêm chỉnh, nét ngang nhẹ nét dọc đậm, lực bút tròn dày mạnh mẽ, khí thế vừa trang nghiêm hùng hồn lại vừa thanh lịch tuấn tú, mang đầy hơi thở cá tính.

Chu Thông Dục không thích kiểu chữ này của nàng, thường bảo là trông quá khoe khoang chứ không dịu dàng nữ tính. Vì thế sau khi thành thân không lâu nàng đã từ bỏ hầu hết nét tinh túy của thể chữ Nhan. Khi Tạ lão gia biết được việc này thì tiếc lắm.

Nghĩ đến gã họ Chu, Tạ Ý Hình liền bủi môi, quyết định không việc gì phải nhớ đến y để tự ngược đãi mình. Kêu người hầu dọn dẹp án thư xong, Tạ Ý Hình rửa sạch tay, nhận từ tay Xuân Tuyết một ly trà nhấp một ngụm.

“Tiểu thư, nô tỳ thấy hoa hải đường ở Tây viên nở đẹp lắm, tiểu thư đi xem không?” Giọng nói sang sảng thế này không phải là của Xuân Tuyết.

Tạ Ý Hình quay đầu lại nhìn, thì ra là một nha hoàn bậc hai trong viện của nàng, tên là Hạ Đào.

Xuân Tuyết nhìn nha đầu kia vẻ tán thưởng, nha đầu kia lại như là được khen thì mác cỡ nên đỏ mặt cúi đầu.

Phong cảnh bài trí ở Tây viên xưa nay rất đẹp, Tạ Ý Hình nghĩ nghĩ liền gật đầu.

Đoàn người vừa đi đến đình hóng mát ở Tây viên chưa được bao lâu thì có một gã sai vặt vội vàng tiến đến.

“Tiểu thư, đó là thằng bé gác cổng.” Xuân Tuyết nhắc.

Đội cậu bé vái chào xong, Tạ Ý Hình mới hỏi, “Người tìm đến đây có việc gì quan trọng không?”

“Dạ, thiệp mời vài ngày trước đại tiểu thư gửi đến Thế tử An Quốc Hầu bị trả về ạ, Thế tử còn gửi lời nhắn ngày đó bận việc quan trọng nên sợ là không thể đi chùa ngắm hoa đào cùng tiểu thư được.”

“Đưa cho ta xem.” Hóa ra là lá thiệp do nàng gửi đi vài ngày trước khi được trọng sinh.

Tạ Ý Hình cầm lá thiệp, cười nhạt, chiêu lật mềm buộc chặt này Chu Thông Dục làm rất tốt. Ở kiếp trước, trái tim nàng lúc này vốn đã sẵn rung động với y, nên khi y giờ chiều này ra thì liền chọc nàng bực mình, và cũng vì thế mà lòng càng thêm quyết tâm, vốn ban đầu là người có cũng được mà không có cũng không sao, sau chiều này nàng lại cảm thấy bắt buộc phải có y cho bằng được. Hôn nữa, tiếp sau y lại mấy lần sắm vai quan tâm dịu dàng chăm sóc nên làm cho nàng vô cùng cảm động và càng ngày càng lún sâu vào lưới tình.

Hạ Đào nhìn nàng dò xét, ra vẻ ngập ngừng, “Tiểu thư, có chuyện này nô tỳ không biết có nên nói hay không.”

Tạ Ý Hình nhìn nàng ta, “Có chuyện gì cứ nói thẳng đi.” Thói thường hễ ai nói kiểu này thì y như rằng chuyện muốn nói sẽ không phải là chuyện tốt, thế nhưng nàng lại muốn biết.

“Hôm qua ca ca của nô tỳ đi làm việc cách thành mười dặm, ở đó thấy... thấy...”

“Thấy cái gì?”

“Dạ thấy Thế tử An Quốc Hầu đang dạo chơi trên hồ cùng với một cô gái xinh đẹp, trông thân mật lắm” Hạ Đào vừa nói vừa quan sát thần sắc của Tạ Ý Hình, “Nghe nói đó là biểu muội của thế tử...”

“A.” Thấy Tạ Ý Hình chỉ thản nhiên “à” một tiếng mà không tỏ vẻ gì là tức giận như dự liệu, Hạ Đào sững sờ.

Đúng lúc này, Tạ Ý Hình vô tình nhìn thấy gì đó, ánh mắt trở nên sắc bén, nét mặt chuyên chú mà nghiêm túc chưa từng thấy. Xuân Tuyết nhìn theo hướng mắt của tiểu thư thì thấy đại quân gia nét mặt không vui đang dẫn một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đi về hướng nam, theo hướng này thì chỉ có đường dẫn tới Sùng Đức Viên.

“Tiểu thư, người đó là ai?”

“Xem đại tổng quản mặt cau mày có thể kia thì chắc là có chuyện rắc rối gì rồi. Nhưng hai hôm nay lão phu nhân không khỏe, sao ông ta lại còn đến

quẩy rầy lão phu nhân đường bệnh chứ.” Hạ Đào bấu môi, hạ giọng cầu nài.

Tạ Ý Hình vô thức lắc lắc đầu, trí óc lại đắm chìm vào trong hồi ức. Nếu nàng không nhìn lầm, người vừa rồi là An Văn Bạch.

Kiếp trước, hình như cũng vào lúc này, trong lúc tổ phụ nàng ra ngoài thăm bạn bè thì An Văn Bạch từng đến gặp tổ mẫu xin từ chức. Lúc ấy tổ mẫu nàng nhẹ nhàng khuyên can chứ không đồng ý cho đi. Một người muốn đi, một người muốn giữ lại, cứ thế mà giằng co.

Lúc ấy tâm trạng của nàng không vui, lại thấy tổ mẫu đã xuống giọng giữ lại đến thế mà kẻ kia lại còn ra vẻ khó xử nên lửa giận bốc lên bùng bùng đến không thể cứu vãn, lập tức hừ lạnh một tiếng rồi nói vài câu khó nghe, “Chẳng qua chỉ là một quân sự nhỏ nhỏ thôi, được làm việc ở Tạ gia này là phúc đức nhà ông tu luyện ba đời chứ ở đó mà kên kiệu. Đừng có vẻ mặt mà không biết xấu hổ.” Nàng cũng không nhớ rõ lắm mình đã nói những gì, nhưng đại khái ý tứ cũng là như thế.

Nhưng mấy câu đó thôi đã khiến An Văn Bạch giận đến mặt trướng đỏ, chỉ để lại một câu “Chùa nhà họ Tạ cao quá, ta trèo lên không nổi” rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Nói về nguồn gốc của An Văn Bạch này, phụ thân ông ta có thể xem như là thuộc hạ kỳ cựu của Tạ lão gia. Thời kỳ Thái tổ còn dọc ngang chinh phạt, Tạ lão gia đã từng cứu An phụ một mạng, từ đó An phụ liền một lòng một dạ đi theo Tạ lão gia. Trải qua bao gian nguy hiểm nghèo, Tạ lão gia thấy lão là người có tính cách tốt nên cất nhắc làm quân sự quản lý cửa hàng hương liệu thuộc nhà họ Tạ.

An phụ có tư chất bình thường, chỉ hơn người ở chỗ trung thành. Nhưng con trai An Văn Bạch của lão lại trời sinh đầu óc thông minh, một tay toán học xuất thần nhập hóa có thể nói là đứng đầu tại vương triều Đại Xương, là nhân tài được Tạ gia trọng dụng và dự định sẽ đề bạt làm đại tổng quản sau này. Song Tạ Ý Hình không biết sâu xa như vậy, chỉ sau khi tổ phụ quay về biết được sự việc trách mắng nàng thì nàng mới biết. Và đó cũng là một lần hiểm hoi nàng bị tổ phụ trách cứ nghiêm khắc như thế.

Sở dĩ Tạ Ý Hình nhớ rõ như vậy chủ yếu là vì An Văn Bạch không chỉ ra đi một mình mà còn kéo theo rất nhiều quân sự vừa và nhỏ trong chuỗi sản nghiệp của Tạ gia. Đương nhiên An Văn Bạch không có năng lực lớn đến thế, mà là vì những lời mà nàng trách cứ An Văn Bạch ngày đó không biết bị ai truyền ra ngoài, còn cố ý thêm mắm dặm muối cho người người đều biết, từ đó khiến cho rất nhiều người làm việc cho Tạ gia nảy sinh tâm lý bất mãn.

Dẫu sau đó Tạ gia cũng thực hiện một số biện pháp xoa dịu và cứu vãn, thậm chí cha nàng còn đích thân đến nhà An Văn Bạch để mời hắn quay lại, nhưng tiếc là đều vô dụng. Hơn nữa, đoạn thời gian ngay sau đó con cháu nhà họ Tạ lại liên tiếp gặp chuyện không may, nội bộ Tạ gia rối rùi, nên hoàn toàn không rảnh tay để thu xếp những quân sự kia.

Sau đó nữa, Tạ Ý Hình trở mắt nhìn An Văn Bạch nở rộ hào quang trên phương diện toán học và quản lý sổ sách, nhất là vài năm sau đó khi hắn trở thành phó chủ tịch của hệ thống cửa hàng Vĩnh Ninh do chính tân Hoàng thành lập. Tuy An Văn Bạch không có oán hận Tạ gia, cũng không hề quay lại tấn công Tạ gia sau khi phát đạt, nhưng sự tồn tại của hắn cũng là một dạng đã kích đối với Tạ gia, bởi nó thời thời khắc khắc nhắc nhở người đời rằng Tạ gia đã từng khinh khi và đối xử tệ bạc thế nào đối với sỹ phu trí thức.

Sau khi Tạ lão gia qua đời, bởi vì Tạ gia bị đứt mạch cung cấp lớp quân sự trung và hạ tầng giống An Văn Bạch nên rất nhiều cửa hàng đều buôn bán khó khăn. Thêm vào đó các đối thủ luôn kèn cựa cạnh tranh như hổ rình mồi xung quanh nên phần lớn sự nghiệp kinh doanh của Tạ gia đều suy sụp. Chính-Thương là tương hỗ, kinh doanh thì cần chính trị bảo vệ, mà có chính trị nào lại không cần tiền bạc để duy trì? Vì cả hai phương diện trên của Tạ gia đều bị đã kích nên tình thế không hề lạc quan chút nào.

Nói thật, Tạ Ý Hình từng hối tiếc vô cùng dù vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận. Khi đó, nàng chỉ tự trách sao bản thân lại kiêu căng quá đáng, nhưng hôm nay ngẫm lại thì xem ra nội tình cũng cực kỳ quái lạ. Cũng phải thôi, tuy kiếp trước nàng đứng là kiêu căng ngang ngạnh nhưng thật ra lại rất ít khi nhúng tay vào chuyện trong gia tộc, chỉ một lần duy nhất lần miệng thì liền khiến cho Tạ gia gặp khó khăn rồi ngã nặng ngã đau đến không gượng dậy được như vậy, chỉ có thể loay hoay vùng vẫy càng lún càng sâu trong vũng bùn này.

Lắm lời sẽ hớ. Hôm nay Hạ Đào đột nhiên lại nói nhiều như vậy. Hơn nữa, nàng chỉ bắt chợt thích ý muốn đến Tây viên chơi, thế mà liền gặp phải An Văn Bạch đi ngang qua. Sao lại trùng hợp đến thế?

Tạ Ý Hình hí mắt lại, như cười như không liếc mắt nhìn hầu gái trước mặt, sau đó hạ mắt xuống. Nàng đâu có quên, kẻ “vô tình” dẫn dắt mình đến Tây viên chơi chính là ả mà. Hơn nữa ả còn nhiều lần lên tiếng đâm thọc, chẳng phải là muốn cho nàng nổi giận đó sao?

Tạ Ý Hình thở dài, kẻ thiết kế cạm bẫy này đúng là rất hiểu nàng, phải nói là vô cùng am hiểu tâm lý của nàng. Nếu hiện giờ nàng còn ái mộ Chu Thông Dục thì giờ khắc này nhất định đã đang trong cơn ghen tức vì nghe nói y đi dạo hồ cùng một người con gái khác, hơn nữa lại lo lắng cho sức khỏe của tổ mẫu nên nhất định sẽ đi theo sau An Văn Bạch mà đến Sùng Đức Viên. Đến lúc đó thì tình huống ở kiếp trước sẽ lại tái diễn.

“Đi, chúng ta đi sang nhìn xem.” Vừa nói xong thì quả nhiên nhìn thấy trong mắt Hạ Đào xẹt qua tia mừng rỡ.

Tạ Ý Hình đứng lên, thông thả đi đến Sùng Đức Viên, trong lòng lại đang thầm cân nhắc. Kế hoạch này vụn tay dài thật, ngay cả nha hoàn bậc hai của nàng cũng bị mua chuộc. Nhưng không sao, nha hoàn này và người nhà của ả cứ tạm thời để yên đó, rồi cũng sẽ có lúc dùng đến. Mà dù không dùng được thì cũng chả việc gì, biết rõ kẻ gian là ai còn tốt hơn là không biết.

Nàng đi đằng trước, rồi nhân lúc Hạ Đào còn ở lại phía sau để thu dọn không theo kịp thì gọi tiểu đình lúc nãy tới, hạ giọng căn dặn vài câu. Tiểu đình kia nhìn nàng kinh ngạc, vâng một tiếng rồi lập tức xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng tiểu đình càng chạy càng xa, Tạ Ý Hình cười cười. Nàng cũng không hy vọng gì lắm, chẳng qua chỉ cảm thấy cần phải thử một chút thôi, dù sao cũng có mất gì đâu? Biết đâu kẻ giấu mặt thật sự to gan lớn mật nên đang ngồi ngay trong quán trà đối diện Tạ gia mà chờ tin tức không chừng.

Phải biết rằng ngoài quán trà này ra thì xung quanh đều là nhà ở hết nha.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Quản sự An, một bà già chỉ ru rú trong nhà như ta không có ý kiến về việc này được, hay là quản sự An chờ vài ngày để lão gia về rồi quyết định sau đi.” Tạ lão phu nhân chậm rãi nói, giọng thương lượng uyển chuyển cũng đủ lịch sự và chiều hiền đãi sĩ.

An Văn Bạch quỳ xuống, đập đầu một cái thật mạnh, “Mong lão phu nhân rộng lòng tha thứ, An mạo muội biết với Tạ gia mà nói An mạo là kẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng trong việc này An mạo thật sự có nỗi khổ riêng, mong lão phu nhân trả lời chắc chắn.”

An Văn Bạch thể hiện như thể hiển nhiên là đã quyết ý ra đi.

An Văn Bạch thúc ép như thế khiến Tạ lão phu nhân rất bức mình, nhưng bà chỉ quát mắt lên chứ không nói lời nào, toàn thân toát ra khí thế mạnh mẽ.

Lão phu nhân đã sống qua hai triều đại nên chẳng hề là một phụ nữ tầm thường, không khí nặng nề tạo thành áp lực lớn trong lòng mọi người.

An Văn Bạch cũng khó thở, nhưng đành phải cố cắn răng gắng gượng.

“Bà nội à, người thích đi chỗ cao nước chảy về chỗ trũng là lẽ thường ở đời. Nếu quản sự An đã có bến đỗ mới tốt hơn thì chúng ta cũng không nên ngăn cản bà ạ.”

Tạ lão phu nhân thân nhiên quét mắt nhìn An Văn Bạch rồi mới nói, “Con nít con nôi, đừng ăn nói lung tung.”

“Xin lão phu nhân chấp thuận!” An Văn Bạch lại đập đầu.

“Thôi, người đứng lên đi.” Tạ lão phu nhân day day huyết thái dương, vẻ mặt không vui.

Nói xong một câu kia, Tạ Ý Hình liền lui sang một bên cúi đầu im lặng, mái tóc dài trước trán che khuất tia sáng lạnh chợt lóe rồi biến mất trong mắt. Nếu như trước khi gặp mặt An Văn Bạch nàng vẫn còn nghĩ nên giữ hần lại, nhưng giờ khi nghe được hần khẳng khái một mực xin rời đi thế kia thì suy nghĩ này liền biến mất tung tóe mất.

Tuy nhiên kiếp này, hần muốn đi? Được thôi! Cứ đi, nhưng sẽ không thể đứng trên điểm cao đạo đức và được người đời đồng tình như kiếp trước nữa. Kiếp này, bóng ma chủ động bỏ chủ sẽ vĩnh viễn đeo trên lưng hần.

Cũng đúng như nàng nói, An Văn Bạch chẳng qua chỉ là một quản sự nhỏ, Tạ gia đủ sức từ bỏ. Đời trước vì nàng ngu xuẩn, tổ phụ trách cứ nàng không phải bởi vì nàng bức hiếp khiến An Văn Bạch bỏ đi, mà là vì nàng đã đẩy Tạ gia lâm vào thế bị động.

Ngay lúc Tạ Ý Hình còn ngăn người suy nghĩ, Tạ lão phu nhân đã chấp thuận cho An Văn Bạch từ chức.

Một khắc chung sau, An Văn Bạch bắt giắc thở phào nhẹ nhõm khi bước chân ra khỏi cổng lớn Tạ gia. Không phải là Tạ gia không tốt, bằng lương tâm mà nói, Tạ gia đối xử với người làm như bọn hần rất tốt. Thế nhưng on tri ngô với Trì Lễ công thì phụ thân hần đã dùng cả đời để báo đáp là đã quá đủ rồi. Còn hần, hần không chấp nhận mình mãi mãi chỉ là kẻ bình thường, hần si mê toán học, và cũng muốn đạt tới đỉnh cao hoàn hảo của lĩnh vực này để lưu danh sử sách!

Phương pháp toán học kia rất hiếm có, hần chưa từng gặp qua và cực kỳ mong muốn được tìm hiểu đến tận cùng. Tuy nhiên người kia lại bảo phương pháp này không thể truyền ra cho người ngoài, trừ khi... Hơn nữa, người nọ còn chữa được căn bệnh của con trai hần. Hai điều kiện này cộng lại mới làm cho hần hạ quyết tâm bỏ núi này sang núi nọ.

Hần cũng là một kẻ sĩ diện, song người nọ đã bảo hần đừng lo, mọi việc sẽ được sắp xếp ổn thỏa để hần không phải mang tiếng xấu bỏ chủ đầu quân cho nhà khác. Thế nhưng hiện tại xem ra sắp xếp của người nọ đã gặp sai lầm ở chỗ nào đó nên chắc chắn hần sẽ phải tự gánh trên lưng tiếng xấu phản chủ. Nghĩ vậy, hần cười tự giễu, lơ đãng ngẩng đầu lên khiến ánh mặt trời đâm vào mắt đến phát đau.

Ngay lúc hần vừa nhấc chân định đi, một giọng nói nhẹ nhàng gọi hần lại.

“Quản sự An, chậm đã.”

An Văn Bạch dừng lại, xoay người, lòng bỗng dâng lên cảm giác tai họa lớn đang ập xuống đầu. Nhìn thấy người gọi mình lại là Tạ Ý Hình, hần cười cười, “Tạ tiểu thư gọi lại An mạo có chuyện gì không?”

Lúc này có một đám mưa lân đi ngang qua, thấy ngoài cổng Trì Lễ công phủ có chuyện và nhất là dung mạo xuất chúng của Tạ Ý Hình lại vô cùng hấp

dẫn ánh mắt, nên bọn họ đều tò mò ngừng lại, cũng ngưng không diễn tấu sáo và trống nữa.

Nổi bất an trong lòng An Văn Bạch càng trở nên mãnh liệt, chỉ hận không thể lập tức chạy lấy người.

“Quản sự An, ông thật sự quyết định như thế? Chắc ông cũng biết rằng nước đổ rồi khó mà hốt lại, ông đi thì dễ rồi, nhưng nếu muốn quay lại thì khó đấy.” Tạ Ý Hình nói, như muốn xác nhận lại một lần cuối cho chắc chắn.

“An mỗ đã quyết ý ra đi, vả lại Tạ lão phu nhân cũng đã đồng ý, xin tiểu thư đừng khuyên nữa.” Mặt An Văn Bạch bình tĩnh.

“Nếu đã thế thì ta sẽ không níu kéo nữa. Quản sự An, tuy ông đã có chỗ làm mới tốt hơn, nhưng dù sao ông cũng đã làm việc ở Tạ gia chúng ta vài thập niên, không có công lao cũng có khổ lao, đây là chút quà mọn thể hiện tấm lòng của Tạ gia chúng ta, ông nhận lấy đi.”

Tạ Ý Hình dùng lời không hề mang vẻ ghét bỏ hay quá đáng, nhưng càng như vậy thì càng tỏ rõ người nhà họ Tạ vô cùng đôn hậu.

An Văn Bạch lập tức toát mồ hôi lạnh. Hắn đã tự xin rời đi trước tiên nên đã xem như là bỏ chủ, giờ mà còn nhận lấy món này thì hắn có mười cái miệng cũng không thanh minh gì được với người đời. An Văn Bạch kinh hoàng nhìn Tạ Ý Hình, thầm nhủ, không biết ai dạy Tạ đại tiểu thư chiêu này, thật đúng là quá độc ác.

Trong đám người có kẻ thôn thức, “Chỗ làm mới của người này chắc tốt lắm nhì, ngay cả Tạ gia mà cũng không muốn ở lại.”

“Đừng nói bậy, nhờ đâu người ta ở quê có việc không thể không về thì sao.”

Có người nhanh mắt thấy được ngân phiếu đưa cho An Văn Bạch viết là hai trăm lượng bạc nên lập tức tiếng bàn luận càng lớn hơn nữa, đa số đều cảm thấy Tạ gia thật sự hào phóng và phúc hậu.

“Cám ơn ý tốt của đại tiểu thư, nhưng tại hạ không thể nhận.” Giờ khắc này hắn vô cùng hối hận sao mình lại không nhanh chóng ra khỏi Tạ phủ sớm hơn một chút nữa.

“Ông cứ nhận lấy đi, dù sao cũng đã từng là chủ tớ bấy lâu.” Tạ Ý Hình cười khê.

“Đại tiểu thư, tại hạ thật sự không thể nhận.” Nói xong, An Văn Bạch xua tay vệt đám người rồi lao đảo đi như chạy ra ngoài.

“Người đâu, cầm ngân phiếu này đưa đến nhà quản sự An đi. Tuy ông ta bất nhân nhưng Tạ gia chúng ta cũng không thể bất nghĩa.”

“Vâng --” Một gã sai vặt nhận lấy ngân phiếu, nhanh nhẹn đuổi theo hướng An Văn Bạch vừa đi.

“Tạ gia không hổ là Tri lễ công phủ nhì, thật nhân nghĩa phúc hậu quá chừng.”

“Chứ gì nữa, mọi người nghĩ coi, Tri lễ công là thầy dạy của Hoàng đế thì người nhà sao kém cỏi cho được?”

“Bộ mấy người không thấy là Tri lễ công phủ yếu đuối quá à? Bị người ta đá văng mà còn tặng bạc, sao hồ đồ quá vậy.”

Nhìn xong trò hay, đoàn múa lân liền xoay người rời đi, vừa đi vừa mồm năm miệng mười bàn luận đề tài hóng sốt mà họ vừa được chứng kiến.

Bên này, trên đường trở về Xuân Noãn Các, Xuân Tuyết vẫn không nén được bèn hỏi ra thắc mắc trong lòng, “Tiểu thư, đã họ An kia như vậy sao tiểu thư còn muốn cho ông ta bạc?”

“Ông ta làm sai là chuyện của ông ta, còn họ Tạ mình không thể tự bôi nhọ gia phong.” Tạ Ý Hình sẽ không nói cho Xuân Tuyết biết rằng đây là phùng sát (tâng bốc/nâng lên cao để giết, giết người không gươm đao). Sau sự việc ngày hôm nay, còn có người nào dám dùng một kẻ như An Văn Bạch, trừ “kẻ nào đó”?

Trong một gian phòng nào đó tại quán trà đối diện Tri lễ công phủ, một cô gái mang mạng che mặt thở dài, “Thật không ngờ trong lúc Tạ lão gia không có mặt ở đây mà trong nhà vẫn còn có kẻ hiểu được tình huống cùng tiến thoái.”

Tùy từng đi theo nàng ta đều cúi đầu không nói, im lặng như pho tượng, từ đó có thể thấy được người này rất cao tay trong việc huấn luyện thuộc hạ.

“Chủ tử, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Tìm, tiếp tục tìm bằng được người có thiên phú toán học cho ta. Cố gắng tìm thì sẽ gặp.”

“Vậy còn An Văn Bạch?”

Cô gái lắc đầu, “Bị Tạ đại tiểu thư nhúng tay vào như vừa rồi, quân cờ An Văn Bạch này coi như hoàn toàn vô dụng. Cho dù chúng ta có bồi dưỡng An Văn Bạch giỏi đến cỡ nào thì hắn vĩnh viễn vẫn sẽ mang vết nhơ ruồng bỏ Tạ gia. Một người dẫu có thiên phú cao tới đâu nhưng một khi thiếu hụt về mặt phẩm cách đạo đức thì cũng không đi được xa. An Văn Bạch chả khác gì một quân cờ chết, ta còn dùng hắn làm gì?” Vốn nàng ta có ý định biến An Văn Bạch thành một món vũ khí bén nhọn dùng để đối phó Tạ gia, chỉ cần tỏa sáng thì chắc chắn sẽ tạo nên ảnh hưởng tiêu cực đối với Tạ gia. Đáng tiếc hôm nay Tạ đại tiểu thư ra một chiêu lật ngược thế cờ như vậy ngược lại lại khiến cho An Văn Bạch hoàn toàn mất thể diện đối với Tạ gia.

Thật ra cô gái không biết rằng ở kiếp trước kế hoạch này thật đúng là rất thành công, chỉ cần nhắc đến An Văn Bạch và nhà họ Tạ thì chắc chắn sẽ xuất hiện vài câu châm chích không tốt đối với Tạ gia, mà những lời này Tạ gia cũng không tiện phản bác.

“Nhưng vẫn cứ sắp xếp thỏa đáng cho hắn một chút, đầu tiên cứ ngủ đông một thời gian đi rồi tính sau.” Nghĩ nghĩ, cô gái lại bổ sung thêm một câu.

“Vâng.”

“Chúng ta đi thôi.” Trước khi bước chân lên kiệu, cô gái xuyên qua mạng che mặt nhìn thoáng qua cổng lớn nhà họ Tạ.

Thật ra nàng ta cảm thấy rất đáng tiếc. Kế hoạch này chu đáo đến vậy, mắt xích này nối mắt xích kia, một khi không thành công sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến các bước tiếp theo. Bất quá sự việc lần này cũng khiến nàng ta rõ ràng rằng hiểu biết của mình về đại tiểu thư họ Tạ còn vô cùng thiếu hụt, không biết có phải đại tiểu thư họ Tạ kia xưa nay vẫn giả dại qua ai hay không? Mà dù có phải hay không thì từ giờ về sau mỗi khi lập kế hoạch tuyệt đối không thể quên không tính Tạ đại tiểu thư vào!

Sau khi đoàn người khởi kiệu không lâu, xa xa phía sau bám theo một cái đuôi.

Một lúc lâu sau, tiểu đình quay về phục mệnh.

“Cô gái che mặt?” Tạ Ý Hình đang tiến cảnh ở một góc mẫu đơn, ánh mắt thâm thúy, “Ý người là cuối cùng mắt hút?”

“Tiểu nhân hồ thẹn, nhưng đúng là đi theo đến ngõ nhỏ Vĩnh Hòa thì mất dấu bọn họ.”

Nghe giọng điệu và nét mặt thì có vẻ cũng chẳng bất ngờ, “Sau đó người lập tức quay về?” Nếu đúng như thế thì hạng người ngu xuẩn bức này nàng cũng không dám trọng dụng.

Tiểu đình là kẻ thông minh, “Dạ không, ta vòng hai ba ngõ xung quanh rồi mới từ cửa sau của từ lâu Hòa Ký quay về.”

“Coi như người thông minh. Xuân Tuyết, cho hắn hai lượng bạc uống rượu.” Tạ Ý Hình gật đầu hài lòng.

“Cám ơn đại tiểu thư.” Tiểu đình tiếp nhận bạc, mặt mày hớn hờ.

Nghe xong tiểu đình báo lại, trong lòng Tạ Ý Hình đã mơ hồ có đáp án dù chỉ là đoán đại khái. Trong chuyện này, Chu Thông Dục rất có khả năng nhúng tay. Nếu thật sự hắn có nhúng tay vào như nàng đoán thì mục đích của hắn là gì? Có ký ức của kiếp trước nên nghi vấn về mục đích của Chu Thông Dục là gì cũng là có căn cứ, hơn nữa hồi tưởng lại đời trước An Văn Bạch cuối cùng giúp sức cho ai càng chứng thực phán đoán của nàng.

Mấy ngày sau, chuyện về An Văn Bạch được nhắc đến rầm rần trong các quán trà tiệm ăn lớn nhỏ, ai nấy mở miệng ra là đều công nhận Tạ gia xử lý thích đáng, và lại cũng không có nhiều lời đồn đãi bất lợi cho An Văn Bạch. Dù sao hắn giờ suốt ngày ở nhà nhân tản chứ cũng chưa báo danh giúp việc với ông chủ mới nào, chẳng qua việc hắn rời bỏ Tạ gia cũng làm không ít người vô đầu bứt tai vì khó hiểu.

Chẳng qua mọi người đều không biết chuyện họ đang hăng say thảo luận lúc này lại chính là kết quả đánh cờ giữa hai cô gái.

Tạ lão gia đi thăm bạn về nghe nói việc này liền lớn tiếng khen tặng Tạ Ý Hình một lúc lâu, khen nàng tiến lùi hợp lý, xử lý thỏa đáng.

Tạ Ý Hình lại không cảm thấy có gì to tát bởi nàng biết rất rõ khoảng cách giữa mình và Ân Từ Mặc. Lúc này, Ân Từ Mặc đã có tiếng nói và quyền hành động nhất định ở Ân gia, còn nàng thì việc trong nhà còn chẳng được lên tiếng nữa là. Hôm đó có thể có thắng lợi nho nhỏ chẳng qua là vì nàng có trong tay yếu tố bất ngờ đó thôi.

Tạ lão gia thấy nàng còn nhỏ tuổi mà đã biểu hiện khôn khéo chín chắn như thế thì rất vui mừng.

Tạ Ý Hình nhân cơ hội này cầu xin lão phu nhân giao cho nàng quyền quản lý và xử lý đồ cưới của mẫu thân quá cố. Không phải là nàng không tin nhiệm tổ mẫu, mà bởi vì trong tay nàng lúc này không tiền cũng không thuộc hạ, có muốn làm chuyện gì cũng đều trôi tay trôi chân thành thử bị động vô cùng.

Dưới sự đồng ý của Tạ lão gia, Tạ lão phu nhân giao lại cho Tạ Ý Hình quản lý đồ cưới của mẫu thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Không thích không thích, Hắn nhi muốn đi. Tỷ tỷ cho Hắn nhi đi với.” Tạ Mịch Hân ôm lấy đùi Tạ Ý Hình, ngược khuôn mặt phúng phính lên chớp chớp mắt làm nũng.

Kể từ lúc Tạ Ý Hình tỏ vẻ gần gũi với cậu lần trước, thằng bé càng lúc càng quấn nàng, ngày nào cũng lon ton lùn tùn đến Xuân Noãn Các tìm tỷ tỷ chơi.

Bởi trước đây hai tỷ đệ không thân mật nên lúc đầu thằng bé còn giả vờ ngoan ngoãn, nhưng chỉ vài hôm sau là cậu bé đã lộ nguyên bản tính con nít, sống động và nghịch ngợm.

Một người cố ý nuông chiều, một người lại đầy lòng hâm mộ nên vô cùng hợp cạ với nhau.

“Đừng nghịch, đại tỷ ra ngoài có việc cần làm, con đi theo chỉ tỏ vương chân.” Văn thị rầy.

Hôm trước nàng xin tổ phụ tổ mẫu được nhận về đồ cưới của mẫu thân nàng, hai ông bà cụ đã đồng ý. Nếu tổ mẫu đã giao lại đồ cưới cho nàng thì việc nàng cần làm là phải tự mình quan tâm quản lý. Bởi vậy nàng đã xem xét giấy tờ sổ sách, ngoài những vật phẩm được lên danh sách chi tiết và để trong kho thì còn có địa khê của vài thôn trang và cửa hàng. Nàng cũng nên thị sát những nơi này để nắm vững chi tiết của từng nơi.

Vì thế, sau khi xin chỉ thị của tổ mẫu, hôm nay nàng ra ngoài lo liệu việc này. Thằng nhóc Tạ Mịch Hân lại vô tình biết được nên mới có màn làm nũng vừa rồi kia.

Một đứa bé suốt ngày chỉ quanh quẩn trong phủ thì đương nhiên sẽ không biết gì về bên ngoài, nên sau khi cân nhắc thì Tạ Ý Hình quyết định dẫn cậu ra ngoài nhìn xem.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Tạ Mịch Hân chắc chắn sẽ là người gánh vác trách nhiệm Tạ gia sau này. Mang cậu đi ra thường xuyên để kiến thức thế giới bên ngoài thì càng tốt chứ có sao, thánh hiền chẳng đã dạy “đi một ngày đàng học một sàng khôn”* đấy thôi. Thời gian vừa qua Tạ Ý Hình không chỉ riêng nuông chiều cậu bé, mà nàng còn tạo ra rất nhiều thế gỗ để dạy cậu nhận biết mặt chữ, mỗi khi thể hiện tốt thì sẽ kể một vài mẫu chuyện cổ tích cho cậu nghe.

* Nguyên văn 读万卷书不如行万里路: đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường

Những phương pháp này đều đã từng được ả Ân Từ Mặc kia sử dụng. Còn tại sao nàng lại biết được chi tiết như vậy chẳng qua là vì ở kiếp trước phương pháp dạy trẻ này đã được biên tập thành sách, và là một trong những quyển sách gối đầu giường của các thế gia vọng tộc tại Kinh thành. Những quyển sách kiểu này đã từng góp thêm danh tiếng cho Ân Từ Mặc, và cũng giúp giải trừ không ít những lời dị nghị phản đối mà các thế gia nhằm vào ả.

Dẫu rằng nàng rất ghét Ân Từ Mặc nhưng cũng không thể phủ nhận là ả rất biết cách giáo dục con cái, tiểu thể tử được ả dạy dỗ nên hiểu biết rất sớm và cũng rất thông minh. Chả trách ở kiếp trước Chu Thông Dục lúc nào cũng bắt bẻ hai đứa con của nàng, bởi có một tấm gương vĩ đại đến thế để so sánh thì những đứa trẻ bình thường làm sao so cho bằng?

Nhưng như vậy là y quá hồ đồ, tiểu thể tử dù có là thiên tài thì cũng là con nhà người khác, Tạ Ý Hình cười lạnh, chẳng lẽ y còn dám mơ mộng viễn vông rằng ả họ Ân kia sẽ sinh cho y một đứa con hay sao? Mà cũng không biết Ân Từ Mặc mời ở đâu về được cao nhân để làm phụ tá mà các biện pháp giải quyết vấn đề hoàn toàn mới mẻ, thậm chí có vài phương pháp rất đơn giản mà lại thiết thực.

Văn thị rầy la cậu bé đã kéo suy nghĩ đang bay xa của Tạ Ý Hình về lại hiện tại, cúi xuống liền thấy thằng bé mặt méo xệch, ầm ức dậm chân, “VẬY... vậy thôi, Hân nhi nghe lời --”

“Mẫu thân, cứ cho đệ đệ đi với con. Bé trai thì đâu thể giữ ru rú suốt ngày trong hậu viện giống bé gái được, mẫu thân thấy đúng không?”

Vừa nói xong, đôi mắt vốn ủ dột của cậu bé liền sáng ngời, hai tay lại ôm chặt đùi của đại tỷ rồi ngược về mặt mong đợi nhìn mẫu thân.

Mặt Văn thị đầy vẻ khó xử. Con còn quá nhỏ, và lại hai tỷ đệ ra ngoài lần này đều không có người lớn đi cùng nên bà thật sự lo lắng.

Tạ Ý Hình cũng từng làm mẹ nên đương nhiên hiểu được nỗi băn khoăn của bà, “Mẫu thân, ngài cứ sắp xếp người làm đi theo là được. Ngài yên tâm, bọn con chỉ đi đến khu Tuyên Võ chút thôi, khoảng giờ Thân sẽ quay về.” Khu Tuyên Võ là quảng trường có an ninh tốt nhất.

Văn thị hết nhìn kẻ nữ lại nhìn con trai rồi bất đắc dĩ lắc đầu, “Tổ mẫu nuông chiều hai đứa quá rồi. Thôi, hôm nay hai con đi nhanh về sớm nhé, cẩn thận đừng chơi quá mà quên mất giờ giấc đấy.”

Như vậy ý là đã đồng ý, cậu bé nghe thế liền hiểu, hoan hô một tiếng rồi xoay sang ôm lấy đùi Văn thị lấy lòng, “Nương. Hân nhi sẽ nhớ mang mứt quả về cho nương.”

Văn thị cười xi nhệ vào trán cậu, “Mèo con tham ăn! Hai đứa cứ về sớm được là nương mừng rồi. Được rồi, để nương đi chuẩn bị xe ngựa.”

Chỉ lát sau xe ngựa đã sẵn sàng, Văn thị nhìn theo hai tỷ đệ lên xe ngựa chạy đi.

“Đại tẩu, tẩu nuông chiều bọn nhỏ quá đấy, mới bao lớn mà hễ muốn ra ngoài là cho đi liền vậy sao.” Quản thị đang đưa đi tới nhìn xe chó hai tỷ đệ đang ra cửa, lại nghĩ tới cô con gái nhà mình tới giờ vẫn còn bản tính nghịch ngợm, lên tiếng về bắt mẫn.

Văn thị quay sang nhìn bà ta, thân nhiên nói, “Ta nào có cách gì, nếu Nhị đệ muội có biện pháp thì đến gặp tổ mẫu bọn chúng nêu ý kiến đi!”

Quản thị cứng họng, “Tổ mẫu bọn nhỏ cũng thật là, khoản đồ cưới lớn thế mà nói đưa thì đưa ngay, không sợ con bé chưa ráo máu đầu này tiêu xài sạch hay sao.” Nhắc đến chuyện này thì bà ta liền cảm thấy phiền muộn.

“Đó là đồ cưới của mẫu thân người ta, nếu thật sự có tiêu sạch đi nữa thì cũng có phải là chuyện của ta và đệ muội đâu.” Nói xong câu này, Văn thị phải phải ồng tay áo chuẩn bị chạy lấy người. Bà là đương gia chủ mẫu, việc lo cả ngày còn không hết, chẳng hơi đâu mà nói chuyện phiếm với bà ta, “Ta còn

vài việc trong viện phải làm, Nhị đệ muội thông thả nhé.”

Nhìn bóng lưng Văn thị rời đi, Quán thị vịn xoắn chiếc khăn trong tay, xì một tiếng khinh miệt trong lòng rồi mới lác mông trở về sân nhà mình.

Bên kia, xe ngựa chở hai tỷ đệ Tạ Ý Hình ra cửa rồi thẳng tiến đến khu Tuyên Võ sầm uất. Tạ Ý Hình có hai cửa hàng đặt tại khu vực này.

Lúc đi ngang qua ngõ Đại Tĩnh, xe ngựa đột nhiên chao đảo, Tạ Ý Hình không tránh được chúi nhủi ra phía trước bên ôm Tạ Mịch Hân vào lòng sợ cậu bị cứng đầu, sau đó xe ngựa ngừng lại.

Tạ Ý Hình nhú mào, đưa mắt nhìn Xuân Tuyết.

Xuân Tuyết hiểu ý, xốc mình lên vọng ra, “Phía trước có chuyện gì vậy?”

“Bắt đại tiểu thư, đằng trước có mấy cỗ xe ngựa chắn đường, tạm thời không qua được.” Phu xe trả lời.

“Quay đầu vòng ngõ khác không được sao?” Xuân Tuyết hỏi.

“Nếu quay đầu sợ là còn mất thời gian hơn.” Phu xe tỏ vẻ khó xử.

“Có chuyện gì vậy?” Tạ Ý Hình bên trong xe ngựa hỏi vọng ra.

Gã sai vặt ngay lúc xe ngựa dừng lại đã nhảy xuống len lỏi chạy lên phía trước, sau khi hỏi thăm nguyên nhân xong liền lập tức chạy về bẩm báo.

“Bắt đại tiểu thư, phía trước là xe ngựa nhà họ Ân ạ.”

“Ân gia ư?” Tạ Ý Hình nghiêm mặt.

“Vâng, nghe nói --”

Thì ra khoảng giờ Tý hai khắc có một người che mặt cười ngựa phi nhanh dọc theo ngõ Đại Tĩnh. Vốn chỉ là một sự kiện nhỏ, không ngờ lúc ngựa phi ngang qua một ông lão thì ông lão này lại đột nhiên ngã quỵ xuống đất toàn thân co giật, mà người che mặt trên lưng ngựa lại mặc kệ xem như không thấy. Đúng lúc này xe ngựa nhà họ Ân đi qua thấy vậy liền ngăn cản người che mặt kia lại.

“Tiểu thư, không biết phía trước lúc nào mới thông đường, chúng ta có cần quay lại không?”

“Không cần.” Tạ Ý Hình lác lác đầu, “Xuân Tuyết, em cử người lên phía trước hỏi thăm người nhà họ Ân xem có cần hỗ trợ gì không.” Xe ngựa họ Ngồi có phù hiệu của Tạ gia, dân thường nhìn thì không hiểu nhưng người sáng suốt sẽ biết ngay là nhà ai. Nếu các nàng tới sau lại không hỏi thăm một lời mà đã bỏ đi thì thật là đáng trách.

Giờ khắc này nàng đầu chỉ đại diện cho bản thân mình, mà còn đại diện cho cả Tạ gia.

Phía bên kia, người bị mặt bị ngăn lại liền giật túi bạc bên hông ném xuống định bỏ đi ngay, nhưng rồi vẫn bị cản lại.

Mọi người vây xem xung quanh ào ào nhìn người này bằng ánh mắt đầy ý chỉ trích.

Người bị mặt cau mày, vẻ cương quyết, “Nhiều đó bạc cũng đủ xem bệnh cho lão, ta có việc gấp phải đi ngay.”

“Chậm đã!” Một giọng nói thanh thúy dễ nghe vang lên, Ân Từ Mặc đích thân xuống xe ngựa, mặt được che bằng chiếc mạng khá mỏng trắng muốt khiến khuôn mặt tinh xảo như ẩn như hiện, “Bệnh tình của ông lão này đang nguy kịch, về tình về lý thì tiểu thư cũng nên chờ chẩn trị xong cho ông lão rồi hãy đi.”

“Ta không có dụng phải lão.” Ngụ ý rằng nàng đã sẵn lòng cho bạc là đã xem như hết lòng quan tâm rồi.

Ân Từ Mặc mỉm cười, “Ta tin là vậy, nếu va đụng thì sẽ không bị giống vậy. Nhìn ông lão này rõ ràng là mắc chứng giật kinh phong, chính vì bị hoảng sợ nên mới đột nhiên phát bệnh. Vừa rồi tiểu thư phi như bay thế kia --”

Người bị mặt nhướn mày lạnh lùng nhìn Ân Từ Mặc.

Ân Từ Mặc không sợ ánh mắt đó, tiếp tục cười nói, “Tiểu thư chắc cũng không muốn làm lớn chuyện để rồi phát sinh vài ảnh hưởng không tốt đúng không? Hơn nữa chắc đại phu cũng sắp đến rồi, chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu.”

Người bị mặt đánh giá Ân Từ Mặc một lúc, rồi không biết nhìn thấy được gì mà ngẩn ra, “Cô là người nhà họ Ân?”

“Đúng vậy.” Ân Từ Mặc mỉm cười đáp.

“Không ngờ lão già Ân Sùng Diệc kia lại sinh được một cô con gái như cô.” Nói xong, người đó nắm cương ngựa dời sang dựa lưng vào tường, nhắm mắt dưỡng thần.

Hành động này xem như đồng ý cách làm của Ân Từ Mặc.

Không bao lâu sau, một gã sai vặt nhà họ Ân vừa chạy vừa túm một vị đại phu thờ hỗn hển quay trở lại, bắt đầu chần trì cho ông lão kia.

Cùng lúc đó, một nha hoàn tiến lên hạ giọng nói vài câu, Ân Từ Mặc nghe xong kinh ngạc nhìn về phía Tạ Ý Hình.

Y thuật của đại phu do Ân gia mời đến khá tốt, chỉ lát sau là ông lão kia đã bình thường lại.

Người bị mất vừa thấy đã không còn chuyện gì liên quan tới mình nữa liền phóng mình lên ngựa cười đi, trước khi đi còn nhìn Ân Từ Mặc, “Ta sẽ nhớ kỹ cô.”

Ân Từ Mặc mỉm cười nhìn bóng người nọ rời đi, ánh mắt sâu thẳm.

“Tiểu thư, vì sao tiểu thư lại giúp lão kia?” Nha hoàn kẻ cận Ân Từ Mặc nhỏ giọng hỏi. Theo ý nàng ta, người kia muốn đi thì cứ để họ đi, có đối tượng để so sánh thì mới làm nổi bật phong thái và phẩm đức tốt đẹp của tiểu thư chứ.

Ân Từ Mặc thản nhiên nhìn nàng ta mà không đáp.

Nha hoàn bị chủ tử nhìn như thế thì lạnh cả người bởi ý thức được mình vừa lảm lời, thậm chí mình một câu rồi kính cẩn cúi đầu lẳng lặng đứng cạnh chủ tử.

Ông lão sau khi tỉnh lại liền đích thân lại đây cảm tạ, tuy sắc mặt trắng bệch nhưng trong đôi mắt hồ lại ẩn ẩn ánh sáng sắc sảo. Ông lão cảm tạ và hỏi rõ thân phận xong cũng không dài dòng mà chậm rãi bước đi.

Tạ Ý Hình xốc một góc màn lên, đêm chiều nhìn cô gái đang cười ngửa đi.

Ôn gia là một trong mười danh gia vọng tộc lớn nhất tại Kinh thành, thế hệ trước từng có gia chủ là phụ nữ, con cháu họ Ôn bất kể là trai hay gái nếu có năng lực xuất chúng hoặc có công danh thì trên quần áo đều được thêu một đóa hoa lan hình dáng độc đáo như một dấu hiệu.

Vừa rồi trên cổ tay áo người nọ có thêu một đóa hoa lan thanh lịch, màu hoa xanh mực thêu trên quần áo màu thiên thanh nên cũng khó thấy, may nhờ Tạ Ý Hình tinh mắt chứ không thì cũng nhìn không ra. Mặc Lan, địa vị của người này tại Ôn gia cực kỳ được tôn sùng.

Phụ nữ có tiền đồ tại Ôn gia có vẻ không ít, đa số bọn họ trên các phương diện công dung ngôn hạnh đức độ đều rất mạnh, đặc biệt là cực kỳ xuất sắc về mặt quản lý nội trạch. Hầu hết các thế gia vọng tộc hoặc một ít các gia tộc xuất sắc đều muốn xin cưới con gái nhà họ Ôn về làm đương gia chủ mẫu. Những gia tộc nào đã cưới được con gái nhà họ Ôn về rồi thì hậu viện đều rất hài hòa.

Hiện tại có thể nói con gái nhà họ Ôn là tấm gương điển hình cho người đời, và người ta xem việc cưới được con gái Ôn gia về nhà là một điều vinh dự.

Ôn gia là phái công chính, chỉ trung thành với Hoàng Đế và không hề tham dự vào chuyện đấu đá. Bởi vậy nên dù đã trải qua ba đời Hoàng Đế nhưng Ôn gia vẫn được thánh nhan cực kỳ trọng dụng, cũng là một trong những thế lực được các Hoàng tử nỗ lực lôi kéo hòng tranh thủ.

Cả đời trước nàng vẫn không hiểu vì sao Ôn gia vẫn tỏ ra khá kính trọng Ân Từ Mặc.

Ngẫm lại hẳn là lúc này Ân Từ Mặc lọt được vào mắt của Ôn gia đây, cho nên sau này mới có việc đề cử Ân Từ Mặc nhậm chức nữ quan với đương kim Hoàng Đế.

Tiếng nói Ôn gia rất có trọng lượng, đương kim Hoàng Đế sau khi truyền triệu ả ta vào cung khảo nghiệm học thức xong liền phong chức nữ quan hàng tứ phẩm.

Đây là một bước khởi đầu rất cao, hơn nữa lại luôn được làm việc sát cạnh Hoàng Đế nên vinh quang vô cùng.

Kiếp trước chính vì ả ta chiếm được cơ hội làm việc sát sườn Hoàng Đế thế này nên thông thạo tin tức hơn nhiều người khác, lại dò dẫm đoán được vài phần tâm lý của Thánh thượng nên rất nhiều sự việc đều có thể thực hiện theo đúng ý. Từ đó mới có thể đẩy Tạ gia vào tình huống càng thêm gian nan.

Đại Xương quốc xưa nay vốn vẫn có nữ quan bởi khi xưa lúc Thái tổ Quân Vô Uy đánh hạ giang sơn đã từng nhận được rất nhiều hỗ trợ từ những bậc cân quốc không thua đáng mấy râu. Có lần Thái tổ bị vây khốn tại Hàm Dương, trong lúc hết sức nguy cấp đã được một đội nữ quân bất chấp tính mạng cứu ra. Trong lần đào thoát sinh tử này, cả đội nữ quân đều chết hết không còn một người, khiến Thái tổ kính trọng và thương tiếc sâu sắc. Chính vì thế, vương triều Đại Xương không hề ngăn ngại việc phong chức cho nữ giới, thậm chí nữ quan cũng có địa vị không thấp. Tuy nhiên, việc tuyển chọn nữ quan cực kỳ nghiêm khắc, xét trên tất cả mọi phương diện về phẩm cách tính tình tài hoa kiến thức, thiếu một thứ cũng không được, bởi vậy nên số lượng nữ quan rất thưa thớt.

Hiện tại hoàng triều Đại Xương cũng chỉ có hai vị nữ quan, và đều xuất thân từ Ôn gia. Sau này Ân Từ Mặc chính là nữ quan đầu tiên không mang họ Ôn.

“Chớ cho việc thiện nhỏ nhoi mà không làm, chớ thấy việc ác nhỏ nhoi mà cứ làm.” * Tạ Ý Hình lẩm nhẩm những lời này, nét mặt đêm chiều.

* Nguyên văn 勿以善小而不为, 勿以恶小而为之 (Lưu Bị; 161-223) Vật dĩ thiện tiểu nhi bất vi, vật dĩ ác tiểu nhi vi chi

Nàng đã biết câu cổ ngôn này từ lâu, nhưng trước đây chỉ nghe như gió thoảng qua tai thôi chứ chưa từng ngẫm nghĩ thâm ý sâu xa trong đó.

Hôm nay thấy được toàn bộ quá trình hành xử của Ân Từ Mặc, lại nhớ lại rất nhiều sự việc ở kiếp trước, nàng đã sáng ra nhiều việc.

Chớ cho việc thiện nhỏ nhoi mà không làm. Ví dụ như trường hợp ông lão vừa nãy kia, Ân Từ Mặc chỉ cần nói một câu là có thể cứu lão, chẳng gây hại gì cho bản thân mà chỉ cần một cái nhấc tay thôi thì có gì không cứu? Lúc này đây, à được ông lão cảm kích, lại lọt được vào mắt Ôn gia, còn nhận được lời ca ngợi của mọi người xung quanh, có lời quá chứ đúng không?

Còn về “chớ thấy việc ác nhỏ nhoi mà cứ làm”, có một số việc chúng ta có thể làm nhưng lại không làm, có làm cũng chưa chắc đã là điều tốt mà có khi lại tổn hại đến một hoặc thậm chí cả trăm người, như vậy thì đừng làm. Lời ăn tiếng nói cũng vậy, có vài lời nói hoặc không nói cũng không sao. Nói ra thì lòng sáng khoái nhưng lại tổn thương hoặc đắc tội với người khác. Ngấm lại, những chuyện này mà ta không làm thì có đến nỗi đói cơm rách áo hay có chết được đâu. Chỉ vì được một món lợi nhỏ và nhất thời sáng khoái trước mắt mà lại đắc tội với người khác, có khi còn bêu xấu thanh danh, thì có bao nhiêu tiền bạc cũng mua không lại được.

Nàng đã hiểu ra, danh tiếng tốt đâu thể muốn là có được ngay, mà cần phải từ từ tích lũy.

Đời trước, nàng ý vào gia thế và nhan sắc của mình nên nào có để ý đến ba cái chuyện thanh danh này, chỉ luôn xử sự theo cảm tính. Nàng vẫn cho rằng chân thật mới là tốt nhất nên hề nghĩ gì thì cứ nói nấy mà lại không biết cái mà nàng cho là lời nói thật lòng lại làm tổn thương và cũng phải tội với bao nhiêu người. Cho nên dấu hiện tại nàng vẫn khinh thường việc ngụy trang, nhưng có một số lời ăn tiếng nói cần phải thay đổi cho thích hợp để đừng quá mức ngông nghênh, bởi đó sự lễ phép và tôn trọng cơ bản nhất.

Ân Từ Mặc là một kẻ rất biết kiềm chế bản thân, phải công nhận về phương diện này thì à làm được rất tốt, câu cổ ngôn này được à quán triệt đến từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống như một loại tín ngưỡng.

Cho nên kiếp trước nàng thua trong tay à thì cũng đâu coi là quá bất ngờ đúng không? Tạ Ý Hình cười tự giễu, xem ra nàng còn phải học hỏi rất nhiều điều nha.

“Tỷ tỷ, tỷ nghĩ gì vậy?” Cậu bé thấy chị mình ngẩn người thì lắc lắc tay chị tò mò hỏi.

Tạ Ý Hình cười vuốt đầu cậu, rồi dùng từ ngữ dễ hiểu để giảng cậu nghe điều mà nàng vừa hiểu ra.

Cậu bé nghe thì nghe mà cái hiểu cái không, đôi mắt mông lung.

“Giờ Hân nhi không hiểu cũng không sao, cứ nhớ kỹ đó, sau này lớn thêm một chút sẽ hiểu.” Tạ Ý Hình cười cười, cũng không trách móc. Rất nhiều người đều mơ mơ hồ hồ trong cách đối nhân xử thế nên chỉ lo chăm chăm nhìn vào lợi ích bản thân trước mắt, rất ít ai có thể nghĩ đến việc tính toán cho tương lai lâu dài, đi một bước tính ba bước thậm chí mười bước phía sau. Kiếp trước chẳng phải nàng cũng là kẻ giống vậy đó sao?

“Dạ, tỷ tỷ, đệ sẽ nhớ kỹ.”

Thanh danh, thanh danh, Tạ Ý Hình cứ mãi cân nhắc về từ này, rồi đột nhiên mắt nàng sáng lên. Đúng vậy, sao nàng lại không lấy điểm này làm nơi đột phá? Tạ Ý Hình thâm nghĩ, phải biết rằng theo đuổi hư danh là một mối họa, mà càng lún sâu thì càng dễ trở thành thảm họa. Kiếp trước, thanh danh tốt đã đưa à lên cao mà chưa hề khiến à gặp rắc rối gì, nhưng kiếp này thì chưa chắc đâu nhé, nhiều khi thanh danh tốt cũng rất dễ khiến người ta vương vãi chân tay khi muốn làm việc gì đó.

“Tiểu thư, Nhị tiểu thư Tạ gia đang đi về phía này.” Xuân Tuyết lên tiếng nhắc nhở.

“Tạ tiểu thư --” Ân Từ Mặc bước lại.

“Ân tiểu thư --” Tạ Ý Hình cũng xuống khỏi xe ngựa, trên mặt cũng che mạng.

Không giống cái mạng hơi trong suốt của Ân Từ Mặc, mạng che mặt của Tạ Ý Hình màu đỏ sậm có hoa văn chìm nên tuy mỏng nhưng lại dấu kín hình dáng khuôn mặt.

“Trùng hợp nhỉ.”

“Đúng vậy.”

Cả hai đều có cùng dáng vóc yếu điệu thu hút ánh mắt, chẳng thể mà mọi người xung quanh đều cố ý hoặc vô tình đưa mắt sang ngắm nhìn hai người đây thôi.

Nếu so ra thì Ân Từ Mặc mặc một bộ váy trắng ngà xám có vẻ đáng chú ý hơn, bởi nó khiến à có một khí chất xuất chúng. Thường thì một bộ y phục chỉ thuần một màu trắng sẽ khiến cho người mặc quá mức nổi bật, nhưng bộ váy màu này lại vừa đúng, càng tôn thêm diện mạo thanh lệ thoát tục nữa ản ản hiện dưới cái mạng kia.

Dù sao Ân Từ Mặc cũng lớn hơn nàng hai tuổi nên dáng người và khuôn mặt đều này nở hơn, khiến Tạ Ý Hình cảm tưởng mình càng trông như một quả non đầy ngây ngô.

Nàng nào biết trong mắt người khác nàng cũng chẳng kém cạnh chút nào. Một bộ y phục vàng nhạt, cái trán cao tròn mịn như hạt minh châu, đôi mắt

hạnh tuyệt đẹp long lanh sinh động, khuôn mặt mờ ảo lại toát ra khí chất thanh thoát như tranh vẽ, thật sự là nhìn người thì lạnh nhạt như cúc nhưng lại vô cùng thanh nhã lịch sự.

Ân Từ Mặc hào phóng thoải mái để mặc mọi người nhìn ngó đánh giá, còn Tạ Ý Hình chỉ hơi nhíu mày một chút rồi sau đó cũng chẳng để ý đến những ánh mắt xung quanh.

“Tạ muội muội định đi đến đâu?”

“Khu Tuyên Võ.”

“Chỗ đó khá đầy, trang sức y phục đều rất phong phú. Có cần ta dẫn đường không?”

“Như vậy thì phiền tỷ quá.” Lời nói khách sáo thôi mà, nếu tin là thật thì nàng đúng là hồ đồ.

Ân Từ Mặc gật đầu, “Vậy muội muội đi thông thả, tỷ tỷ không đi cùng.”

“Tỷ tỷ cứ tự nhiên.”

Hai người đang hàn huyên nên không biết mình đã trở thành một bức tranh trong mắt hai nam nhân ngồi trong lầu các cách đó không xa. Đứng dưới một gốc cây anh đào, các bông hoa đang nở rộ làm nền, đầu nhìn không thấy được mặt của hai cô gái nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy đẹp đến không thể tả.

Trong phòng riêng tao nhã lịch sự, hai nam tử cực kỳ tuấn tú đang ngồi đối diện nhau.

“Mặc Thư, hai người kia là ai?” Tướng Trí Hành mặc y phục trắng có vẻ phong lưu, hứng thú mở miệng hỏi.

Gã sai vật tên Mặc Thư kia chỉ cần nhìn thoáng qua liền đáp, “Người hơi cao hơn là Nhị tiểu thư Ân gia, người còn lại là Đại tiểu thư Tạ gia.”

“Đúng là hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh. Tàn huynh, huynh thấy đúng thế không?”

Tàn Hi Tông chỉ cúi đầu uống trà, không hề trả lời.

Tướng Trí Hành đã quen với thái độ như vậy, tự cười tự vui đi thôi.

Trước khi đi, Ân Từ Mặc quay đầu lại một lần nhìn thoáng qua lầu các kia một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Xe ngựa vừa tiến vào khu Tuyên Võ thì Tạ Mịch Hân đã háo hức xốc mạnh cửa sổ lên ngó ra bên ngoài.

Đường phố rộn ràng, người đi đường chen vai thích cánh rất náo nhiệt. Cửa hàng trang sức mà Tạ Ý Hình muốn thị sát tọa lạc tại con đường chính sầm uất nhất ở khu này.

“Tiểu thư cẩn thận!”

Ngay lúc Tạ Ý Hình nắm tay Tạ Mịch Hân vừa đi vào Vi Hoa Cư thì bất ngờ có một bóng người xông về phía nàng khiến nàng có muốn tránh cũng chẳng kịp, chỉ kịp đẩy Tạ Mịch Hân ra bảo vệ ở phía sau người.

Keng một tiếng, một chiếc vòng ngọc xanh biếc rơi trên mặt đất vỡ tan, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Ngươi không có mắt à, sao đi mà không nhìn đường vậy?” Một cô gái y phục hồng tròn mắt nhìn mảnh vụn văng đầy trên đất, hờn hển tức giận chất vấn Tạ Ý Hình.

Thấy tiểu thư của mình bị mắng oan, Xuân Tuyết nào có để yên, “Nói bậy, tiểu thư nhà ta đi đứng堂堂 hoàng, rõ ràng là cô đụng trước thì có!”

“Tạ Ý Hình, hóa ra là cô à?!” Quân Thanh Khê vừa xoay người lại thì lập tức nhận ra Tạ Ý Hình, mày nhíu lại, trong mắt hiện lên nét ghét bỏ.

Cả hai người đều kiêu ngạo ngang ngạnh nên xưa nay đều chướng mắt nhau.

“Xuân Tuyết, lui ra!”

“Thanh Khê, không được vô lý.” Quân Nam Tịch bước từ bên ngoài vào.

Hai giọng nói cùng lúc vang lên, Tạ Ý Hình nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, ngăn ra.

“Ngũ hoàng huynh?!” Quân Thanh Khê đậm chân bực tức nhưng cũng lui sang một bên, còn chẳng để yên trừng mắt Tạ Ý Hình một cái.

Tạ Ý Hình đương nhiên chả thèm bận tâm, bị trừng một chút cũng có mắt miếng thịt nào đâu, và lại tuổi thật của nàng lúc này đã trên hai mươi, cần gì hơn thua với một cô nương choai choai? Chẳng qua nàng không ngờ sẽ gặp gỡ Ngũ Hoàng tử Quân Nam Tịch và Thất Công chúa Quân Thanh Khê ở chỗ này.

Quân Nam Tịch lúc này cũng hơi kinh ngạc, không phải bởi vì gặp nàng ở chỗ này mà là vì cách ăn mặc của nàng khác xa lúc trước. So với phong cách xanh xanh đỏ đỏ lòe loẹt trước đây thì tuy xiêm y nàng mặc lúc này cũng khá rêu rao nhưng xem ra lại thuận mắt hơn. Hơn nữa tính tình hình như cũng thay đổi một chút, lúc trước mà gặp tình huống này thì chắc giờ đã lớn tiếng đấu võ mồm với Thanh Khê rồi.

“Thần nữ tham kiến --” Tạ Ý Hình đang định hành lễ.

“Ồ bên ngoài không cần đa lễ.” Quân Nam Tịch cản nàng lại.

Tạ Ý Hình im lặng vâng lời, nàng luôn bắt giác thu hồi tất cả móng vuốt của mình trước mặt người nam tử ôn hòa này, trước kia như thế và hiện tại cũng thế, nàng cười tự giễu.

Thật ra ở kiếp trước hần cưới Ân Từ Mặc, dẫu rằng nàng không có thiện cảm gì với ả họ Ân nhưng cũng chưa từng oán hận hần. Không chỉ bởi vì hần từng thật lòng giúp đỡ nàng hai lần, mà còn vì ngay lúc tình thế của Tạ gia vô cùng bấp bênh, hần vẫn đứng trên lập trường công bằng liêm chính mà nói giúp cho Tạ gia. Lúc Tạ lão gia cách thế, hần cũng đích thân đến nhà phúng viếng. Trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn của cuộc đời, nàng cũng hiểu được rằng hành động của hần là chân thành và cũng không mong nhận được báo đáp. Hần làm như vậy chỉ vì “Ngẩng đầu không thẹn với Trời, cúi đầu không thẹn với người, ngẩng lại không thẹn với lòng”.*

* Nguyên văn: 仰不愧天俯不愧人内不愧心, câu này lấy ý từ lời răn của Mạnh Tử tại “Quân tử tam lạc” (Quân tử, ba vui) - Mạnh Tử viết trong sách “Tận Tâm - Thượng (盡心上)”: Phụ mẫu câu tồn, huynh đệ vô cố, nhất lạc dã. Ngưỡng bất quý ư thiên, phủ bất tặc ư nhân, nhị lạc dã. Đắc thiên hạ anh tài nhi giáo dục chi, tam lạc dã (父母俱存、兄弟無故、一樂也。仰不愧於天、俯不忤於人、二樂也。得天下英才而教育之、三樂也), nghĩa là “Cha mẹ đều còn, anh em không bị gì, ấy là vui thứ nhất. Ngửa mặt lên trời mà không hổ, cúi đầu đối với người mà không thẹn, ấy là vui thứ nhì. Được và dạy anh tài trong thiên hạ, ấy là vui thứ ba”.

Tiếc rằng sức khỏe của hần không tốt, bằng không thì người ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế sẽ không phải là Quân Cảnh Di. Bởi thế, Quân Cảnh Di cũng không dám bạc đãi hần, vừa đăng cơ liền phong hần làm Nhiếp Chính Vương, do đó Ân Từ Mặc nghiêm nhiên sẽ trở thành Nhiếp Chính Vương phi. Hơn nữa người tốt thường đoán mệnh, khoảng thời gian nàng lui về Phật đường thì thường nghe được tin hần ốm đau liệt giường, ngoài ra còn có vài lời đồn giữa Nhiếp Chính Vương phi và đương kim Thánh thượng. Còn một vấn đề nữa là tiêu thế tử rất có thể không phải là con của hần, mà khả năng này lại cao tới chín phần, cho nên lúc trước nàng mới không hề bị gánh nặng tâm lý khi muốn bố trí giết chết con của ả Ân Từ Mặc.

Tạ Ý Hình không biết rằng, chính vì Quân Nam Tịch cảm thấy sức khỏe mình không tốt nên mới đối xử khoan dung hơn với những người thật lòng, vì thế mà hần mới chìa tay giúp đỡ nàng hai lần và nàng cũng không phải là người đầu tiên được hưởng thụ loại đãi ngộ khác thường này.

“Ngũ Hoàng tử Thất Công chúa, chỗ này người lui tới phức tạp không tiện nói chuyện, có thể mời hai vị dời bước đến nhả gian không?”

Quân Thanh Khê đang định phản đối thì lại bị Tạ Ý Hình cướp lời, “Và lại vừa rồi Thất Công chúa cũng vì va vào ta mới làm rơi vỡ vòng, vừa may Vi Hoa Cư là cửa hàng mẫu thân để lại cho ta, trên lầu có nhả gian nên cũng thuận tiện để bồi lễ với Thất Công chúa.” Thường thì hễ Quân Thanh Khê mở miệng cũng chẳng nói được câu gì nghe lọt tai, nếu cứ để nàng ta nói tiếp thì chắc chắn sẽ toàn những lời khiêu khích.

Quân Thanh Khê cong môi định đáp trả “không thèm” nhưng lại bị Quân Nam Tịch cản lại, hần nhìn ra được Tạ Ý Hình nói thế không phải là cho có lệ, “Cũng tốt.”

“Chương quỹ Lý --” Tạ Ý Hình ngoắc.

Chương quỹ Lý mất sắc, ngay từ đầu đã nhận ra cô nương vừa tới là tiểu chủ tử nhà mình bởi trước đó vài ngày khi bàn giao tài sản lão phu nhân đã cố ý kêu bọn họ lên để biết mặt. Song ông ta cũng nhìn ra được hai người đang đối thoại với tiểu chủ tử cũng là phi phú tức quý, thế nên không tiến lên quấy rầy nhưng vẫn chú ý động tĩnh ở bên này. Lúc này khi Tạ Ý Hình gọi tới, ông ta lập tức đón lời, “Tiểu chủ tử có gì cần dặn dò?”

“Trên lầu còn nhả gian không?”

“Dạ có, mời tiểu chủ tử và hai vị khách quý đi theo ta.”

Sau khi vào nhả gian, nàng hạ giọng căn dặn chương quỹ Lý hai câu, chương quỹ Lý gật đầu vâng hiểu ý.

“Tạ Ý Hình, lúc này mà cô còn có thể bình tĩnh đi ra dạo phố à.” Đột nhiên, Quân Thanh Khê cười khúc khích lên tiếng.

Tạ Ý Hình khó hiểu nhìn nàng ta, không rõ vì sao nàng ta lại có vẻ hả hê như vậy.

“Chắc cô không biết rồi! Khu vực Nhị thúc cô cai quản có mấy huyện bị lũ lụt, đã chết mấy trăm người rồi. Chắc chắn, lúc này Tạ gia nhà cô gặp phải rắc rối lớn rồi.”

Lũ lụt? Huyện An Bình! Tạ Ý Hình chợt hiểu ra, sao nàng lại quên mất việc này nhỉ! Trước đây nàng đã dùng chữ mã hóa để ghi lại tất cả các sự kiện xảy ra sau khi nàng thành thân. Còn trước khi thành thân thì trừ những sự kiện lớn từng khiến nàng đau đặng người như chuyện ở Trục Cô, thì rất nhiều những chuyện khác nàng đều không nhớ rõ hoặc cũng nhớ không chính xác, ví dụ như sự kiện lũ lụt tại Huyện An Bình lần này.

Quân Nam Tịch quét mắt nhìn muội muội của mình rồi lên tiếng, “Tạ tiểu thư chớ quá lo lắng, Nhị thúc nhà cô chỉ là quan tuần thủ, không phải chịu trách nhiệm chủ yếu.”

Song tâm trạng của Tạ Ý Hình vẫn nặng nề. Nàng nhớ rất rõ lần này Nhị thúc gặp khó khăn không nhỏ ở Hoài Dương, thậm chí còn có thể nói là thua chạy khỏi Hoài Dương nữa. Dầu nàng chẳng ưa vị Nhị thúc này lắm, nhưng dù gì ông ta vẫn là dòng dõi họ Tạ, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.*

* Nguyên văn: 一荣俱荣, 一损俱损 nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn – một người vinh dự thì tất cả cùng vinh dự, một người bị tổn hại thì tất cả cùng bị tổn hại.

“Thần nữ không sao, cảm ơn Ngũ Hoàng tử quan tâm, cũng cảm ơn Thất Công chúa nhắc nhở.” Lúc này tin tức chưa lan truyền nên nàng ở tận Kinh thành chưa nghe được tí gì. Tuy Thất Công chúa nói cho nàng tin tức này cũng không mang ý tốt lành gì nhưng thật ra lại đã giúp cảnh tỉnh nàng. Biết tin sớm thì càng có nhiều thời gian để suy ngẫm và sắp xếp mọi sự.

Quân Thanh Khê cũng ý thức được rằng đây là lời cảm ơn chân thành của Tạ Ý Hình nên mắt tự nhiên quay đầu đi, miệng cảm ràm, “Ai cần cô cảm ơn, nói vậy mà cũng nghe không hiểu à.”

Tạ Ý Hình cười cười, trong lòng lại nhấp nhâm lo lắng chuyện lũ lụt.

Lúc này tiếng đập cửa vang lên, hai nặng một nhẹ, Xuân Tuyết tự mình đi mở cửa, liền thấy chương quý Lý tiến vào, tay cầm một cái khay che bên trên bằng vải bố dày màu vàng.

Tạ Ý Hình ổn định tâm tư, nói, “Thất Công chúa, mới vừa rồi vòng tay của ngài bị rơi vỡ rồi, đây là một chút tâm ý của ta, ngài xem có hợp mắt không?”

Quân Nam Tịch nghe vậy liền mỉm cười. Hắn nghe ra được Tạ Ý Hình không hề tự nhận tránh nhiệm vụ phải Thanh Khê về mình, nàng đưa tặng vòng tay là ý muốn giao hảo chứ không phải là để bồi thường lỗi sai.

Chương quý Lý đặt khay xuống, nhắc vải che lên để lộ ra chiếc vòng tay trên đó. Màu tím đậm thuần rực rỡ ngay lập tức đã thu hút ánh mắt của Quân Thanh Khê khiến nàng ta không thể kềm lòng mà cầm nó lên xem, sờ vuốt tỉ mỉ.

“Ngũ Ca, vòng tay này tốt đấy, màu tím đậm rực rỡ thuần khiết, thể nước cũng tốt, xem ra còn tốt hơn cái vừa rồi.” Quân Thanh Khê cao hứng nói xong lại chợt nghĩ đến cái gì nên lập tức quay đầu la mắng chương quý Lý, “Vòng tay này tốt như vậy sao vừa rồi không lấy ra cho chúng ta xem? Sợ chúng ta trả không nổi bạc hay là ý gì?”

Chương quý Lý vừa lau mồ hôi vừa trộm nhìn tiểu chủ tử nhà mình. Tạ Ý Hình không phụ lòng ông ta, mở miệng, “Thất Công chúa hiểu lầm rồi, vòng tay này trước đó thần nữ đã dặn chương quý Lý giữ lại, định để dành sau này tặng cho tổ mẫu.”

“Vậy --” Quân Thanh Khê đảo đảo mắt hai vòng, chỉ sợ Tạ Ý Hình bắt trả lại vòng tay. Nàng ta biết mẫu phi của mình nhất định sẽ thích vòng tay này nên không muốn nhường cho, “Lần này vậy đi, cái này bao nhiêu bạc, ta trả cho cô!”

“Công chúa, đây là một chút tâm lòng của thần nữ, có bao nhiêu bạc cũng mua không được, nếu ngài khẳng khẳng đòi tính bằng bạc vậy thì trả lại vòng tay cho thần nữ đi.” Tạ Ý Hình cũng không nổi giận mà chỉ cười ngọt ngào nói vậy, hoàng tộc thường kiêu ngạo nên sẽ không nhận bừa bất cứ cái gì người khác đưa.

Quân Thanh Khê thật rối rắm, nàng ta không muốn mắc nợ ân tình, nhưng cũng không muốn trả lại vòng tay.

Quân Nam Tịch liếc mắt nhìn muội muội nhà mình liền hiểu cô nàng không thể nào buông bỏ, thậm chí dài rồi mỉm cười, “Lẽ vật này tiểu muội rất thích, phiền Tạ tiểu thư phải tiêu tốn.”

“Không sao.” Tạ Ý Hình cũng không để ý lắm những vật này, hướng chỉ đây là hấn quan tâm sở thích của muội muội.

“Tiểu thư, tiểu thư --” Một gã sai vặt nhà họ Tạ vội vàng chạy vào.

Tạ Ý Hình nhũ mày bất mãn, cẩn thận quan sát thấy hai huynh muội Quân Nam Tịch cũng không tỏ vẻ không vui thì mới hỏi, “Có chuyện gì?”

“Lão phu nhân phái người truyền lời, bảo đại tiểu thư và Hân thiếu gia nhanh chóng hồi phủ.”

“Tổ mẫu có nói là chuyện gì không?” Tạ Ý Hình hỏi.

Gã sai vặt lắc đầu.

“Nếu Tạ tiểu thư có việc vậy về đi thôi, cũng đến lúc chúng ta phải về rồi.” Quân Nam Tịch mở miệng.

Quân Thanh Khê bắt đầu đi gặt đầu. Xưa nay luôn là người khác phụ họa nàng ta, làm gì có chuyện nàng ta nhân nhượng người khác? Bất quá nể tình cái vòng tay kia, thôi bỏ qua.

Sau khi tiễn huynh muội Quân Nam Tịch lại đứng lúc thấy được Quân Cảnh Di và Chu Thông Dục đang ra khỏi tửu lâu đối diện, Tạ Ý Hình hơi hơi nghiêng mặt đi vờ không thấy. Quân Nam Tịch phát hiện, nhưng không nói gì.

Hai bên đi qua sát cạnh nhau.

Tiếp hai người xong, Tạ Ý Hình ngồi xổm xuống nói với Tạ Mịch Hân, “Hân nhi, chúng ta về nhé. Tỷ tỷ biết lần này đi chưa chơi được gì, lần tới tỷ tỷ lại mang đệ ra ngoài chơi thật lâu được không?”

Tạ Mịch Hân ừ ừ gật đầu.

Thái độ hiểu biết của cậu khiến Tạ Ý Hình đau lòng ôm cậu lại. Bé trai tuổi này rất hiếu động, cậu vẫn giữ im lặng từ nãy giờ lúc họ nói chuyện đúng là rất khó khăn.

Trở lại xe ngựa, nàng ôm cậu bé, kể một câu chuyện cổ tích, còn phân phó đánh xe đường vòng một chút đến đường Tô Điểm để mua vài món điểm tâm đang rất được yêu thích, thế mới đỡ được cậu bé vui lên.

“Về đến nhà rồi, đệ có mệt không?” Tạ Ý Hình xuống xe ngựa trước, vẫy lui người hầu rồi tự tay bế Tạ Mịch Hân xuống dưới.

Cậu bé mặt đỏ hây hây, ánh mắt sáng ngời, lắc đầu, “Không mệt.”

Trẻ em thật dễ thỏa mãn, chỉ cần đi một vòng hít thở không khí như vậy là đã vui vẻ.

Sau đó, người gác cổng nói cho Tạ Ý Hình biết rằng đại lão gia đã trở lại. Tạ Ý Hình nghĩ, hẳn đây là lý do tổ mẫu kêu hai tỷ đệ nhanh chóng về phủ đây!

Nàng cũng không ngạc nhiên lắm bởi nàng nhớ sau khi sự kiện lũ lụt ở Huyện An Bình xảy ra thì phụ thân nàng vốn đang nhậm chức ở châu Trục Cô đã từng quay về một lần, chẳng qua trong lòng nàng lúc này đang rất lo nghĩ, sợ là chuyện lần này không được xử lý tốt.

“Tỷ, cha đã về à?” Tạ Mịch Hân sợ hãi hỏi.

Tạ Ý Hình đương nhiên biết cậu nghĩ gì, “Đúng vậy, cha đã về. Hân nhi mừng không?” Cha nàng là người nghiêm nghị ít khi nói cười nên mấy đứa trẻ trong phủ đều sợ, nàng và đệ đệ cũng chột khiếp, chỉ sợ đang nói chuyện thì cha bỗng đánh mình. Ha ha, đúng là con nít, giờ lớn lên mới biết được dù cha có nghiêm nghị thật nhưng ông chẳng bao giờ đánh con.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Mịch Hân lộ vẻ rối rắm, cậu muốn nói mừng nhưng lại vẫn sợ.

Tạ Ý Hình nắm tay cậu đi về hướng Sùng Đức Viên. Lúc này, một người mặc trường bào xanh đen từ hướng đối diện đi đến, nét mặt quen nghiêm nghị nên trông có vẻ hà khắc.

“Cha?” Tạ Ý Hình sững sốt, luống cuống kêu một tiếng. Từ lúc trọng sinh tới nay đã qua nhiều ngày, đây là lần đầu tiên nàng gặp cha mình. Dẫu cha nàng nhậm chức ở châu Trục Cô cũng cách Kinh thành không xa nhưng ông cũng ít có thời gian về thăm bọn họ.

Nhìn thấy hai con, lông mày đang cau chặt của Tạ Xương Duyên giãn ra một ít, khóe môi hơi nhếch lên, “Về rồi à?”, đôi mắt lại bắt gặp đánh giá hai chị em. Thấy hai đứa tay nắm tay, sức khỏe cũng có vẻ tốt, mặt ông liền dịu xuống.

“Vâng, phụ thân.”

Một lát sau, Tạ Xương Duyên mới nói, “Nghe nói mấy ngày qua con hiểu biết lên hẳn?”

Nghe nói? Nghe ai nói? Ông nội bà nội hay kẻ mẫu? Lời từ mỗi người này nói ra thì ý tứ sẽ không giống nhau lắm đâu nha.

Tạ Ý Hình gãi gãi đầu, cười ngượng ngịu, “Dù sao con cũng càng ngày càng lớn, đầu thế chỉ lớn về thể xác không thôi đâu, phải không cha.”

“Vâng là tốt rồi, nên tham gia vào sự vụ với mẫu thân để học thêm nhiều điều, về sau lập gia đình mới không bị ức hiếp.”

“Vâng.”

“Còn nữa, Hân nhi cũng phải ngoan ngoãn nghe lời trưởng bối, biết không?”

“Dạ biết, cha.” Tạ Mịch Hân lí nhí đáp, sau đó len lén nhìn trộm cha mình.

Tạ Xương Duyên do dự một chút, thấy không còn đề tài gì khác để nói với hai con liền dặn, “Vâng là tốt rồi, cha còn có việc cần xử lý, hai con đến chỗ bà nội đi. Còn các người, nhớ phải hầu hạ tiểu thư thiếu gia tỉ mỉ, biết chưa?”

“Vâng, đại lão gia.” Xuân Tuyết và mọi người nhất tề dạ vâng.

Tạ Ý Hình đắm chiều nhìn theo cha vợ vâng bước chân rời đi. Cha nàng, phải nói thế nào nhỉ, có hơi bảo thủ, vì là trưởng tử nên ông dành đa số thời gian cho công việc nhằm giữ cho gia tộc luôn được phồn vinh. Không phải ông không quan tâm con cái, mà chẳng qua là vì ông không có nhiều thời gian và sức lực để dành cho họ thôi.

Kiếp trước nàng cũng oán trách cha về việc này, nhưng giờ đã có Chu Thông Dục để so sánh thì mới thấy cha nàng còn tốt hơn bao nhiêu lần!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bước vào cửa viện Sùng Đức Viên, Tạ Ý Hình chợt nghe tiếng cười sảng khoái của tổ mẫu, tựa như cảm xúc của bà hiện đang rất tốt. Ngoài ra còn nghe loáng thoáng một giọng nữ trong trẻo ngọt ngào đan xen vào. Tạ Ý Hình sững sốt, tổ mẫu đang có khách à, nhưng nàng vẫn tiếp tục bước vào.

Rèm cửa vén lên, hai chị em dắt tay nhau bước vào phòng, mọi người trong phòng đều nhìn sang đây.

Tạ lão phu nhân vui vẻ kêu, “Hình nha đầu với Hân ca nhi về rồi à. Mau mau, lại đây với tổ mẫu.”

Tạ Ý Hình lúc này cũng đã thấy rõ người khách là ai. Vương Tuyết Chi, thì ra là cô.

Bạn nhỏ Tạ Mịch Hân ngọt ngào gọi “bà nội” rồi sau đó tò mò đánh giá tỷ tỷ trông lạ hoắc này.

“Hình nha đầu, đây là Tuyết Chi nha đầu, con gái của tỷ tỷ của Nhị thẩm các con, con cứ gọi là biểu muội đi. Hân ca nhi, con phải kêu biểu tỷ biết không?”

Hai cô gái hành lễ chào nhau.

Tạ Mịch Hân có vẻ sợ người lạ, vừa túm vạt áo Tạ Ý Hình vừa nhỏ nhẹ kêu một tiếng biểu tỷ.

“Vương biểu muội của con sẽ đây ở vài ngày với chúng ta, Hình nha đầu giúp tổ mẫu chiêu đãi chu đáo biểu muội được không?”

Tạ Ý Hình cười đáp ứng.

“Làm phiền biểu tỷ, biểu muội xin cảm ơn.” Nét mặt non mềm của Vương Tuyết Chi lộ vẻ nhu nhược xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào nói lời cảm ơn.

“Có gì đâu.” Tạ Ý Hình thần nhiên lên tiếng, sau đó bưng ly trà lên, khuôn mặt như ẩn như hiện trong làn khói nhiệt làm cho người ta không thấy rõ được tâm trạng hiện tại.

Thực giác của Vương Tuyết Chi cho biết cô gái trước mặt không thích mình lắm, nhưng nàng ta lại không biết phải làm sao nên nhất thời có hơi ảm ức.

Tạ Ý Hình đang nghĩ tới tâm sự của mình, nào đâu hiểu được nỗi ảm ức của kẻ đối diện.

Nếu nói về ân oán giữa nàng và Vương Tuyết Chi thì thật ra cũng không có gì phức tạp. Ngay từ thời điểm hai người bắt đầu biết nhau ở kiếp trước, nàng cũng đối xử khá tốt với Vương Tuyết Chi, chẳng qua nàng ta rất không biết điều, thường xuyên tranh giành này nọ với nàng, mà càng ngày càng có xu hướng được một tác lại đòi một thước, không hề có tính tự giác của một vị khách đang ở trong nhà người khác. Chính vì thế mới chọc nàng nổi tính tiểu thư, giận dữ mạt sát nàng ta trong một buổi yến hội khiến nàng ta từ đó không thể tiếp tục giao đãi trong vòng quý nữ ở Kinh thành, đã vậy còn bị Uông gia từ hôn, cuối cùng không thể không tha hương lánh mặt.

Giờ ngẫm lại lúc đó mình thật đúng là ngang ngược, Tạ Ý Hình mỉm cười, những ngày tháng thỏa sức hoành hành kiêu ngạo không cần bận tâm điều gì cũng không cần bó buộc bản thân thật đúng là thoải mái chí đâu. Chỉ có một điều không hay đó là làm phiền đến gia đình. Nàng nghĩ, một ngày nào đó khi nàng có đủ bản lĩnh để tự mình gánh vác mọi hậu quả về sự kiêu ngạo của mình thì nàng nhất định sẽ không đè nén bản thân, chứ từ ngày được trọng sinh đến nay đúng là nàng uất nghẹn muốn chết đi được.

Thời gian sau, không biết vì sao Vương Tuyết Chi lại quen biết được Ân Từ Mặc, rồi được ả họ Ân kia ra mặt sắp xếp để cho Chu Thông Dục cưới nàng ta làm bình thê.

“Đại biểu tỷ, tiểu biểu đệ, đây là một ít đặc sản ta mang từ quê nhà đến, hy vọng hai người sẽ thích.”

Nhìn thoáng qua vẻ bất an của Vương Tuyết Chi, Tạ Ý Hình lễ phép tiếp nhận, “Biểu muội đừng lo lắng, cứ xem đây là nhà mình đi.” Nhớ lại trước khi nàng chết, tại Phật đường, Vương Tuyết Chi luôn miệng nói rằng nàng ta oán hận mình, Tạ Ý Hình cười nhẹ, Vương Tuyết Chi, đời này ta sẽ không chủ động khó xử cô, để xem cô có năng lực đi được đến đâu.

Thấy hai chị em đều rất lễ phép, Tà lão phu nhân gật đầu hài lòng, “Đúng rồi, cha các con đã về rồi đó, vừa quay về Thanh Vân viện, hai tỷ đệ mà đến sớm một chút có khi gặp cha rồi.”

“Bà nội, chúng con vừa gặp phụ thân ngay cửa Sùng Đức Viên rồi ạ.”

“Vây thì tốt quá, tối nay cả nhà chúng ta sẽ có dịp quây quần ăn với nhau một bữa cơm đoàn tụ.” Tà lão phu nhân hớn hờ nói, rồi lập tức đổi đề tài nói đến chuyện khác, “Đúng rồi, có chuyện này thiếu chút nữa bà quên, hai ngày nữa là Thanh Hà yến mỗi năm tổ chức một lần. Con bé kia, con đừng có giống lần đầu tham gia năm ngoái đó, chẳng chuẩn bị cái gì hết là không được đâu. Còn nữa, nhị muội muội Dong Thanh của con năm nay lần đầu tiên tham gia, con nên quan tâm chỉ dẫn muội muội nhé.”

Mỗi năm Thanh Hà yến được người trong hoàng thất chủ trì cử hành một lần tại Cảnh Hồ. Tất cả những đệ tử thuộc dòng dõi vương tôn quý tộc và thế gia vọng tộc cùng các học sỹ nhà nghèo hễ ai nhận được thiệp mời thì đều có thể tham dự, còn phía nữ quyền đều là các quý nữ con nhà thế gia ngoài mười hai tuổi và chưa kết hôn.

Tà Ý Hinh thót ruột, nàng nhớ rõ đúng là vào Thanh Hà yến năm nay Ân Từ Mặc bỗng trở nên nổi bật, làm nền tảng cho ả tiến bước vào triều đình làm nữ quan, và cũng bởi vì sự kiện này mà nổi tiếng khắp Kinh thành, tiếng thơm lan xa khiến dân chúng Đại Xương đều ca tụng không tiếc lời, chỉ thiếu điều ghi vào sử sách.

Tà lão phu nhân nói xong thấy Vương Tuyết Chi nhìn mình đầy trông đợi thì vỗ vỗ tay Vương Tuyết Chi, nói, “Không phải bà cô không thương con, mà là vì muốn vào cửa Thanh Hà yến phải có thiệp mời. Năm nay Tà gia chúng ta nhận được bốn thiệp, đại phòng hai cái, chi thứ hai hai cái, mà toàn chỉ định đích nữ, thật sự không có cho con được.”

Vương Tuyết Chi nhẹ nhàng lắc đầu tỏ vẻ hiểu biết, “Bà cô, không phải con nghĩ vậy, con chỉ là rất tò mò về Thanh Hà yến thôi ạ.” Nói xong thì mặt đỏ lên.

“Bà cô biết, bà cô chỉ nói vậy thôi chứ không có ý gì đâu.” Tà lão phu nhân thăm lắc đầu, đúng là con nít mà!

Tà Ý Hinh trong lòng có việc nên cũng không có tâm trạng ngồi mãi ở đây, bỗng chú ý tới hai mắt của đệ đệ đã díp lại mệt mỏi thì càng không kiên nhẫn, đợi Vương Tuyết Chi bình phục cảm xúc được một chút liền đứng lên, “Bà nội, đệ đệ mệt rồi, con đưa đệ về Thanh Vân viện đây ạ, tối nay con lại đến với bà.”

“Ừ, con đi đi.”

Tà Ý Hinh hướng Vương Tuyết Chi gật đầu, sau đó nắm tay đệ đệ đi ra ngoài.

Vương Tuyết Chi nhìn dõi theo, Tà lão phu nhân thấy vậy, chờ hai chị em Tà Ý Hinh đi xa rồi mới phân phó hạ nhân mang nàng ta đi phòng ở cho khách.

Tà Ý Hinh trở lại Xuân Noãn các, thay đổi thường phục mặc nhà, rửa mặt xong liền đóng cửa một mình trong buồng, hơn nữa ra nghiêm lệnh không cho phép bất kỳ ai quấy rầy.

Nàng cố hết sức hồi tưởng lại mọi chi tiết của Thanh Hà yến năm đó, sau đó hết xóa xóa lại sửa sửa các bước tiến trình, loay hoay mãi đến khi đêm xuống thì chân mày mới giãn ra đôi chút.

Sau một lúc, Thanh Vân Viên cử người đến đây mời nàng đến phòng trước ăn cơm. Nàng thu dọn sơ sơ rồi đi ngay. Lúc ăn cơm, tâm trạng của tổ mẫu và kẻ mẫu khá tốt, Nhị thẩm thì nhiệt tình chăm sóc cô cháu họ, chỉ có phụ thân và tổ phụ hình như có hơi buồn bực không được thoải mái.

Tà Ý Hinh lúc này cũng vô cùng lo lắng nhưng lại không thể nói gì. Vấn đề của Nhị thúc trông thì có vẻ không phức tạp, nhưng muốn giải quyết triệt để thì lại khá khó.

Nhị thúc của nàng mới từ nơi khác chuyển tới nhậm chức Tri Phủ không lâu nên mối liên hệ với quan viên địa phương cũng không được chặt chẽ. Khi lũ lụt xảy ra, Huyện lệnh bên dưới cho là việc nhỏ nên giấu diếm không báo, đến khi không thể che lấp được nữa mới báo lên trên, tiếc là đến lúc ấy thì đã quá muộn đến gần như không thể khống chế được tình hình thiên tai. Đã vậy, cấp trên trực tiếp của Nhị thúc cũng là người thuộc mười gia tộc lớn nhất, mà dường như bọn họ đã bí mật đạt được hiệp nghị chung hòng đẩy hết mọi sai lầm tội lỗi của lần thiên tai này lên đầu Nhị thúc, bởi dù sao ông cũng là quan phụ mẫu tại địa phương, phải trực tiếp chịu trách nhiệm cũng là đúng lý.

Còn phần Tà gia tại Kinh thành sau khi biết được tình hình thiên tai phát sinh cũng đã cố gắng ngược xuôi lo cho Nhị thúc. Ngay từ đầu mọi người chỉ đơn giản cho là hai vấn đề tiền bạc và thực phẩm không đầy đủ, cứ nghĩ giải quyết xong được hai vấn đề này thì sẽ ổn thỏa. Tà gia nhà nàng cũng cho là như vậy. Nhưng tình hình sau đó lại chuyển biến xấu. Cha nàng cũng đã nghĩ đến việc có kẻ nào đó cố ý ngáng chân Tà gia bởi tất cả mọi tin tức và hiện tượng đều thể hiện điều này. Mà lúc này quốc khố lại thiếu hụt, hơn nữa Tây Lương quốc lại luôn rình rập ngay tại biên cảnh, cho nên đương kim Thánh Thượng dù có biết tình hình thiên tai nghiêm trọng nhưng vẫn do dự không biết có nên bỏ ra số lớn bạc để cứu tế hay không.

Sau đó, vì giúp cho Nhị thúc, ngay cả Tà lão gia lâu nay ít nhúng tay vào chính sự cũng phải muối mặt tiến cung gặp mặt Thánh Thượng một lần, chỉ để thuyết phục ngài mau chóng chi tiền cứu tế, cho Nhị thúc lấy công chuộc tội, có sung túc gạo muối tiền bạc để xử lý chu đáo khu vực bị thiên tai. Đáng tiếc, kết quả lại không như mong muốn, thậm chí suýt thì khiến dân bị nạn gây thành bạo động. Một hậu quả tệ hại như thế ắt hẳn do nhiều lý do cộng lại, thế nhưng lại tạo một ấn tượng xấu về Nhị thúc như là một kẻ bất tài không gánh vác được việc lớn đối với đương kim Thánh Thượng, nên sau này công lao thành tích của ông vẫn chỉ ở mức thường thường.

Nghiêm trọng hơn, ban đầu Thánh Thượng chỉ xem việc tở phụ nàng tiến cung khẩn thiết khuyên nhủ lúc trước là có tấm lòng lo lắng cho dân chúng, có lẽ có dính tí tư tâm nhưng cũng có thể thông cảm được. Nhưng chính vì bởi Nhị thúc bắt tằm nên một tí tư tâm đó của tở phụ đã bị phóng đại, những lời từng được xem như khẩn thiết khuyên nhủ lại trở thành ý thế để làm áp lực. Tình cảm giữa thầy và trò vì thế đã không còn như xưa.

Việc này đã ảnh hưởng cực xấu đến Tạ gia, vừa bị Thánh Thượng bắt mẫn, dân chúng Cừ Nam [Tỉnh có Huyện An Bình] càng bắt mẫn hơn, tổn thất phải nói là rất lớn.

Trước kia nhìn không thấu bởi mình là người trong cuộc lại không chú ý tính toán, giờ Tạ Ý Hình đã trải qua nhiều nhấp nhô nên nhận ra được ngay là tin tức tình báo mà Tạ gia thu được có một bộ phận là bị phóng đại hầu cuốn Tạ lão gia vào cuộc. Hiện tại ngẫm lại, Thánh Thượng làm sao có thể để mặc Cừ Nam? Chẳng qua là ngài đang cân nhắc mà thôi.

“Ông nội, một hồi con đến thư phòng tìm ông được không?” Com nước xong, Tạ Ý Hình cười hỏi. Nàng cảm thấy vì mình là con cháu nhà họ Tạ nên phải có nghĩa vụ nhắc nhở một chút. Ông nội nàng không tiến cung thì sẽ không gây ấn tượng cây gậy lên mặt, lấy tình uy hiếp với Thánh Thượng. Kết quả xấu nhất chỉ là Nhị thúc thua chạy khỏi Cừ Nam thôi. Chỉ cần giữ được thánh tâm thì Tạ gia sẽ không suy sụp.

“Bậy bạ!” Tạ phụ trách mắng, thư phòng nhà họ Tạ đâu phải chỗ cho nữ giới tiến vào?

“Con có chút vấn đề chưa hiểu về thư pháp ạ.” Tạ Ý Hình giả vờ như ầm ức.

“Đừng để ý cha con, lát nữa đi theo ông.” Tạ lão gia lên tiếng.

Lời này khiến kẻ mẫu, Nhị thẩm và những người khác phản ứng không giống nhau. Tạ Ý Hình cũng lười quan tâm, nghe được ông nội cho phép liền vui vẻ dạ một tiếng.

Tạ Xương Duyên nói với vẻ bất đắc dĩ, “Phụ thân, ngài đừng chiều nó quá.”

Trong thư phòng nhà họ Tạ --

Tạ lão gia cảm thấy tờ thư pháp của nàng, khúc đầu xem như hài lòng, nhưng càng xem thì lòng mảy càng cau lại, “Chữ của con khúc đầu xem như tạm được, sao khúc sau lại có vẻ nóng vội thế này, có lý do gì không?”

Tạ Ý Hình cúi đầu, vô thức đi di đầu mũi giày thêu trên đất, “Chỉ vài ngày nữa là Thanh Hà yến rồi, cháu không muốn thua tại yến hội.”

“Có mục tiêu là điều tốt, nhưng cũng không thể quá mức chú trọng cái trước mắt!” Nói đến đây không hiểu sao Tạ lão gia lại dừng một chút, sau đó lại nói tiếp, “Luyện chữ cần kiên trì và lắng đọng theo dòng thời gian. Con vội vội vã vã chỉ để kịp trong vòng mấy ngày thì liệu có tiến bộ được bao nhiêu, không khéo lại vẽ hồ không ra lại ra chó, xóa sạch hết khí khái đạt được trước đây thì thành ra mất nhiều hơn được đây.”

“Dạ, vậy là cháu hấp tấp quá thật. Chữ như vậy mà trưng trên yến hội thì sẽ xấu mặt mất.” Tạ Ý Hình vừa thu dọn vừa chu môi, “Dù sao cháu đã sẵn có nền tảng, có cố ép cũng chưa chắc đã được tốt hơn, thả chớ vài ngày nữa tham gia yến hội thì biết ngay ấy mà. Hơn nữa đây mới là lần thứ hai cháu tham gia, trước đây có danh tiếng gì đâu nên cũng chả cần phải mệt nhọc để giữ tiếng, có kẻ còn muốn nóng lòng hơn cháu nữa, có phải không ông nội?”

Đúng vậy, có cố gượng ép thì kết quả chưa chắc đã tốt như hiện tại, hơn nữa đúng là còn có kẻ đáng lý ra phải sốt ruột hơn Tạ gia nhà họ nữa, người ta còn chưa động tĩnh gì thì Tạ gia nhà họ cần gì phải vội vã như lửa đốt sau lưng?

Câu hỏi của Tạ Ý Hình kéo Tạ lão gia từ trong trầm tư về, ông cười tủm tỉm xoa xoa đầu nàng, “Đúng vậy. Thôi, khuya rồi, cháu nhanh chóng về phòng đi.”

“Vâng, cháu về đây, ông nội cũng đi ngủ sớm một chút đi nhé.”

Tạ Ý Hình vừa ra khỏi cửa thì gặp ngay phụ thân nàng, sau khi cung kính hành lễ nàng liền chậm rãi đi ra ngoài.

Đội cha vừa qua cửa, nàng liền khom người quay lại, nghe lén cuộc trò chuyện bên trong.

“Phụ thân, con vừa lấy được tin tức, tình huống bên phía Nhị đệ không được tốt lắm, chúng ta phải mau chóng hành động thôi. Cha xem xem liệu ngày mai có nên chọn lúc nào thích hợp để tiến cung xin diện thánh hay không?”

“Tạm thời không vội tiến cung.” Tạ lão gia càng nghĩ thì đầu óc càng sáng tỏ. Vô tình thoáng thấy được một góc vãi đồ ngoài cửa, ông âm thầm lắc đầu, con bé này, vẫn nghịch ngợm như xưa nay. Tuy nhiên, chỉ cần nó học hỏi thêm chừng hai năm nữa thì chuyện trên triều đình có khi còn sâu sắc hơn cả cha nó. May mà có nó nhắc nhở, bằng không sợ là lần này Tạ gia sẽ ăn chút thiệt thòi.

“Nhưng mà Nhị đệ --”

“Nhị đệ của con đúng là làm quan ở Cừ Nam, nhưng nắm toàn bộ quân chính sự vụ của toàn châu lại không phải là Tạ gia nhà ta. Thế nhưng đến nay bọn họ lại chưa hề động đậy một ngón tay, một điều bất thường như vậy thì thâm ý vô cùng sâu xa à nha.”

Được Tạ lão gia cảnh tỉnh, Tạ Xương Duyên lập tức thấy ra ngay vài chỗ mờ ám, những chỗ đưa tin tình báo kia... “Đúng là đám ăn cây táo, rào cây sung! Con đi lo vụ này ngay --”

“Không vội, chờ việc này qua rồi nói sau. Chúng ta...”

Tạ Ý Hình không nghe tiếp câu sau, tâm trạng vui vẻ lặng lẽ trở về Xuân Noãn các

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ổn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hai ngày tiếp theo, Tạ lão gia quả nhiên không xuất môn.

Tình hình thiên tai tại Cừ Nam diễn ra càng ngày càng nghiêm trọng, số dân gặp nạn cũng từ vài trăm tăng lên đến hơn chục ngàn và còn tiếp tục tăng thêm chứ chưa thấy dấu hiệu nào dịu đi. Đương kim Thánh Thượng rung động, lập tức hạ chỉ cứu trợ thiên tai đồng thời cũng rộng đường ngôn luận nhằm tìm phương cách tốt nhất nhằm có được nguồn lương tiền cứu tế, thậm chí còn dán thông cáo rằng chỉ cần trong đầu có kế sách cứu trợ thiên tai thì bất luận là quan lại quyền quý hay tiểu thương đều có thể dâng tấu, nếu được chọn dùng thì muốn phong thưởng bằng vàng bạc châu báu hay thăng quan tiến chức cũng không là vấn đề. Quy định phong thưởng như vậy có thể nói là rất trọng hậu.

Hoàng băng vừa dán lên thì toàn bộ chúng dân ở lên, từ phố lớn đến ngõ nhỏ, từ quán trà đến tửu lâu tại Kinh thành đều sôi nổi nghị luận việc này.

Trong khi mọi người đang bàn luận, Thanh Hà yển vẫn được cử hành đúng hạn.

Ngay từ sáng sớm, Tạ Ý Hình đã bị dựng dậy rửa mặt chải đầu trang phục, sau đó ăn sáng cùng tổ mẫu và mẫu thân, nghe hết những câu căn dặn của họ xong mới rời đi Sùng Đức Viên. Đến giờ Ty, đợi hai tiểu thư nhà ông bác đến tập hợp tại đây thì liền cùng nhau xuất phát.

“Lý Nhị, người nói xem, phú thương trong thiên hạ nhiều vô số kể, chỉ cần họ chìa tay giúp đỡ thì tình hình tai nạn lập tức có thể giảm bớt rất nhiều đúng không?”

“Xi, người ta có tiền thì có tiền thật, nhưng tiền đó đâu phải trên trời rớt xuống mà có thể khi không đi giúp người khác?”

“Hoàng Thượng có thể hạ chỉ nha, rằng chỉ cần quyên góp trên dưới vạn lượng bạc thì có thể được một chức quan, ta nghĩ những phú thương này sẽ nguyện ý thôi.”

“Vớ vẩn! Vậy thì có khác gì mua quan bán tước? Đề nghị này mà được thông qua thì sẽ trực tiếp làm hại dân đen bọn mình đấy chứ đùa.”

“Cũng phải nhì.”

“Ôi trời, hai người đừng nghĩ học lóm được vài câu văn về tầm phào ở Thiên Nguyệt lâu thì lên mặt dạy đời ở đây được nhé! Người khác không biết trình độ hai người chứ ta còn lạ gì, hai người mà nói được mấy câu này à?”

Xe ngựa nhóm Tạ Ý Hình bị kẹt lại khi đi ngang qua một ngã tư vì đường hơi đông, lại vô tình nghe được mẫu đối thoại này. Nàng vừa định cảm thán rằng không thể khinh thường dân trí thì bất chợt nghe được câu cuối cùng kia, thế là lại tên tò.

Xe ngựa vượt qua được nơi náo nhiệt kia thì lại bắt đầu ổn định nhanh chóng chạy về phía trước.

Nhị đường muội Tạ Thuần Thủ xưa nay là người hoạt bát, lập tức cười sáng khoái, “Tỷ, đại đường tỷ, nhị đường muội, vừa rồi mọi người có nghe được mấy người kia nói không? Mặc cười thật, lúc đầu nghe hai người kia phân tích đạo lý đầu ra đó ta còn thâm kinh ngạc ngoài dân gian cũng nhiều người tài đấy chứ, ai ngờ người cuối chỉ cần một câu là đã vạch trần được hai người kia. Thiên Nguyệt Lâu quả là nơi hội tụ của những kẻ tài từ tài ba nha.” Nói xong, nàng ta còn thỉnh thoảng nhắc lên bức rèm nhìn ngó bên ngoài.

Tạ Ý Hình gật đầu, Thiên Nguyệt Lâu quả là nơi như vậy thật. Nơi đây được mệnh danh là tửu lâu tao nhã lịch sự nhất Kinh thành nên được các văn nhân tài tử yêu thích nhất cũng là điều tự nhiên thôi. Hơn nữa cứ mỗi dịp thi cử mùa Hạ và mùa Đông hàng năm, nơi này lại càng náo nhiệt. Mà nơi này rộn rịp như vậy còn có một nguyên nhân quan trọng khác nữa, đó là đương kim Thánh Thượng từng có lần cải trang xuất hiện ở Thiên Nguyệt Lâu, cũng qua đó mà từng đề bạt vài chỉ sĩ trí thức. Kể từ đó, tài tử văn nhân tự nhiên liên nhao nhao đổ đến Thiên Nguyệt Lâu. Thanh Hà yển lần này cũng có các tài tử nổi danh nơi đây nhận được thiệp mời, số lượng không nhiều lắm, chỉ vài người thôi.

“Được rồi, Thuần Thủ, muội ngồi yên một lát đi, cứ vén tới vén lui chơi mắt quá.” Tạ Vi Lan, đại đường muội của Tạ Ý Hình, hơi nhướn mày.

Hí --

“Cẩn thận!”

Roét -- một âm thanh ma sát thật dài vang lên, xe ngựa đột nhiên ngừng lại. Tạ Ý Hình và mọi người bất ngờ không kịp phòng, thân thể ngã rạp về phía trước.

Phu xe nhìn thấy hai cỗ xe ngựa thiếu chút nữa thì va vào nhau, lại nghĩ đến bốn vị đích tiểu thư đang ngồi bên trong xe, mồ hôi lạnh toát đầy người.

“Tạ gia các người đi kiêu gì vậy? Không thấy chúng ta đã vào cửa rồi sao mà còn xông vào! Khi dễ người khác đấy à?”

Các nàng bên này còn chưa kịp phản ứng, người trong xe ngựa đối diện đã mở miệng mắng ngay.

Nhị đường muội Tạ Thuần Thù liếc mắt nhìn Tạ Ý Hình, nói, “Muội ra ngoài xem thế nào.” Dứt lời liền xốc mình xuống xe.

Khi nhìn thấy hai cỗ xe ngựa gần sát nhau, lại nghĩ đến hậu quả nếu vừa rồi không dừng lại kịp lúc, Tạ Thuần Thù cũng cả giận, “Ân gia các người nói chuyện không biết phải trái là gì à? Rõ ràng xe ngựa hai nhà đến từ hai hướng khác nhau, các người thấy xe ngựa nhà Tạ gia không nhường chút thì thôi, đã vậy còn muốn xông lên giành vào cửa trước là thế nào? Có hiểu tôn ti trật tự là gì không?” Tạ Thuần Thù cũng chẳng cần nói lời khách sáo. Nực cười, Ân gia mà đòi so với Tạ gia nhà họ sao?

“Tôn ti trật tự? Tạ gia nhà các người đừng có kiêu ngạo quá chứ. Xe nhà Ân gia chúng ta tới trước, việc gì phải nhường cho nhà các người? Nên nhớ các người chỉ là thế gia thôi, ngay cả hoàng gia còn không ngạo mạn đến thế, nhà các người coi bộ còn muốn lên mặt hơn cả hoàng gia.”

“Người nói vậy mà không thấy đuối lý à, nếu quả là các người đến trước thì đã không bị chúng ta chặn ở cửa rồi!” Bị trả đũa, Tạ Thuần Thù thật là tức muốn chết.

Tạ Ý Hình không hề lên tiếng, việc này liên quan đến thể diện của Tạ phủ nên không cho phép nhún nhường. Ân gia chỉ là một thế gia nhỏ thế mà giờ lại dám nghech mũi lên mặt à. Hơn nữa, một kẻ trí tuệ như Ân Từ Mặc sẽ không để chuyện này biến lớn, bởi làm thế cũng không đem lại lợi ích gì cho ả. Hành động lần này nếu không phải vì vô tình thì chính là muốn chọc tức các nàng lại sẵn tiện bôi xấu Tạ gia, làm cho người ngoài nhìn vào đều thấy Tạ gia kiêu căng ngạo mạn đến thế nào.

“Được rồi, Yên Nghi, vào trong đi. Chu thúc, đánh xe tránh qua một bên để Tạ gia đi trước!” Trong xe ngựa đối diện truyền đến thanh âm lãnh đạm lại có vẻ chân thành của Ân Từ Mặc.

Quả nhiên là thế. Tạ Ý Hình cũng lên tiếng, “A Thù, muội cũng vào đi thôi.”

Tạ Thuần Thù tiến vào xe ngựa, lầu bầu một câu, “Người họ Ân thật đáng ghét!”

Lúc này, Ân Từ Mặc lên tiếng, “Muội muội nhà ta nói năng vô lễ, mong Tạ muội muội niệm tình con bé còn nhỏ tuổi mà tha thứ cho.” Thanh âm thông thả nhẹ nhàng khiến người nghe không thể nào tức giận được.

Tạ Ý Hình sùng sốt. Đang xin lỗi? Ân Từ Mặc ý muốn nói là việc này không phải do ả bày mưu tính kế? Chẳng qua việc đến nước này xem như cũng đã tạo thành ảnh hưởng, món nợ này hiển nhiên đã tính lên đầu ả ta.

“Không sao, nhưng sau này Ân tỷ tỷ hẳn là phải quản giáo chặt chẽ muội muội bên dưới của mình mới được. Hôm nay muội ấy đụng phải ta thì không sao bởi dù sao ta cũng không quan không tức, chứ nhớ ngày nào đó va chạm phải quý nhân thì sẽ không tốt lắm đâu.”

“Tạ muội muội nói đúng lắm.” Bên trong xe ngựa, Ân Từ Mặc chậm rãi đồng ý.

“Vậy muội muội đây đi vào trước, chứ đứng chắn cổng thế này lại bất lịch sự.”

“Mời Tạ muội muội --”

Tạ Ý Hình lên tiếng bảo phu xe có thể đánh xe vào.

“Tạ gia thật kiêu ngạo nha.”

Bởi vừa rồi xe ngựa hai nhà chặn mất cửa vào duy nhất nên không ít người phải dừng lại và thấy được tuồng kịch này. Đại đa số người ta đều có tâm lý bênh vực kẻ yếu, hơn nữa thanh danh của Ân Từ Mặc xưa nay tốt hơn Tạ Ý Hình, nên không ít người nghiêng về phía Ân gia.

“Đúng vậy, nhưng người ta có cái để mà kiêu ngạo nha.”

“Về sau nhìn thấy người nhà họ Tạ thì nhớ tránh xa một chút, không thể trêu vào thì ta tránh cho lành.”

“Hừ, một cây làm chẳng nên non, nếu Ân gia chiếm lý thì tại sao Tạ gia lại khẳng khái không chịu bỏ qua? Sao không thấy người nhà họ Tạ đến đây gây khó dễ với ta?” Trong đám đông có người bất bình đứng ra nói câu công bằng, giọng cũng rất lớn.

Mọi người nghe vậy thì sùng sốt, rồi sau đó giật mình, cũng đứng đấy chứ nhỉ?

Cách đó không xa có một chiếc xe ngựa sơn xanh, bên trong ngồi một huynh muội mặc cẩm y hoa phục.

“Họ Tạ kia càng ngày càng kiêu ngạo, đến Ân tỷ tỷ mà cũng dám khi dễ!” Quân Thanh Khê giận không thể át.

Ân Từ Mặc có người cô được phong Tu nghi ở trong cung, phẩm ngạch không thấp, ở một mức độ nào đó cũng xem như được sủng ái nên Ân Từ Mặc

thỉnh thoảng cũng được tiến cung trò chuyện cùng cô. Hơn nữa, cô của ả trước đây là cùng cư* chung một thiên điện với Quý phi Tần Hoài Trinh và cũng có mối quan hệ tốt với Quý phi, do đó cũng có chút giao tình với Quân Thanh Khê và Quân Nam Tịch [Quân Nam Tịch do Quý phi sinh, Quân Thanh Khê là dưỡng nữ].

* Cùng cư: trong hậu cung, các phi tần cấp thấp thường được phân bổ ở chung một cung điện với các phi (Tứ phi và Quý phi), đến khi được tấn phong lên một cấp nhất định mới được phân bổ cung riêng.

Bởi thế, Quân Thanh Khê đương nhiên là đứng về phía Ân Từ Mặc.

“Việc này Ân tỷ tỷ của muội sẽ biết cách xử lý, muội đừng nhúng tay vào.” Quân Nam Tịch thản nhiên nói, ánh mắt đắm chiêu nhìn theo hướng cổng thành.

Tạ gia đến Kính Hồ Sơn Trang thời gian vừa đúng, không sớm cũng không muộn. Sau khi vào sơn trang, phu xe tìm chỗ ngừng thuận tiện để các vị tiểu thư Tạ gia xuống xe, sau đó đánh xe đến chuồng ngựa.

Kính Hồ được chia thành hai nơi, Kính Nhật Hồ và Kính Nguyệt Hồ. Thường thì nữ quyến đều tập trung ở Nguyệt Hồ, còn phía nam nhân thì hoạt động tại khu Nhật Hồ. Hai hồ này thông với nhau, bên nam và bên nữ cách nhau một hồ sen rộng, thoạt nhìn có vẻ khá xa.

Tạ Ý Hình dẫn các muội muội vào cổng Nguyệt môn của Kính Nguyệt Hồ. Vừa bước chân qua cửa thì đã cảm nhận được một mùi hương thơm ngát mát lạnh phả vào mặt, trong mắt là một hồ sen thanh lịch tinh mịn được che bóng bởi những cây đại thụ cao ngất khiến người ta lập tức cảm thấy nhẹ nhàng thư thái hẳn.

Tạ Thuần Thù và Tạ Dong Thanh vì là lần đầu tiên đến đây nên kín đáo đưa mắt đánh giá một vòng, trong mắt không dấu nổi vẻ tò mò.

Cách đó không xa truyền đến tiếng người cười nói, Tạ Ý Hình dẫn các muội muội đi về phía ấy.

Bốn cô nương nhà họ Tạ vừa xuất hiện thì đám người ở đây bỗng im bật, ánh mắt hoặc sáng hoặc tối của mọi người đồng loạt nhìn về phía bốn người.

Bởi kiếp trước Tạ Ý Hình đã từng tham gia không ít yến hội nên đã luyện cho mình được một bộ da mặt dày dặn, đương nhiên lúc này không thêm để ý đến những ánh mắt kia mà cứ để tự nhiên tùy mọi người đánh giá. Còn Tạ Thuần Thù tính cách hoạt bát nên cũng ưỡn ngực, hơi hếch cằm, đầu ngẩng lên kiêu ngạo không hề nhút nhát chút nào. Còn Tạ Vi Lan và Tạ Dong Thanh thì tính cách có hơi e lệ ít nói, lúc này cũng mặt mày tươi cười giấu lòng bàn tay thì rịn đầy mồ hôi.

Đánh giá xong, không ít người âm thầm gật đầu.

Bởi cả bốn chị em đều là con gái nhà họ Tạ nên gia giáo và lễ nghi được dạy dỗ chu đáo, thêm vào đó là bề ngoài xinh đẹp nên cả bốn cô nương ai nấy đều có khí chất không tầm thường. Đặc biệt phong độ của người trí thức toát ra từ bản thân càng nâng cao giá trị của các nàng.

Tất cả những điều này phải cảm ơn tổ phụ các nàng là người khai sáng nên chưa bao giờ hạn chế các nàng đọc sách, thậm chí Tạ Ý Hình và Tạ Vi Lan còn từng được vào học hai năm tại Thư viện Ngô Đồng dành cho nữ tử. Tục ngữ đã nói “Đầy bụng thi thư khí tự hoa”* đầy thôi.

* Nghĩa là người có học thức thì khí chất tự nhiên sẽ rực rỡ/lộng lẫy lên.

Nhớ tới Thư viện Ngô Đồng, ánh mắt Tạ Ý Hình chợt tối đi. Thư viện này là do Ôn gia kiến tạo, rất nghiêm khắc trong việc thu nhận đệ tử: không nhận người bình dân, không nhận con cháu không phải dòng chính, kẻ vụng về cũng miễn bàn, v.v. Sau một loạt các điều kiện hà khắc, số lượng đệ tử được vào học tại đây chẳng còn được mấy. Thế nhưng Ôn gia chính là quyết định như vậy, thà thiếu chứ không nhận bừa và cũng không hạ thấp điều kiện tuyển chọn.

Tạ Ý Hình may mắn được học tập trong này hai năm, và không thể không thừa nhận rằng những gì nàng học được tại đây thật sự rất có ích. Kiếp trước nàng có thể kinh doanh leo lái một Hầu phủ chỉ còn cái xác bề ngoài trở nên giàu có, lại lần nữa tiến vào vòng những thế gia nổi tiếng, một nửa công lao phải quy cho hai năm học tập kia, dẫu lúc đó nàng cũng không nghiêm túc học tập cho lắm.

Thêm nữa, trong số những quý nữ tới tham gia Thanh Hà yến hôm nay có một số người cũng đã từng học tại Thư viện. À, Ân Từ Mặc cũng đã học tại đây.

Tạ Ý Hình đưa mắt nhìn thoáng qua, phát hiện trong đám người quả thật có vài gương mặt rất quen thuộc. Nàng bỗng nghĩ người khi chợt nhớ lại cuộc sống của những người này kiếp trước, hầu hết đều rất tốt nha. Người có quan hệ tốt tới Ân Từ Mặc thì hòa nhập vào xã hội rất thuận lợi, còn kẻ không thân thiết với ả thì cuộc sống cũng thư thái thoải mái. Dường như chỉ có riêng nàng là kém cỏi nhất. Còn nữa, những quý nữ học cùng năm với nàng cũng là những người có tiền đồ tốt nhất, chẳng hiểu nguyên nhân là vì sao. Chẳng qua Tạ Ý Hình không biết được rằng có được điều đó hoàn toàn là vì các nàng kia được Ôn Nho Tình, người xuất thân từ Ôn gia và đã từng là nhất phẩm nữ quan, đích thân chỉ bảo nên mới xuất sắc được đến thế.

Trong lúc Tạ Ý Hình đang đánh giá các nàng thì những người đó cũng đều hoặc cố ý hoặc vô tình hướng ánh mắt về phía này. Khi ánh mắt chạm vào nhau, Tạ Ý Hình mỉm cười, gật đầu chào hỏi, nhưng chỉ nhận lại được vẻ mặt kinh ngạc hoặc công khai nhử mồi từ các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trong lâm viên khu vực Kính Hồ, mọi người tụ tập tốp năm tốp ba tán gẫu vô cùng vui vẻ.

Phía nữ quyền lâu lâu lại ngẫu nhiên đưa mắt nhìn vài lần về phía Kính Nhật Hồ, còn đám nam nhân cũng thường liếc mắt qua phía bên này.

Hai cô chị em họ của Tạ Ý Hình gặp được nữ quyền nhà bên ngoại liền bước qua bên đó hàn huyên, chỉ còn lại Tạ Ý Hình và Tạ Dong Thanh đứng cùng nhau. Tạ Dong Thanh tính tình e lệ nên đương nhiên sẽ theo sát Tạ Ý Hình.

“Xuân Tuyết, chuyện ta giao cho em thế nào rồi?” Thừa dịp bước tách ra một mình ngắn ngủi, Tạ Ý Hình hỏi.

“Tiểu thư yên tâm đi, em đã dặn đại ca của em rồi, sẽ không làm sai đâu.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Ước chừng đến gần trưa thì yến hội đã được chuẩn bị thỏa đáng. Mọi người hoặc nhanh hoặc chậm tiến tới Lưu Xuân Đài.

Lưu Xuân Đài là nơi có thể đất cao và trống trải, các bậc thang được làm bằng bạch ngọc trông vô cùng thanh lịch và sang trọng, sau lưng là một thác nước đổ xuống tung bọt trắng xóa, khiến Lưu Xuân Đài phảng phất như chốn tiên cảnh nơi trần gian.

Dưới đài là mặt cỏ xanh biếc trải rộng tầm mắt, hai bên trái phải bày nhiều bộ trường kỷ bằng gỗ cẩm lai được điêu khắc nhiều loại hoa nhìn rất tinh tế đẹp đẽ và quý giá. Trên trường kỷ lại bày đầy các loại quỳnh tương ngọc dịch (nước ép và rượu ngon), hoa quả đang mùa và các món sơn hào hải vị quý hiếm.

Nhóm Tạ Ý Hình đến đây vừa kịp lúc nhìn thấy vài vị công công đang xếp đặt hai chiếc long ý thếp vàng và mọi người đang hồi hộp ngóng trông. Bỗng một tiếng roi vang lên, rồi một giọng bén nhọn xướng, “Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng hậu giá lâm!”

Đám người lập tức xôn xao bởi không ai ngờ Đế hậu lại đích thân đến dự.

Nhưng những người có mặt tại đây đều là kẻ lão luyện, chỉ kinh ngạc trong chớp mắt rồi lập tức đồng loạt quỳ xuống, “Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Tham kiến Hoàng hậu, Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Đi theo đằng sau Đế Hậu còn có các vị lão thần, rồng rắn lũ lượt mà đến. Sau khi ngồi xuống mới nói, “Hãy bình thân.”

Sau khi các chị em nhà họ Tạ ngồi vào vị trí định sẵn, Tạ Ý Hình mới phát hiện ông nội nàng cũng đến cùng Chu Xương Đế.

“Trẫm cùng các lão thần vốn đang thương thảo một việc nhưng tiếc là tới giờ vẫn chưa đầu vào đâu, chợt nhớ hôm nay Thanh Hà yến được cử hành ở Kính Hồ này nên cùng đến tham dự, chắc không phiền chứ?” Chu Xương Đế nói đùa.

Chu Xương Đế năm nay năm mươi hai tuổi nhưng vì điều dưỡng tốt nên trông chỉ ngoài bốn mươi. Tính ngài khá khoan dung, lúc ở riêng có thể xem như là một cụ ông ôn hòa, lúc gặp chuyện trọng đại thì cũng không mất tính tranh đấu quả cảm quyết đoán, thật sự là một vị đế vương đầy nhân cách và thu hút.

“Chúng thần nào dám.”

“Hoàng Thượng, ngài nói vậy sẽ làm bọn nhỏ sợ đấy.” Hoàng hậu ôn hòa chen vào một câu trêu ghẹo.

“Ha ha, vẫn là Hoàng hậu nhân từ. Được rồi, khai yến đi.”

Sau khi khai yến, Hoàng Đế xem hai khúc ca múa, lại ngồi thêm một chút, căn dặn người sắp xếp thi thố đề thơ vẽ tranh xong, Hoàng Đế bảo mọi người cứ tiếp tục chơi đùa tự nhiên rồi cùng các lão thần rời đi.

Không lâu sau đó, các tân khách tụ tập lại thành tốp năm tốp ba với người quen rồi cùng dạo bước nơi sân vắng, hoặc ngắm cảnh thưởng sen, hoặc ngâm thi đối chữ.

“Dong Thanh, chúng ta đi đến một chỗ này nhé?” Tạ Ý Hình hỏi cái đuôi này giờ vẫn theo sát nàng.

Tạ Dong Thanh nhỏ nhẹ ăn hết một khối điểm tâm mới hỏi, “Đi đâu vậy đại tỷ?”

Tạ Ý Hình cười đầy ẩn ý, “Duyệt Tâm đình.”

Duyệt Tâm đình chính là nơi chứng kiến Ân Từ Mặc bắt đầu trở nên nổi tiếng. Lần này nàng cũng định mượn hơi đây.

“Đại tỷ, phong cảnh nơi này đúng là tuyệt vời.” Đến Duyệt Tâm đình, Tạ Dong Thanh vui vẻ quay nhìn xung quanh.

“Muội thích là được rồi.” Đình này nằm ở vị trí trống trải, thanh tĩnh nhẹ nhàng. Gió nhẹ lướt qua mang đến mùi hoa thoang thoang. Nhưng những điều này không phải là điều quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là nơi này cách nơi Hoàng Đế bàn công việc rất gần, rất rất gần.

Hai chị em vừa tới đây không bao lâu liền có tiếng bước chân tìm tới.

Tạ Ý Hình đưa mắt nhìn lên liền thấy đoàn người trong đó có Quân Cảnh Di, Ân Từ Mặc và Bát Công chúa chậm rãi đi tới, chẳng qua khi nhìn thấy trong đình đã có người thì sắc mặt bọn họ không được tốt mà thôi.

“Tam Hoàng tử và Ân tỷ tỷ trông thân thiết nhỉ?” Tạ Ý Hình nhướn mày, nói như có ý trêu ghẹo.

Quân Cảnh Di và Ân Từ Mặc trao đổi một ánh mắt kín đáo, sau đó Quân Cảnh Di buồn cười lắc đầu, “Hình nha đầu nói đùa à? Ta với Từ Hằng tìm muội này giờ, nào biết muội trốn tới chỗ này đâu. Đang tìm thì đúng lúc gặp được tiểu thư Ân gia, nghe nói Duyệt Tâm đình này phong cảnh cũng đẹp nên cùng nhau đến đây để xem thôi.” Từ Hằng là tên tự của Chu Thông Dục.

“À, thì ra là thế.” Tạ Ý Hình trả lời về thờ ơ.

Quân Cảnh Di kín đáo đánh giá vẻ mặt của nàng, thầm nghĩ ắt hẳn nàng đã tin lời của gã? Thời điểm hiện tại, quan hệ giữa gã và Ân gia không thể để cho người ngoài biết được.

“Hình nha đầu, không phiền chúng ta cũng nghỉ chân chỗ này một chút chứ?”

Nghe gã gọi mình là Hình nha đầu, Tạ Ý Hình hơi cau đôi mi thanh tú, nhưng chỉ nghĩ một chút thì liền giãn ra ngay, thôi, đợi sau này lúc nào ít người thì nhắc gã sửa lại cũng không sao, “Mời Tam Hoàng tử cứ tự nhiên.”

Được nàng đồng ý, Ân Từ Mặc nhìn về phía nàng gật gật đầu, sau đó chọn một góc ngồi xuống.

Còn Chu Thông Dục thì tiến về phía nàng, hạ giọng hỏi thăm, “Đạo này có --”

Chữ “khỏe” còn chưa kịp ra khỏi miệng thì lại có người tiến đến đình, lần này là Ngũ Hoàng tử và Thất Công chúa, phía sau còn có vài vị tài tử quý nữ đi cùng.

Tạ Ý Hình buồn cười nghĩ, sao hôm nay tự nhiên Duyệt Tâm đình lại được nhiều người ham thích vậy, cũng may mà đình cũng đủ lớn...

“Tam Hoàng huynh, Bát Hoàng muội, không ngại chúng ta cùng ngồi chứ?” Quân Nam Tịch mỉm cười hỏi.

Hai người kia còn cách trả lời nào khác đâu, đành lắc đầu để mọi người cùng ngồi xuống.

“Nơi này phong cảnh đẹp, hay là chúng ta thi viết thơ vẽ tranh tại đây luôn đi.” Có người đề nghị.

“Ý kiến hay!” Có kẻ phụ họa.

Vì thế, vang lên một loạt tiếng giấy sột soạt. Chỉ lát sau, trong đình liền tràn ngập mùi mực mới mài.

Tạ Ý Hình qua khoe mắt thấy được Ân Từ Mặc cũng tự tay mài mực, nàng cười khẽ rồi cũng bắt đầu chăm chú vào viết thơ vẽ tranh.

Thật lâu sau, có một vài người đã làm xong và buông bút.

“Ôi?!” Đột nhiên, Liễu Như Vân, con gái của Đại Lý tự Thiếu Khanh, kêu lên một tiếng ngạc nhiên, sau đó tròn mắt nhìn.

Mọi người cùng vọng theo hướng nhìn của nàng ta, phát hiện xung quanh Ân Từ Mặc có sáu con bướm bướm xinh đẹp vờn quanh mà bản thân nàng lại như không phát hiện được, chỉ hết sức chăm chú múa bút trên giấy.

Xa xa còn có vô số con bướm đang bay về hướng Duyệt Tâm Đình, chỉ trong chốc lát đã có vài chục thậm chí cả trăm bướm bướm dập dờn bay múa xung quanh Ân Từ Mặc.

Giữa đàn bướm bướm ấy, Ân Từ Mặc với quần áo trắng như tuyết càng tôn thêm nét đẹp trời cho đến không giống người phàm trần của nàng ta.

Cảnh tượng như vậy đã làm vô số người chấn động, đám Quân Cảnh Di và Chu Thông Dục đều nhìn chăm chăm không nháy mắt, sợ chỉ cần chớp mắt một cái thôi là không còn gặp được một hình ảnh kỳ diệu hiếm thấy này.

Khoe môi Tạ Ý Hình nhếch lên một nụ cười đầy hàm ý, kín đáo đưa mắt đánh giá mọi người. Không nằm ngoài dự đoán, hầu như tất cả những ai có mặt ở đây đều tập trung sự chú ý vào Ân Từ Mặc, trong mắt lộ ra nét si mê hoặc vô cùng khiếp sợ.

Chỉ riêng một người ánh mắt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thái độ hờ hững như đang tự hỏi điều gì, người đó chính là Quân Nam Tịch. Hắn miễn cảm nhận thấy được có ánh mắt dừng trên người mình nên liền nhìn qua, chạm phải ánh mắt ngạc nhiên của Tạ Ý Hình thì nở nụ cười ôn hòa.

Tạ Ý Hình đúng là không ngờ thì ra vẫn có người không bị mê hoặc bởi một cảnh tượng kỳ vĩ thế này. Nàng là vì đã từng trải qua nên đương nhiên có

sức kháng cự, nhưng Quân Nam Tịch là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này đó nha, sao vẫn có thể giữ vẻ bình tĩnh được vậy?

“Bóp bóp bóp --” Theo sau ba tiếng vỗ tay, một giọng nói mạnh mẽ uy nghiêm đánh vỡ thời khắc yên tĩnh này, “Hay, hay lắm, đúng là cảnh tượng kỳ diệu trên thế gian!”

Tạ Ý Hinh và Quân Nam Tịch là những người đầu tiên chú ý tới sự xuất hiện của Hoàng Đế, phía sau ngài còn có chúng lão thần. Đương nhiên, ông nội của nàng cũng ở trong số này. Nàng đang định hành lễ thì Hoàng Đế đã khoát tay ý bảo không cần đa lễ.

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, ai nấy vẫn còn giữ chút đáng vẻ kích động lúc này.

Lúc này, Quân Cảnh Di làm như lơ đãng lướt mắt nhìn về hướng Ân Từ Mặc, rồi lập tức kêu lên kinh ngạc, “Phụ hoàng, ngài nhìn kia --”

Mọi người lập tức vọng qua. Những người đứng gần không biết nhìn thấy cái gì mà hô hấp chợt trở nên dồn dập, còn những người khác cách khá xa nhìn không thấy được thì đều kiễng chân, bụng vỗ cùng tò mò tự hỏi không biết những người kia nhìn thấy cái gì.

Thì ra trong đám bướm bướm vờn quanh Ân Từ Mặc đã có không ít con đậu lại trên giấy, chấp chới những đôi cánh mỏng manh xinh đẹp. Nhưng điều làm cho mọi người kinh ngạc nhất là những chú bướm này như có linh tính tương thông, chúng không đáp xuống giấy một cách hù dọa mà sắp xếp theo một trật tự đăng hoàng để tạo thành một chữ PHÚC.

Hoàng Thượng nghiêm nghị đi đến trước bàn nơi Ân Từ Mặc đang vẽ tranh, không hề để ý đến nàng ta đang quỳ xuống hành lễ mà chỉ cẩn thận cầm lấy bức họa của nàng ta. Động tác mạnh mẽ như thế mà cũng không làm những chú bướm sợ hãi bay đi nơi khác.

Một viên quan kêu lên kinh ngạc, “Hoàng Thượng, đây là điềm lành, Ông Trời phù hộ Đại Xương ta.”

“Ông Trời chúc phúc cho Đại Xương, Đại Xương may mắn rồi.”

Mọi người ai nấy đều lên tiếng phụ họa.

“Thuyền mộc lan gác mái chèo vàng, Nào cùng dạo hái sen Giang Nam, Hương sen tỏa khắp nơi cùng chốn, Lá sen trải thảm dập dềnh trông, Đóa hoa dịu dàng như vẫy gọi, Tiếng ca nga ngọc vọng đầu sông, Sương hoa lóng lánh vòng tay bạc, Gió đưa lay động trăm xuyên hồng.”

Hoàng Đế nhẩm đọc từng chữ một trong bài thơ do Ân Từ Mặc múa bút, sau đó nhìn về phía nàng ta, “Thơ hay! Tranh đẹp!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ.” Ân Từ Mặc cúi người hành lễ, không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, toàn thân hiện lộ khí chất không màng chuyện được thua.

Chu Xương Đế tán thưởng địa điểm gặt đầu, “Người là cô nương nhà nào?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, thần nữ tên Ân Từ Mặc, con gái của Ân Sùng Diệc ạ.”

“Thì ra là con gái của Thái Thường Tự Thiếu Khanh Ân Sùng Diệc, khá lắm khá lắm.”

“Bài thơ Hái sen Giang Nam này xứng đáng đứng đầu Thanh Hà yến lãn này, ngoài phần thưởng như thường lệ, người có mong muốn gì khác không?” Hoàng Đế vui vẻ hỏi.

Ân Từ Mặc đang định trả lời thì lại bị người khác cắt ngang, Thất Công chúa nhìn chăm chăm vào Tạ Ý Hinh, “Tạ đại tiểu thư, về mặt kia của cô là ý gì? Chẳng lẽ không đồng ý với quyết định của Phụ hoàng?”

Tạ Ý Hinh vô tội nhìn nàng ta, nàng có làm gì chọc tới bà cô này đâu.

“Thần nữ không có.” Nói xong, nàng biết thời biết thế quỳ xuống.

“Ta biết xưa nay cô luôn bất hòa với đại tiểu thư Ân gia. À mà Tạ đại tiểu thư là cháu ruột của Tri Lễ công, nhận được Lễ công chân truyền, nói vậy cảm kỳ thư họa các mặt hẳn sẽ rất xuất sắc nên chắc không nhiều thì ít cũng chứng tỏ với thơ và tranh của Ân tiểu thư. Chẳng qua bản Công chúa rất tò mò, tác phẩm của cô có thể tài giỏi đến bậc nào đây?”

“Thất Công chúa, thần nữ là thần nữ, tổ phụ là tổ phụ. Dù cho thần nữ không tài không giỏi thì tổ phụ vẫn đường đường là thầy dạy của Hoàng Đế, không thể đánh đồng.” Tạ Ý Hinh nghe nàng ta càng nói càng chẳng ra thể thống gì, đã vậy còn kéo cả ông nội nàng vào nên trong lòng cực kỳ bất bình, lập tức lên tiếng cắt ngang lời nàng ta. Dù sao tính nàng xưa nay kiêu ngạo ngang ngạnh mọi người trong Kinh thành đều biết, lần này lại là lần đầu tiên nàng lộ mặt ra trước mọi người sau khi được trọng sinh, nên ấn tượng của họ về nàng chắc vẫn chưa thay đổi. Nàng đương nhiên biết rõ khả năng của bản thân, chính vì vậy ngàn vạn lần không nên vì mình mà làm bản danh tiếng của tổ phụ.

“Đủ rồi tiểu Thất, im lặng!” Chu Xương Đế mở miệng tỏ ý không hài lòng, con bé này không có mắt à, không biết đây là lúc nào sao mà muốn nói cái gì thì nói. Còn nha đầu nhà họ Tạ kia, nhìn thì kiêu căng đầy nhưng lại có một tấm lòng bảo vệ người nhà hết sức chân thành, rất tốt.

“Trình tranh lên cho Trẫm xem xem.”

“Son thắm mực xanh sẵn bên hồ, phóng tay múa bút gấm điểm tô, tả chân sinh động sen cùng lá, chỉ riêng hương nồng lại hư vô.” Hoàng Đế đọc lên

xong, gặt đầu, “Bài thơ tả sen này cũng rất khá, dầu không phóng khoáng và ý cảnh sâu xa như bài vừa rồi nhưng cũng là một bài thơ hay khó được. Bài thơ này trầm thấy hơi kém hơn bài thơ vừa rồi, nói vậy người đồng ý không?”

Đây là muốn hỏi Tạ Ý Hình. Nàng nào dám nói không phục, lập tức quỳ xuống khấu tạ hoàng ân.

Khi ánh mắt Chu Xương Đế chạm đến Ân Từ Mặc, ngài lập tức cao giọng, “Bài thơ Thái liên khúc này đứng đầu cuộc thi vẽ tranh đề thơ tại Thanh Hà yến năm nay. Người đầu, ban thưởng! Ban thêm ba phần.” Mặc kệ diêm lảnh vừa rồi là thật hay giả, hễ có lợi cho Hoàng Đế có lợi cho Đại Xương thì đều nên thưởng.

Ngay sau đó nhiều cung nhân lập tức tiến vào, trên tay mỗi người đều bưng đầy khay phần thưởng.

Người đứng đầu Thanh Hà yến thưởng được ban tặng trăm lượng hoàng kim, trăm lượng bạc trắng, một bộ trang sức vàng bạc khảm ngọc quý, vài súc tơ lụa gấm vóc. Tất cả những món trang sức được ban tặng đều được ngự chế trong cung, gởi lại thêm vào ba phần thì đúng là vô cùng hậu hĩ.

“Thần nữ tạ ơn Hoàng Thượng ban thưởng. Nhưng phần thưởng này thần nữ không thể nhận.” Giọng Ân Từ Mặc đặc biệt nhấn mạnh.

Tạ Ý Hình trầm nghĩ “Tôi rồi”.

“A, vì sao không thể nhận?” Trong mắt Chu Xương Đế hiện lên vài tia kinh ngạc, rồi nghĩ đến chữ PHÚC kia thì đôi tròng mắt lập tức trở nên sâu thẳm.

“Thần nữ có ước nguyện này, mong Hoàng Thượng chấp thuận.”

“Nói đi.”

“Xin Hoàng Thượng cho phép thần nữ quyền góp toàn bộ số tiền tài vàng bạc này để cứu tế nạn dân tại Cừ Nam.” Khi thốt ra lời này, Ân Từ Mặc ngược mắt nhìn thẳng vào Hoàng Đế, giọng nói mạnh mẽ vang vọng.

Mọi người hoàn toàn bị chấn động.

“Vội Hoàng Thượng cư trí hần cũng đã nhìn ra được bài thơ này thần nữ miêu tả cảnh hái sen tại phía nam. Thần nữ may mắn đã từng được sống tại Cừ Nam một thời gian. Nơi đó phong cảnh nên thơ, người dân chất phác, thật sự là một nơi rất tốt. Đáng tiếc bây giờ lại bị lũ lụt hủy hoại tiêu điều. Xin cho phép thần nữ nói lời thật lòng, vì đều là con dân Đại Xương nên thấy cảnh như vậy trong lòng thần nữ thật sự ưu thương. Những vàng bạc châu báu kia đưa cho thần nữ tiêu xài thì cũng giống như dẹt hoa trên gấm, nhưng nếu được dùng ở Cừ Nam thì sẽ hoàn toàn khác hẳn. Cho dù chỉ có thể cứu được một đứa trẻ hoặc một cụ già thì cũng đều đáng giá, cũng tốt hơn nhiều so với chỉ dùng cho bản thân thần nữ. Cầu xin Hoàng Thượng chấp thuận.”

Đoạn nói này được thể hiện đầy đau thương trần trụi, có sức cuốn hút đầy ma lực khiến không ít tài tử quý nữ đều bị cảm động bởi tấm lòng vô tư không vụ lợi của ả.

Danh tiếng đều dựa vào hành động. Năm xưa khi lần đầu tiên nghe được những lời này nàng đã cười khẩy, nhưng nay ngẫm lại đây đúng là chân lý, Tạ Ý Hình trầm nghĩ.

Tạ Ý Hình không hề mạo muội lên tiếng ngay vào lúc này, mà đợi cho đến khi cảm xúc của mọi người đều đã bình phục lại bảy tám phần rồi thì nàng mới mở miệng, “Ân tỷ tỷ nói cực kỳ đúng, cũng là con dân Đại Xương, sao chúng ta có thể khoanh tay đứng nhìn mặc kệ? Thần nữ sẽ không nói thêm lời hay tiếng đẹp, nhưng thần nữ nguyện ý quyền tặng hai ngàn lượng bạc, là toàn bộ một năm tiền lãi của tất cả các cửa hàng thôn trang thuộc sở hữu của thần nữ, có hết sức lực non nớt để giúp đỡ dân chúng gặp nạn.

“Hoàng Thượng, số bạc này dù không bằng của Ân tỷ tỷ nhưng ngài cũng đừng chê ít nha.” Lúc nói câu cuối cùng, Tạ Ý Hình đưa tay gỡ gỡ đầu ra về ngưỡng ngưỡng. Nàng cố ý đó thì sao! So với chuyện nàng bỏ tiền thật bạc thật ra quyền góp, thì Ân Từ Mặc chẳng qua là mượn hoa hiện phật mà thôi, ả mà không, phải nói là tay không bắt giặc. Ai sáng suốt cũng đều có thể thấy được. Bất quá bởi vì sự kiện “diêm lảnh” mà Hoàng Đế nhất định sẽ nhớ kỹ công lao “thà con tép, bắt con tôm” của ả.

“Ha ha ha --” Hoàng Đế thoải mái cười to, mắt lộ vẻ tán thưởng, “Tạ ái khanh, khanh dạy dỗ cháu gái rất tốt.”

“Hoàng Thượng quá khen.” Tạ lão gia cười từ ái.

Ân Từ Mặc lạnh lùng nhìn Tạ Ý Hình loi nha loi nhoi thể hiện, Quân Cảnh Di và Chu Thông Dục cũng khó thở, chẳng qua bọn chúng biết cách che dấu nên người ngoài không phát hiện ra mà thôi.

“Tạ gia giàu có nhỉ, một đứa trẻ ranh vung tay bừa cũng ra được hai ngàn lượng bạc.” Lễ bộ Thượng Thư Chúc Văn Huống xưa nay luôn không ưa Tạ gia ra tiếng mỉa mai.

“Hoàng Thượng, mấy thôn trang cửa hàng này đều là đồ cưới nương để lại cho thần nữ mà --” Tạ Ý Hình ra vẻ đáng thương nhìn Chu Xương Đế, các từ cuối cùng kéo rõ dài.

“Chúc thượng thư nói vậy sai rồi, Tạ chất nữ có thể lập tức quyền ra nhiều bạc như vậy là nhờ mấy năm qua Hoàng Thượng thương dân như con, cố gắng hết sức để đất nước thịnh vượng, cuộc sống của dân chúng được tốt đẹp thì tự nhiên cũng có thể dành dụm được tiền tài. Hơn nữa triều đình chúng ta khuyến khích nuôi trồng tích lũy, người dân cần cù tiết kiệm. Lần này chúng ta đi đầu làm gương, tin rằng tiếp sau sẽ có thêm nhiều người quyền tiền góp của, mong Hoàng Thượng mau sớm an bài người nhận lãnh mới được.” Người lên tiếng lúc này là gia chủ Tàn gia Tàn Minh Trung, một trong mười

đại thế gia tại Kinh thành. Trên triều đình, Tàn gia có vẻ vẫn giữ trung lập, hơn nữa Tàn gia phát triển mạnh mẽ nên có không ít đệ tử xuất sắc, vì thế lời nói của ông ta vẫn rất có sức mạnh.

Trong tình huống bị Chúc Văn Huống khiêu khích thế này đương nhiên Tà lão gia không tiện lên tiếng, nếu Tàn gia hoặc người khác có thể nói giúp tất nhiên là tốt, còn nếu không thì Tà lão gia cũng phải tự mình ra mặt, chứ chẳng lẽ để lão già kia bắt nạt tiểu bối nhà mình?

Chúc Văn Huống còn muốn nói tiếp đã bị Chu Xương Đế cắt ngang, cười mắng, “Thôi thôi, mấy lão già hủ lậu các khanh xem ra còn không bằng được một cô bé chịu bỏ tiền riêng ra đây!”

“Chúng thần hồ thẹn --”

“Phụ hoàng, nhi thần nguyện ý quyên một năm bổng lộc để chấn tai.”

“Thần nguyện ý quyên một năm lương thực --”

Mọi người ở đây đều phải kẻ ngu, từ Hoàng tử Hoàng nữ xung phong đầu tiên, người nói tiếp người lên tiếng quyên góp tiền của.

Thật ra ai nấy đều hiểu được quyên tiền theo kiểu phong trào thế này sẽ chẳng được lợi gì ngoài lấy được thanh danh tốt, nhưng nếu không quyên góp thì sợ là sẽ bị Thánh Thượng ghi tặc trong lòng. Bên nào nặng bên nào nhẹ ai mà chẳng biết.

Lần này người có công lớn nhất chính là Ân Từ Mặc và Tà Ý Hinh. Mọi người hâm mộ nhìn hai cô gái, kẻ tình ranh hơn thì liền nhìn về phía Trì Lễ công. Gia đình Trì Lễ công sinh ra được một cô cháu gái giang thật nha, nàng lập được công lao thì chẳng phải Thánh Thượng sẽ ghi công cho cả Tà gia đó sao?

Quan viên chấp bút ghi lại tài vật được quyên góp, chỉ tính sơ thôi mà tổng số cộng lại đã đạt tới một con số thật lớn khiến Hoàng Đế vừa hoảng sợ mà đồng thời cũng vô cùng hài lòng. Hơn nữa ngài còn nghĩ, hôm nay mới chỉ mười mấy người này thôi mà đã có thể gom góp được nhiều ngân lượng như thế, nếu chuyện này đưa ra trên toàn bộ triều đình hay toàn Kinh thành, như vậy nỗi khó khăn quốc khố trống rỗng sẽ được giải quyết nhanh thôi.

Hoàng Đế nghĩ mà vui, chẳng qua tâm trạng vui vẻ của ngài bị quấy rầy ngay sau đó.

“Phía trước xảy ra chuyện gì mà ồn ào thế?” Hoàng Đế không vui hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, thị vệ bắt được một kẻ đang lén lút lút ở góc tây bắc.” Một trưởng đội thái giám tiến ra thưa bẩm, lúc đang nói thì thị vệ đã áp một người sau lưng còn đeo một lồng trúc tới đây.

“Quý nhân tha mạng, quý nhân tha mạng.” Người nọ hoảng sợ dập đầu.

“Người này mặc trang phục nông nhân, hay là người ta vô tình đi ngang qua Cảnh hồ Sơn trang tò mò dừng lại nhìn quanh một chút thôi đã bị thị vệ tưởng kẻ gian mà bắt lại?” Quân Cảnh Di có vẻ kinh ngạc.

Thị vệ kia thấy hành động trung thành bảo vệ chủ tử của mình bị phủ nhận thì liền đáp lời, “Bẩm Tam Hoàng tử, ty chức phát hiện hắn là ở một đoạn tường thấp góc tây bắc. Lúc ấy hắn cầm một lồng trúc lớn đang muốn trèo xuống khỏi tường, chợt trông thấy ty chức thì mặt mày kinh hoảng rồi nhanh chân bỏ chạy. Ty chức cảm thấy rất khả nghi nên lập tức bắt hắn trở về.”

“Nhìn thấy người thì chỉ chạy thôi chứ có làm chuyện xấu gì đâu, người chớp mắt lại không sợ oan uổng người tốt à?”

Trong lúc hai người đối thoại, Ân Từ Mặc chỉ im lặng cụp mắt nhìn xuống, trên mặt hoàn toàn không có sắc thái gì.

Ngay cả Tà Ý Hinh thấy vậy cũng không thể không cảm thấy bội phục. Kiếp trước nàng sống đến hai mươi mấy năm mới có thể biểu hiện trấn tĩnh như Ân Từ Mặc làm được giờ phút này.

“Được rồi, áp giải hắn xuống đi.” Hoàng Đế hơi chán nản phát tay.

Thời tiết này đúng ra không nên có nhiều bướm bướm như vậy nha. Những người đang có mặt tại đây đều lẫn lộn nơi chốn quan trường, ai mà không thành tình? Có một số sự việc đâu cần nói trắng ra mới hiểu.

“Thần nữ có một kế sách này có thể giúp Hoàng Thượng gom đủ tiền bạc cứu tế dân chúng bị nạn.” Ân Từ Mặc khẽ cắn môi, quỳ xuống dập đầu. Thất bại thảm hại! Chuyện quyên tiền bị người khác giành công to, giả như còn phân nửa công lao thuộc về ả thì cũng đã bị kẻ trước mắt đây phá hủy hoàn toàn. Sợ rằng lúc này ấn tượng về ả trong lòng Chu Xương Đế còn không bằng Tà Ý Hinh nữa đây. ả vốn định sẽ chọn thời cơ thích hợp để bẩm báo thẳng thần “điểm lành” bướm đậu kia, tiếc là người định không bằng Trời định. Thật thất sách! Nhưng thôi không sao, ả vẫn còn có biện pháp khác để cứu vãn lại. Đáng tiếc, nếu dựa theo kế hoạch... Thôi bỏ đi, kế hoạch không chống lại nổi biến hóa, trước tiên qua được cửa ải khó khăn lúc này rồi tính sau.

Hơn nữa việc thả bướm bướm đã được sắp xếp vô cùng bí ẩn, địa điểm được chọn lại là góc chết không có thị vệ đi tuần qua, thế nhưng sự thật rành rành là vẫn bị phát hiện. ả phải cử người tra xét một chút xem rốt cuộc có phải có kẻ nào đó đang muốn nhắm vào ả hay không. Nếu đúng là như vậy thì kẻ đó thật sự rất đáng sợ, thế mà có thể tính trước được sự việc. Một kẻ như vậy tuyệt đối không thể giữ lại.

“Vậy sao?” Hoàng Đế hứng thú nhìn nàng ta.

Chương 13

“Được rồi, áp giải hắn xuống đi.” Hoàng Đế hơi phiền chán phát tay.

Thời tiết này đúng ra không nên có nhiều bướm bướm như vậy nha. Những người đang có mặt tại đây đều lẫn lộn nơi chốn quan trường, ai mà không thành tinh? Có một số sự việc đầu cần nói trắng ra mới hiểu.

Nhìn tên nông dân bị giải đi, không ít người cảm thấy câu nói “Hoàng Thượng, số bạc này dù không bằng của Ân tỷ tỷ nhưng ngài cũng đừng chê ít nha” vừa rồi của Tạ Ý Hình đúng là tuyệt diệu, đối với Ân Từ Mặc mà nói chính là trắng trợn mĩa mai nha. Nếu câu đó mà nói vào lúc này thì hiệu quả có khi còn gấp bội. Thật đáng tiếc! Có không ít người vẫn cố quan sát nàng, hy vọng nàng lại nói thêm vài câu để chọc ngoáy Ân Từ Mặc một chút.

Tạ Ý Hình lại nghĩ khác với các lão gia đã thành tinh này. Nàng hoàn toàn không cảm thấy nuối tiếc chút nào, bởi nếu đặt vào hoàn cảnh lúc này thì khó tránh khỏi sẽ bị người ta cho rằng nàng dậu đồ bim leo, không có khí độ cũng không khoan dung rộng lượng.

Quan sát thấy Tạ Ý Hình vẫn lẳng lặng đứng đó không nói thêm lời nào, không ít lão gia thầm gật đầu tán thưởng, cái nhìn và cảm nhận của Hoàng Thượng hiển nhiên quan trọng hơn nhiều so với việc thể hiện sự sắc sảo cũng như thỏa mãn nỗi khoái chí của bản thân. Lúc này khi nàng nói chuyện thì biểu hiện đầy ngây thơ nhưng cũng rất đáng yêu, lúc này sự im lặng của nàng lại thể hiện rõ tính cách tốt đẹp, biết tiến biết lùi đúng lúc. Khá lắm, khá lắm, Tạ lão thật có phúc.

Tạ lão gia cũng ngạc nhiên nhìn thoáng qua cháu gái. Nếu vừa rồi không có câu nói đó thì dù Thánh Thượng có hoài nghi sự kiện “điềm lành” kia nhưng vì có hành động “thả con tép bắt con tôm” nên ngài cũng coi như dấu có khuyết điểm vẫn không che lấp được ưu điểm của Ân Từ Mặc. Tiếc rằng chính vì có câu nói của Tạ Ý Hình nên đâm ra có sự so sánh giữa hai người, ai cao ai thấp sẽ lập tức rõ ràng ngay. Có hành động châu ngọc của cháu gái làm thước đo thì sự tính toán trực lợi của ả càn bị phóng đại gấp mấy lần.

“Thần nữ có một kế sách này có thể giúp Hoàng Thượng gom đủ tiền bạc cứu tế dân chúng bị nạn.” Ân Từ Mặc khề cần môi, quỳ xuống dập đầu.

“Vậy sao?” Hoàng Đế hứng thú nhìn nàng ta.

Ai nấy đều hít sâu vào một hơi hoảng sợ, những ánh mắt bắn về phía Ân Từ Mặc đều mang theo ẩn ý rằng nàng ta điên rồi. Nàng ta có biết mình đang nói gì sao? Gom đủ tiền bạc! Các lão thần đang ngồi đây còn chưa ai dám tự khoe như thế, một con nhóc mà cũng dám ả!

Tạ Ý Hình kín đáo đánh giá về mặt của mọi người. Trên mặt những người này nàng có thể thấy đủ các loại ánh mắt, từ lo lắng đến nhạo báng, cũng không thiếu những ánh mắt nghiêm nghị mang theo nét nghi ngờ.

Ân Từ Mặc như không hề cảm nhận được những ánh mắt nghi kỵ này, chỉ tiếp tục quỳ trên đất cung kính ngược nhìn Thiên nhan. Tình huống lúc này đã ra thoát khỏi tầm khống chế của ả, ả chỉ có thể tìm hết cách để bù lại.

Tạ Ý Hình không hề có ý khinh thường ả, kiếp trước bởi có dính dáng đến Chu Thông Dục nên nàng cũng khá quan tâm đến ả Ân Từ Mặc này. Theo hiểu biết của nàng, một khi Ân Từ Mặc đã mở miệng thì có nghĩa là ả đã nắm chắc phần thắng trên tám phần.

Sau khi trầm ngâm nửa khắc, Chu Xương Đế mới nói, “Nói ra Trẫm nghe xem.”

Sự việc phát sinh bên này đã nhanh chóng được hạ nhân báo lại cho Hoàng hậu nương nương. Chẳng bao lâu sau, Hoàng hậu nương nương cũng bước chân vào Duyệt Tâm Đình, phía sau còn có cả một đoàn người đi theo.

Lại thêm một loạt hành lễ chúc tụng. Sau khi mọi sự làm xong, thấy Chu Xương Đế không tỏ vẻ gì là không vui và cũng không có ý đuổi mọi người đi, tất cả mọi người đều tự động tìm chỗ ngồi xuống. Đương nhiên, những người tới sau không thể may mắn được diện thánh nhan gần gũi như nhóm Tạ Ý Hình.

“Được rồi, người tiếp tục nói đi.”

“Tình hình lũ lụt tại Cừ Nam vô cùng nghiêm trọng, việc cấp bách nhất là phải giải quyết vấn đề tồn trữ hàng hóa hỗ trợ ăn ở đi lại của người dân.” Ân Từ Mặc thông dong quỳ gối tại chỗ, giọng nói vẫn bình tĩnh rõ ràng.

Mọi người đều thầm mắng: Nói nhảm, ăn ở đi lại đương nhiên là trọng tâm hàng đầu, thế nhưng vấn đề ở đây là triều đình không có tiền bạc thì lấy gì mà đi giải quyết.

“Từ sau khi thiên tai xảy ra, thần nữ ngày đêm đều lo lắng suy tư xem có thể làm thế nào để giúp đỡ dân chúng Cừ Nam. Sau mấy ngày đêm trăn trở, cuối cùng Ông Trời cũng thương xót cho thần nữ nghĩ ra được ba biện pháp để gom góp vàng bạc.” Nàng ta thò thè.

Ai nấy nghe đến đây cũng đều sốt ruột, cảm thấy nàng ta nói chuyện dông dài, mãi mà vẫn chưa nói được đến trọng điểm.

“Ừ, nói tiếp.”

“Thần nữ cả gan xin hỏi, liệu Hoàng Thượng còn tồn trữ vật gì xưa cũ trong kho phòng của hoàng cung không?”

“Người hỏi cái này để làm gì?” Không chỉ riêng Chu Xương Đế mà ai nấy cũng đều mơ hồ chẳng hiểu ra làm sao.

“Hoàng Thượng chắc không biết, đồ vật ngự chế và vật phẩm tiến cống cực kỳ được tôn vinh trong lòng dân chúng, họ xem việc có được một món đồ vật ngự chế hoặc cống phẩm là một điều vinh dự vô cùng. Nếu Hoàng Thượng có thể nhân lúc kiểm kê vật phẩm lưu giữ trong kho phòng hoàng cung năm vừa qua, xem có cái gì không dùng được thì có thể sửa sang lại rồi đem ra bán đấu giá. Thần nữ nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người đổ xô vào muốn mua cũng mua không kịp. Hoàng Thượng lại lấy danh nghĩa rằng bạc thu được từ việc đấu giá này sẽ được dùng để cứu tế người dân bị thiên tai thì dân chúng nhất định sẽ càng tích cực hơn. Đó là kế sách thứ nhất.”

Nói thừa! Không tích cực mà được à! Đồ vật ngự chế vốn cực kỳ hiếm thấy ngoài dân gian, rất nhiều người có tiền mà muốn tìm mua cũng không có. Giờ có sẵn ra đó thì những kẻ đó còn không vội vàng phấn khởi moi bạc ra để mua cho bằng được một hai món về cúng tế tổ tiên à?

Ngoài ra, hành động này còn thể hiện tấm lòng thương yêu con dân của hoàng thất, vì để cứu tế thiên tai mà ngay cả đồ vật ngự dụng của chính mình cũng có thể lấy ra. Một Hoàng Đế như thế rõ ràng là một lòng một dạ yêu dân như con chứ gì nữa? Chắc chắn rằng sau khi việc này qua đi thì Chu Xương Đế sẽ càng được lòng dân chúng, càng được con dân kính yêu. Có lẽ mấy đồ vật này Hoàng Thượng hoặc tần phi của ngài không dùng được, nhưng liệu sẽ có ai để ý đâu? Huống chi mọi người muốn mua những vật này về cũng không phải là mong có thể sử dụng được chúng.

“Bán đấu giá là như thế nào?”

“Bán đấu giá tức là dùng phương thức cạnh tranh trả giá công khai, sau đó vật phẩm sẽ được bán cho người trả giá cao nhất.” Ân Từ Mặc giải thích cách bán đấu giá.

“Vậy tốt đấy!”

“Đúng, rất tốt! Cứ theo lẽ đó, đồ vật ngự chế và cống phẩm ắt sẽ bán được giá cao.”

Mọi người châu đầu ghé tai nhỏ giọng thảo luận. Chu Xương Đế nhìn thấy nhưng cũng không cấm.

Chu Xương Đế gật gật đầu, “Vậy còn biện pháp thứ hai?”

“Biện pháp thứ hai là động viên các thương gia giàu có quyên góp tiền bạc. Thương gia thường có nhiều tiền tài, có đôi khi chỉ cần một phú thương quyên tiền cũng có thể hơn cả ngân vạn dân chúng cống lại.”

Trong suốt quá trình Ân Từ Mặc trình bày diễn giải, Tạ Ý Hình thật ngoan ngoãn không lên tiếng nữa.

Hôm nay Tạ gia nhà nàng đã thu hoạch được rất nhiều, nàng thấy không cần thiết phải chiếm hết mọi ưu việt trong một tình huống thế này, bởi người ta thường nói “tốt quá hóa ôp”. Tuy nhiên, nàng vẫn đang âm thầm quan sát nét mặt của mọi người, nhất là hai anh em trong hệ nhà họ Ân đang đứng góc xa nhất kia. Nét mặt họ vừa khổ sở mà lại vừa nhần nhục, như chỉ mong là có thể thay thế ở đứng tại chỗ kia.

Một biểu hiện cảm tình cô đọng như vậy đã khiến Tạ Ý Hình phải đưa mắt nhìn qua vài lần, rồi không thể không cảm thán một câu: kiếp trước Ân gia chi trong vòng vài năm ngắn ngủi đã có thể nhanh chóng phát triển như thế cũng là hợp lý thôi. Toàn bộ Ân gia được Ân Từ Mặc thống nhất và chinh đồn nên mức hội tụ nội lực và sự đồng lòng nhất trí đã đạt đến độ cao chưa từng thấy. Như vậy, toàn bộ gia tộc họ Ân đều cùng bắt tay cố gắng, tài nguyên nhân mạch hề sử dụng được thì đều dùng tới, một gia đình như vậy không phồn thịnh mới là chuyện lạ.

Tạ Ý Hình cảm thấy lúc này đúng là lúc Tạ gia cần phải bắt đầu bồi dưỡng lực lượng nối nghiệp. Dòng chính họ Tạ neo người, hơn nữa lớp trẻ lại không thấy ai có tài năng xuất chúng, đây là một sự thật dù nàng không muốn nhưng cũng phải thừa nhận.

Xưa nay một thế gia đâu phải chỉ cần một người phấn đấu khởi động là đủ. Ông nội nàng không phải không biết vấn đề này, chẳng qua vì thời trai trẻ đã có hiềm khích sâu đậm với tộc hệ họ hàng tại quê cũ nên ngoại trừ ông bác nàng ra (anh ruột của ông nội) thì mối liên hệ với họ hàng tại quê hầu như rất ít. Đợi đến sau này khi ông nội nàng suy giảm và cân nhắc lại, sẵn sàng cúi đầu quay về Yến Từ Hồ để thăm họ hàng thân tộc thì lại nhận được tin dữ từ quê nhà: toàn bộ hơn ba trăm nhân khẩu dòng dõi họ Tạ ở quê đều gặp nạn, không người nào may mắn thoát khỏi. Chính vì thế, khi đệ đệ của nàng gặp phải tai nạn ngay sau đó, ông nội nàng mới có thể bị sốc mà ngã bệnh nặng.

Sau khi chuyện này trôi qua, nàng nhất định phải tìm cách khuyên ông nội quay về Yến Từ Hồ một chuyến mới được.

“Bẩm Hoàng Thượng, thảo dân Vương Tiềm cả gan có vấn đề muốn thỉnh giáo Ân tiểu thư, khẩn cầu Hoàng Thượng phê chuẩn.” Lúc này có một người dáng vẻ thư sinh đứng lên lễ độ nói.

Vương Tiềm? Trạng Nguyên Đại Xương năm thứ bảy mươi tám, cũng là người đứng đầu bảng thi Đình mùa đông năm nay? Thật ra Trạng Nguyên cũng chẳng phải hiếm lạ gì bởi mỗi ba năm đều sẽ có một người, đã có biết bao nhiêu Trạng Nguyên cả đời cũng chỉ sống một cách tầm thường vô vị bởi không có hậu thuẫn tốt hoặc không gặp được thời cơ phù hợp, gậy gựa đầu tranh tại những chức quan thất phẩm bát phẩm mãi không ngoi lên được. Tạ Ý Hình có thể nhớ được Vương Tiềm chủ yếu là vì hắn là anh em kết nghĩa với Ti Hướng Hồng. Cùng một năm kỳ thi, hai huynh đệ kết nghĩa người thì

giành Trạng Nguyên, người kia được Thám Hoa. Thật ra, Ti Hưởng Hồng cũng không hơn gì Vương Tiềm trong các phần thi viết, vấn đáp, kinh thư cổ và thi phú. Nhất là phần trả lời vấn đáp của y tuy rất phần khích nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy xảo quyệt và bội bạc bất trung, nên đã khiến cho các lão thần trong triều tranh luận sôi nổi, thậm chí chia phe chia phái. Ông nội nàng đứng đầu một phe lão thần cho rằng kẻ này lòng dạ bất chính, không nên đảm nhiệm chức quan. Còn Ân gia, vốn lúc này đã phát triển cực kỳ mạnh mẽ, không biết vì sao lại liên kết với một số cận thần để cực lực đề cử Ti Hưởng Hồng danh Trạng Nguyên. Lúc ấy Hoàng Đế vô cùng đau đầu, dưới sức ép của triều thần đành bắt đắc đi khám điểm y ta danh Thám Hoa. Riêng bản thân Ti Hưởng Hồng lại ra vẻ như không quan tâm đến những chuyện này, sau đó câu kết với Lễ bộ Thượng Thư Chúc Văn Huồng để cưới con gái lão, khi có được danh vọng địa vị rồi thì bắt tay giúp đỡ Ân gia ra sức chèn ép Tạ gia. Đến nay Tạ Ý Hình vẫn cảm thấy rung mình khi nhớ lại những thủ đoạn của y ta.

“Chuẩn --”

Một từ “chuẩn” đầy uy nghiêm đã kéo suy nghĩ đang bay xa của Tạ Ý Hình về hiện tại.

“Ân tiểu thư, giải pháp này chúng ta cũng đã từng thảo luận tại Thiên Nguyệt lâu. Nhưng các phú thương giàu có kia cũng có phải là gia nô đâu mà chỉ cần ra lệnh một tiếng thì bọn họ sẽ lập tức ngoan ngoãn nghe theo. Còn như Hoàng Thượng lại yết hoàng băng ban thưởng này nọ thì sợ rằng sẽ tạo thành tiền lệ, gây họa cho dân chúng, đúng không?”

Ân Từ Mặc nhẹ nhàng cười, “Khuyên nhủ người khác đơn giản chính là dùng tình làm cho họ cảm động, giải bày khiến họ hiểu mà cảm thông, cũng có khích lệ khiến họ cảm thấy có lợi. Thật ra con người ta ai cũng có tính ích kỷ, trong việc cứu tế nếu chỉ cần quyền vài đồng trình thi đa số đều vui lòng, nhưng nếu bắt buộc họ hiến tặng một lượng lớn tiền tài mà không có ràng buộc gì thì ta nghĩ phần lớn mọi người đều sẽ từ chối. Nếu Bệ hạ dùng biện pháp mạnh buộc họ phải khuất phục thì sợ là sẽ khiến lòng dân bất an, vậy nên chúng ta dùng biện pháp khích lệ để họ cảm thấy có lợi. Ví như quyền tiền đến một mức nào đó thì sẽ được Bệ hạ đẳng hoàng băng ban lời khen ngợi, trên băng ghi rõ tên phú thương và ngành nghề kinh doanh, đã dốc sức quyền góp được bao nhiêu đó tiền văn văn. Qua đó, họ sẽ tạo được tiếng thơm là người tốt bụng trong dân chúng, sau này việc kinh doanh cũng sẽ thuận lợi hơn. Người thông minh ắt sẽ không bỏ qua cơ hội này. Ngoài ra con cháu họ có thể thừa hưởng hoặc được cất giám một phần tiền thuế kinh doanh hàng năm, khiến họ cảm thấy bỏ ra quyền góp số bạc lớn như thế cũng không phải là vô ích.”

Vương Tiềm chợt hiểu ra, lập tức làm động tác vái chào, “Ân tiểu thư hết lòng lo lắng cho dân chúng nên mới nghĩ ra được biện pháp hay thế này. Tại hạ bái phục.”

“Công tử quá khen.”

Mọi người cũng giật mình, thì ra còn có một phương cách như vậy.

Ân Từ Mặc tiếp tục chậm rãi nói, “Hai giải pháp đầu là nhắm vào những phú thương hoặc người mua bán có chút lợi nhuận, còn giải pháp thứ ba là tổ chức đội ngũ thu thập đồ vật quyền góp từ dân chúng, như quần áo vật dụng cũ chẳng hạn. Đương nhiên những đồ vật đó không phải là loại dễ vỡ, chỉ cần sạch sẽ và có thể dùng được thì đều nhận lấy. Nếu không có gì bất ngờ, khi đồng loạt áp dụng cả ba biện pháp này cùng một lúc thì nhất định sẽ giúp Hoàng Thượng gom đủ tài chính.” Ba biện pháp này có thể nói là kêu gọi toàn dân cùng góp sức, nếu đến vậy mà còn không đủ để chặn tai thì cũng xem như buông bỏ Cừ Nam được rồi.

“Nếu sự việc thuận lợi đúng như người nói, như vậy ta thấy giải pháp thứ ba có cũng được mà không có cũng không sao. Nhiều vật tư như thế thì khâu vận chuyển cũng không ít khó khăn.” Đại Hoàng tử Quân Lâm Giang thật sự phân tích.

“Thật ra sau khi thi thành biện pháp một và hai thì Hoàng Thượng nhất định sẽ gom góp được không ít tiền bạc. Thần nữ nói ra biện pháp thứ ba là có ý muốn cho toàn dân đều tham dự vào việc này chứ không cho rằng việc này chỉ liên quan gì đến họ.”

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ngơ, không thể nào ngờ được Ân Từ Mặc còn nhỏ mà đã có kiến thức sâu sắc như vậy. Đúng là tướng môn hồ nữ.

Vừa nghe hết ba biện pháp cứu tế này, Tạ lão gia trong lòng chấn động. Chẳng phải ông ngạc nhiên vì có các biện pháp như thế, mà là nhớ tới chuyện mấy ngày trước ông dự định tiến cung diện thánh. Như hiểu ra được điều gì, ông đưa mắt nhìn thoáng qua cháu gái, sau đó giống như mọi người quay sang nhìn Ân Từ Mặc, trong mắt thoáng nét tối sầm. Hôm trước cháu gái bóng gió nhắc nhở ông hãy hoãn lại vài ngày, đừng nên vội vã tiến cung diện thánh, quả nhiên hôm nay có đối sách được đưa ra. Khi ba biện pháp cứu tế này được thực thi triệt để thì chẳng khó để đoán ra được kết quả.

Con người ta sợ nhất là bị so sánh với kẻ khác, hơn nữa thánh tâm là thứ thật sự rất khó nói và rất khó đoán, chỉ cần một chuyện nhỏ thôi có lẽ cũng đã đủ khiến cho Thánh Thượng ghét người. Nếu đem ra so sánh với việc Ân gia nỗ lực chia sẻ ưu tư với Hoàng Thượng thì hành vi kia của ông chẳng khác nào thúc ép bất chệt Hoàng Thượng. Nghĩ vậy, một người luôn trầm tĩnh như Tạ Tri Lễ cũng không khỏi toát mồ hôi toàn thân. Hôm nay sau khi về nhà ông phải lập tức đốt ngay tấu chương kia mới được.

Ông lại nghĩ tiếp, chẳng lẽ cháu gái đã biết trước được sự việc ngày hôm nay? Nhưng dẫu lý do là gì, ông đoán chắc rằng cháu gái sẽ không lừa ông. Việc ông cần lo lắng lúc này là hai nhà Tương gia Lê gia vào thời điểm này mà còn có thể giữ được điềm tĩnh, thậm chí còn đào sẵn hố để dẫn cho Tạ gia nhảy vào, liệu điều đó có nghĩa là bọn họ đã biết trước được hôm nay sẽ có kết quả này rồi chăng? Hay phải nói là bọn họ đã liên minh với Ân gia rồi đúng không? Tạ lão gia không thể không cân nhắc tất cả các khả năng này.

“Hay! Ba biện pháp này rất tốt!” Chính xác là muốn tập hợp lòng dân đây. Chu Xương Đế hiểu ra, lập tức lòng đầy vui mừng, cuối cùng cũng đã tìm được biện pháp có thể giải quyết tình hình tai nạn đang càng ngày càng diễn biến xấu tại Cừ Nam. Bởi thế, ánh mắt nhìn xuống Ân Từ Mặc chợt trở nên ôn hòa, “Bé ngoan, làm khó người nghĩ ra được mấy biện pháp như vậy. Người yên tâm, sau này trăm tắt có trọng thưởng!”

“Hoàng Thượng quá khen, đây là bổn phận của thần nữ, không xứng để Hoàng Thượng phải ban thưởng đâu ạ.” Được mọi người ca ngợi cũng không làm cho Ân Từ Mặc đắc ý mà vênh vao. À ngoài thì mỉm cười dịu dàng nhưng thật ra trong lòng đang nhỏ máu, ba biện pháp cứu tế này vốn là con bài

chính trị à chuẩn bị sẵn dành để dọn đường cho gia tộc.

Nếu theo đúng kế hoạch của ả, chỉ cần có hiện tượng “điềm lành” kia là đã đủ mang lại cho ả tiếng nói và lực ảnh hưởng, sau đó lại có hành động quyền tâng hết các ban thường đặt được, như vậy vừa có thể tạo được quan hệ tốt với đệ tử các thế gia đồng thời cũng đánh thức lòng tự ái của họ, qua đó nhất định có thể kích phát đợt sóng quyền tiền mạnh mẽ như sóng cồn đầu tiên. Đến lúc đó, chắc chắn Chu Xương Đế sẽ không quên công lao của ả.

Ả cũng không chắc lắm liệu có thể qua mắt được Chu Xương Đế trong sự kiện điềm lành kia không, nhưng dầu sao ả cũng đã chuẩn bị sẵn phương án hai. Nếu thần sắc của Chu Xương Đế trở nên khác thường, ả sẽ lập tức chủ động thẳng thắn trình báo, qua đó vẫn có thể thắng được cảm tình của Chu Xương Đế.

Còn ba biện pháp cứu trợ này ngày hôm sau mới được tộc hệ Ân gia đệ trình lên ngọc án của Hoàng Đế, dẫn tới đợt sóng quyền tiền thứ hai đồng thời cũng thu hoạch về cho Ân gia nền tảng chính trị quan trọng, qua đó ả có thể thuận lợi đi nước cờ thứ ba là bố trí sắp xếp cho tương lai. Tiếc rằng tất cả những xếp đặt đầu vào đó này đều đã bị cái mồm thối của con bé Thất Công chúa ngu xuẩn kia phá hủy sạch sẽ. Nghĩ đến đây, ả liền bức mình không thôi.

Thái độ không kiêu không nịnh của Ân Từ Mặc lại làm cho mọi người tán thưởng.

Bất quá có vài lão thần trong đám người lại có vẻ mặt đầy ẩn ý, tuy thoát nhìn thì cũng có vẻ khen ngợi Ân Từ Mặc đấy. Mà đúng là chỉ có những người am hiểu thấu đáo sự đời mới thấy được rằng: quá nhiều, theo quan điểm của họ, còn không bằng làm việc có chừng mực và dừng đúng lúc như Tạ Ý Hình.

Tạ Ý Hình cúi đầu, đầu đi ý cười trong mắt. Hiện tại có cảm tưởng như Ân Từ Mặc nổi danh như cồn, nhưng không ai biết được rằng Ân gia tổn thất vô cùng nặng nề.

Nếu chiếu theo quỹ đạo của kiếp trước, Ân Từ Mặc sẽ nổi tiếng toàn Kinh thành qua lần Thanh Hà yến này, vào được mắt Chu Xương Đế cũng như được dân chúng kính yêu. Ngày hôm sau, phụ thân của Ân Từ Mặc là Ân Sùng Diệc sẽ đệ trình lên Thánh thượng ba biện pháp cứu tế này, được long nhan vui mừng cảm kích nên ban thưởng thăng liền hai cấp chức quan. Theo sau đó, Ân Từ Mặc thuận tiện nương theo danh của Tam Hoàng tử mà bắt đầu khởi xướng một cái gọi là Hội quỹ Đại Xương, kêu gọi các công tử thiên kim của các thế gia hỗ trợ thực hiện biện pháp cứu tế thứ ba là kêu gọi quyền tâng vật tư đồ đặc từ trong dân chúng. Lần quyền góp này thành công ngoài sức tưởng tượng nên có được Hoàng Thượng khen ngợi và cũng được các thế gia bắt đầu để mắt, thế là lứa con cháu Ân gia thế hệ này lần đầu tiên được Hoàng Đế chú ý.

Ngược lại với những thành tích này, Nhị thúc Tạ Uyên Bảo của nàng lại suýt nữa xài tan khoản tiền cứu tế khổng lồ gom góp được, do đó bị mất chức và điều về lại Kinh thành. Người nhà họ Ân vì thế xung phong đi đầu, mặc kệ gian nguy mà tiến đến Cừ Nam để xử lý rắc rối này, cũng thật sự giải quyết được tốt sự việc, dẫn đến chuyện Ân gia giành được cái ghế Tri Phủ vốn Nhị thúc của nàng đang ngồi. Một trong những ban thưởng cho công lao này là việc thu chi của Hội quỹ sẽ do Ân Từ Mặc quản lý.

Kiếp trước, những năm đầu khi Hội quỹ cứu tế do Ân Từ Mặc quản lý cũng là những năm các cửa hiệu tiệm buôn thuộc Ân gia phát triển và lan rộng nhanh nhất, vậy nguồn tài chính khởi động của Ân gia từ đâu mà có?

Những ngày qua nàng vẫn luôn tự hỏi vấn đề này, sau khi xâu chuỗi các thông tin mà nàng nhớ được như các chức quan do hệ nhà họ Ân giữ chức tại các địa phương đến một số sự kiện lớn từng xảy ra, nàng phát hiện được rằng ngoại trừ khoản tiền quyền góp cứu tế cho Cừ Nam cùng với nguồn quỹ hội từ thiện trong những năm đầu ra thì sau đó Ân gia chưa từng quản lý các khoản tiền lớn nào khác. Ít ra bề ngoài là thế, còn như bí mật thì nàng không có đầu mối nên cũng không biết.

Nhưng nàng cũng chưa từng nghe thấy là quỹ của Hội từ thiện có hiện tượng lộn xộn gì, như vậy có thể gạt bỏ khả năng thâm thụt quỹ. Hơn nữa quỹ hội đầu tiên là do Ân Từ Mặc quản lý, ả lại là kẻ sỷ diện nên chắc chắn sẽ không để cho khoản này xảy ra chuyện thiếu hụt. Loại trừ khả năng đó thì chỉ còn cách tham ô. Dùng tiền quỹ hội để đề ra tiền, đến khi bị kiểm khoản thì lại đem tiền vốn trả lại, xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Thật đúng là rất thông minh.

Nhưng như vậy chưa đủ. Phải một hai năm sau thì Hội quỹ mới có được một số tiền lớn, mà các cửa hiệu tiệm buôn của Ân gia đâu có đợi tới lúc đó mới mở. Như vậy nói lên điều gì? Đó là Ân gia chắc chắn đã động tay vào khoản cứu tế kia! Phải biết rằng lượng tiền bạc vật tư gom góp được thông qua ba biện pháp cứu tế kia sẽ đạt tới một hạn ngạch kinh người, cho dù Nhị thúc nàng có bắt tài tới đâu thì cũng không cách nào khiến cho sự việc hồng bát đến như thế được.

Giải thích có khả năng nhất chính là Nhị thúc của nàng, thậm chí là toàn bộ Tạ gia, đều lọt vào bẫy rập của kẻ khác. Nàng nhớ rõ, ông nội nàng sau khi tiến cung diện thánh về thì liền ngã bệnh, Tạ gia lúc ấy lộn xộn nên cũng chẳng lạ nếu bị kẻ khác lợi dụng sơ hở. Nhưng vào thời điểm này thì Ân gia lại không có năng lực để có thể sắp đặt mọi việc kín kẽ đến giọt nước chẳng lọt, nên ngoại trừ việc hợp tác với các thế gia thì nàng không nghĩ ra được khả năng nào khác. Ngắm lại những kẻ nào đạt được lợi ích lớn sau khi tình hình tai nạn qua đi thì cũng không khó để nhìn ra manh mối.

Tất cả những bước kế hoạch đều rất chặt chẽ, mắt xích này liên kết mắt xích kia, Ân gia xem như đạt được thắng lợi rực rỡ trên cả hai phương diện danh tiếng và lợi nhuận, toàn gia tộc trong mắt Hoàng Đế là những thần tử chuyện gì cũng có thể thực hiện được hoàn hảo! Còn Tạ gia thì làm cái gì cũng xôi hổng bóng không, độ tín nhiệm tụt xuống rất thấp trong mắt người dân và trong lòng Hoàng đế.

Sau đó, Ân Từ Mặc cũng chọn một thời điểm thích hợp để bẩm tấu với Chu Xương Đế sự thật về cái gọi là “điềm lành”. Chu Xương Đế chẳng những không trách tội ả khi quân phạm thượng mà còn cảm thấy ả một lòng một dạ vì Đế quân và vô cùng thành thật.

Việc này vốn dĩ nàng cũng không biết, chẳng qua kiếp trước có lúc vô tình nghe được phụ thân cảm thán vài câu với kẻ mẩu rằng nàng không giỏi bằng Ân Từ Mặc, khiến nàng tức giận vô cùng đồng thời cũng làm nàng ghi khắc chuyện này trong lòng rất nhiều năm.

May là như thế nên nàng mới có thể cho người đánh động cho thị vệ kia bắt được kẻ thả bướm. Thật ra đầu cho không có kẻ thả bướm đó thì nàng cũng sẽ sắp xếp một cái, chỉ cần có thể xáo trộn kế hoạch nhà họ Ân thì chuyện gì nàng cũng đều làm hết.

Chu Xương Đế có được ba biện pháp cứu tế thì liền nhấp nhòm không yên, sau khi trao đổi hai ba câu cùng Hoàng hậu thì liền bảo mọi người cứ vui chơi hết mình đi, rồi dẫn theo các vị lão thần hồi cung để thương nghị.

Khi đi ngang qua Nguyệt Môn, nhìn thấy cái giỏ trúc quen mắt đang lắc la lắc lư, mắt Chu Xương Đế chợt lóe lên, bước chân hơi khựng lại một chút, rồi lại tiếp tục mạnh mẽ bước đi mà không để cho người khác phát hiện điều gì. Chu Xương Đế đầu có nhân hậu đến đâu thì cũng là một vị Vua, mà đã là một vị Vua, đã trải qua rất nhiều mê hoặc tính kế, thì trong tính cách sẽ không thiếu tính đa nghi đặc trưng.

Các vị lão thần theo sau tính mắt đương nhiên cũng thấy được, liền quay qua trao đổi một ánh mắt đầy ẩn ý với những người quen biết. Xem ra có ai đó không muốn nhìn thấy Ân gia vùng lên nha. Là nhà nào đây? Tà gia chăng? Nhưng nhìn kỹ thì không giống lắm. Có kẻ hiểu biết thì bắt đầu mơ hồ cảm thấy triều đình sắp sửa không còn bình thản hài hòa như xưa nay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Sau khi cung đưa Hoàng Thượng rời đi, Hoàng hậu ôn hòa nói, “Hoàng Đế đã hồi cung nên bản Cung cũng không giữ các người nữa, giải tán đi thôi. Phong cảnh ở Kính Hồ Sơn Trang này xưa nay vẫn rất đẹp, tiếc là mỗi năm chỉ được thưởng thức có một lần nên các người nhân dịp này ngắm nhiều một chút mới không uổng công tới đây. Đúng rồi, các hoàng nhi và đại tiểu thư Ân gia ở lại.”

Hoàng hậu Tần Minh Tương có khí chất ung dung thanh nhã lịch sự, làm cho người ta nhìn vào luôn có cảm giác thoát tục. Bà xuất thân từ Tần gia, một trong mười đại thế gia tại Kinh thành. Tuy bà không có con cái nhưng luôn đối xử gần như bình đẳng với tất cả các Hoàng tử, chưa hề có ý chèn ép bất kỳ ai. Hơn nữa, Chu Xương Đế rất kính trọng chính thể nên địa vị của Hoàng hậu là hoàn toàn không thể dao động.

À ha, như vậy coi như lúc này Ân Từ Mặc đã được Đế Hậu chú ý. Cũng phải thôi, ai bảo người ta tài năng đến thế, bao nhiêu người tài kẻ giỏi đều không tìm được biện pháp giải quyết vấn đề khó khăn, người ta chỉ cần nói hai ba câu là đã xử lý xong xuôi.

Ánh mắt mọi người nhìn vào Ân Từ Mặc tràn ngập ánh hâm mộ cùng ghen tị, nhưng cũng chỉ là vậy mà thôi.

Riêng Tạ Ý Hình lại tỏ ra rất bình tĩnh. Có gì cần phải hâm mộ đâu, bởi nếu nàng muốn thì ba biện pháp cứu tế này nàng hoàn toàn có thể kéo về lập công cho mình.

Không phải nàng không nhớ rõ chi tiết ba biện pháp này, cũng không phải là nàng chưa từng nghĩ đến chuyện cướp dùng riêng cho bản thân, cũng chẳng phải bởi chợt dạ hay đạo đức lương tâm cái gì bởi nàng hoàn toàn không cần phải cần rút khi lấy bất kỳ thứ gì của ả họ Ân kia. Nàng không làm vậy là vì đã trải qua quá trình thận trọng đắn đo. Giành lấy thì dễ thôi, nhưng làm được mới là chuyện khó, đặc biệt đấu giá và quỹ hội đều là hai hình thức hoàn toàn mới mẻ. Vì nàng đã từng qua một kiếp nên biết được chúng đại khái thực hiện thế nào, nhưng chính vì hai biện pháp này đều do Ân Từ Mặc nghĩ ra nên làm sao biết được trong đó có cạm bẫy gì hay không? Hoặc sau khi giành được rồi thì liệu nàng có biết được trong đó có chỗ nào không ổn không? Nàng luôn luôn có cảm giác nếu giành giật về cho mình thì sẽ gặp phải một hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Bản thân nàng tự hiểu lấy mình không phải là người cực kỳ thông minh, ngay cả khi đã sống lâu hơn so với người khác mười mấy năm thì cũng chỉ hơn một ít kinh nghiệm mà thôi. Trọng sinh là vốn quý lớn nhất của nàng, nàng chỉ tính lợi dụng nó để mưu cầu cho mình và cho Tạ gia một cuộc sống an ổn trong cảnh thái bình mà thôi.

Nàng đã xác định, chỉ khi nào dụng phải sự việc liên quan đến sống còn thì nàng mới lợi dụng hiểu biết có được từ trọng sinh để liều lĩnh chém giết đấu tranh cho bằng được, chứ bằng không thì từ nay về sau việc gì nàng cũng sẽ thực hiện theo nguyên tắc tránh nặng tìm nhẹ, động tác thực hiện sẽ không quá lớn.

Nếu cứ hễ lần nào có việc nàng đều lợi dụng trọng sinh để tranh thủ lợi ích lớn nhất cho Tạ gia thì về lâu về dài chắc chắn sẽ khiến một số kẻ chú ý. Chuyện gì cũng muốn giành lợi ích cao nhất, nàng sợ ăn no sẽ bội thực mà chết, hơn nữa cũng dễ trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt người khác. Đương nhiên, cũng không nên vì sợ bị ghen ghét mà cái gì cũng không làm, người ta ăn thịt, Tạ gia nhà nàng ăn canh là vừa đủ rồi.

Nếu nhiều lần đều có thể ăn được canh thì đó là chuyện may mắn, vừa giấu tài vừa đạt được lợi ích thực tế. Nếu chuyện gì cũng muốn giành chuyện gì cũng muốn giật trước tiên thì chắc chắn sẽ có ngày đầu rơi máu chảy. Cho nên, chuyện quang vinh lần này cứ để cho họ Ân hưởng đi, dù gì nàng cũng đã đạt được mục tiêu dự tính.

Tạ Ý Hình vừa nghĩ vậy vừa hòa vào dòng người nối đuôi nhau đi ra, rất khiêm tốn.

Nhưng có lúc đầu phải mình không kiểm chuyện thì chuyện cũng không kiểm mình.

Đang đi ra ngoài, nàng chợt cảm thấy bên cạnh có ánh mắt nhìn mình, nghe ai đó “ủa” một tiếng, rồi ngay sau đó là một giọng khàn như vịt đực vang lên trên chọc, “Ê, nghe nói người cùng hai ngàn lượng hả? Xem đi, người cùng hai ngàn lượng mà chả được lợi lộc gì, toi công chưa?”

Tạ Ý Hình đảo mắt nhìn sang, liền thấy một cậu bé béo tròn chỉ cao ngang vai nàng đang nhìn nàng một cách đắc ý như đang nói, à ha, cuối cùng thì ta cũng bắt được nhược điểm của mi rồi. Lại thấy một cục mụn đỏ ửng mọc ngay trên đầu mũi cậu thì nàng không khỏi dờ khóc dờ cười. Nàng thích cái đẹp, dù là người hay đồ vật thì cũng phải xinh đẹp mới được, còn không thì nàng chẳng thèm ngó ngang. Mà cái cậu bé béo mập này là một trong những người mà nàng không quan tâm đó. Chẳng qua thằng béo này cũng khá miễn cảm, hẳn có thể cảm nhận được Tạ Ý Hình không thích hẳn nên thường xuyên thích cạnh khóe nàng.

Cậu béo họ Kim, tên Tiểu Kha, tính ra cũng xem như biểu đệ của nàng bởi dòng họ của mẹ ruột nàng là Kim gia. Kim gia là dòng dõi thư hương, thanh cao quý phái và cũng khá hiển hách.

Hơn nữa, gia phong của Kim gia luôn luôn chính trực hào kiệt, tôn trọng chế độ một vợ một chồng, tổ tiên từng răn dạy: đàn ông nhà họ Kim nếu đến bốn mươi tuổi mà chưa có con trai thì mới được nạp thiếp. Chỉ một lời răn ấy thôi đã đủ khiến cho bao nhiêu khuê tú con nhà danh môn tại Đại Xương đổ xô vào đông như kiến tổ. Ngay cả con gái nhà họ Kim cũng thế, gả cho ai cũng phải kéo dài quy tắc tổ tiên đã quy định, nếu không thì dù người đó có giàu nứt đổ vỡ vách thì cũng không gả cho. Tạ gia có thể cưới được mẫu thân của Tạ Ý Hình nguyên nhân chính là vì gia phong tốt, Tạ lão gia lại là một tấm gương tốt bởi cả đời cũng chỉ có một vợ đến đầu bạc răng long mà chưa từng nạp thiếp bao giờ.

Kim gia thật sự là dòng dõi thư hương chính thống, đàn ông nhà họ Kim phần lớn đều đầy bụng kinh thư chứ không hề là hạng người mua danh chuộc tiếng. Tuy nhiên, huyết mạch nhà họ Kim xưa nay lại mỏng, gần như thế hệ nào cũng đều đơn truyền. May mắn, đến thế hệ của Kim Tiểu Kha thì không còn đơn truyền nữa mà có được hai con trai để có thể gánh vác gia tộc. Kiếp trước, quan hệ giữa nàng và họ ngoại không được tốt lắm, ông bà ngoại đã qua đời hơn chục năm, người cậu duy nhất thì lại bận rộn, mẹ thì cũng chỉ dãi bôi với nàng cho có bởi thấy nàng luôn khinh thường Kim Tiểu Kha, bởi thế nàng cũng không thích qua lại cùng bên ngoại.

Đại biểu huynh Kim Tông Khanh vì bị sinh non nên sức khỏe cũng không tốt, hiếm khi nào xuất hiện trước mọi người, không biết vì sao lại sớm qua đời vào năm nàng sinh con gái. Lúc ấy nàng còn đang ở cữ nên không thể tham dự tang lễ được, nhắc với Chu Thông Dục thì lại thấy ý già không muốn đi nên nàng cũng không quyết liệu yêu cầu, chỉ dặn người đến đưa phúng điếu mà thôi. Bây giờ nghĩ lại, nàng quả thật là bạc bẽo.

Chính trong năm đó, Kim Tiểu Kha vốn xưa nay lông bông đã nhanh chóng trưởng thành hẳn lên, đạt được nhị giáp tiến sĩ tại kỳ khoa cử năm cuối cùng Chu Xương Đế còn sống, sau đó đi nhậm chức quan tại tỉnh xa. Cho đến khi chết nàng cũng không gặp lại biểu đệ này, nhưng chính trị xưa nay đều khó khăn nguy hiểm, chắc hẳn con đường hắn đi sẽ rất gian khổ.

Mọi người nghe cậu béo nói thế thì đều quay sang nhìn Tạ Ý Hình, đồng tình có, mà hả hê cũng có. Đúng là công toi chứ còn gì nữa!

Ánh mắt khác thường của mọi người khiến Tạ Ý Hình lấy lại tinh thần rất nhanh, nghiêm trang nói, “Ta quyên số bạc đó chỉ để đừng xấu hổ lương tâm, không hề mong muốn đạt được cái gì.” Thằng mập chết tiết này sao lại chọn vấn đề nhạy cảm như vậy, có Trời mới biết lúc này có bao nhiêu con mắt đang nhìn bọn họ chăm chăm, cho dù có mong cầu gì thì cũng đâu thể bô bô ra cho người khác nghe được.

Cậu béo nhìn nàng đầy nghi ngờ, “Người cứ xạo đi, sao xưa nay ta không biết lòng dạ người lại Bò Tát thế nhỉ?”

Có xạo thì vẫn còn tốt hơn kẻ mở miệng mà chẳng biết sống chết gì như người. Tạ Ý Hình rất muốn mặc kệ hắn, thằng mập không có mắt này rõ ràng là muốn gây khó dễ cho nàng, không thấy đây là ở đâu thời điểm gì à, “Tin hay không tùy người.”

“Ê, Tạ Ý Hình, người đứng lại, ta đang nói chuyện với người đó.” Cậu béo rống lên.

Hai người động tác lớn như vậy, vả lại nơi này cách Duyệt Tâm đình không xa, mọi người vừa rồi còn chưa tản ra hết nên lúc này đều dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn bọn họ.

Tạ Ý Hình dừng bước, xoay người lại, thản nhiên nói, “Không lễ phép. Kim Tiểu Kha, không thấy hiện đang ở đâu à! Hoàng hậu nương nương ngay gần đây, người không sợ quấy nhiễu nương nương sẽ bị trị tội sao? Đến lúc đó còn muốn liên lụy cậu với đại biểu ca nữa. Người lớn rồi, làm việc gì cũng phải dùng đầu óc chứ!”

“Ta --” Tiểu Bàn Tử ghen hòng, trong mắt xẹt qua tia tổn thương, “Ai cần người quan tâm!” Hắn hừ một tiếng, sau đó nhún nhó chạy mất. Người thì tròn vo thế mà tốc độ cũng mau ghê.

Hiện đang đúng mùa hoa hồng, Tạ Ý Hình biết có một chỗ tại Kính Hồ hoa hồng nở rộ vô cùng đẹp mắt mà cũng có vẻ yên tĩnh vắng người nên liền dẫn các tỷ muội nhà mình đi đến đó.

Nơi này người ta dùng giá đỡ dạng hàng rào để hoa hồng mọc tựa vào, từ xa nhìn lại trông vô cùng xum xuê tươi tốt, hoa hồng màu phấn nở rộ phủ đầy các cành nhánh, cuối cùng là hàng trúc mọc dày thành tường che đi ánh nắng chiều gay gắt.

“Đại đường tỷ, hoa hồng chỗ này nở đẹp thật.” Tạ Thuần Thủ bị cảnh đẹp nơi này quyến rũ đến con mắt cũng trở nên mê ly, bởi nàng không ngờ hoa hồng cũng có thể rực rỡ đến vậy, “Về ta cũng sẽ dọn sạch chỗ sân ta ở để trồng toàn hoa hồng mới được.”

Nghe cô bé nhiệt tình ca ngợi, Tạ Ý Hình mỉm cười, “Bé ngoan, như vậy sau này muốn xem hoa hồng cũng tiện nhỉ.” Ông bà đã nói “khi nên cảnh cũng chiều người”, nhìn đám hoa hồng nở rộ kiều diễm thì dường như mọi phiền não đều chẳng còn vương bận trong lòng.

“Các người đừng nghe nàng, lần trước không biết ai nói hoa hải đường đẹp nên đám sai người chém sạch cây mai trong viện để trồng hải đường. Giờ hải

đường chưa kịp nở hoa thì người đã đổi qua mê hoa hồng. Ta thấy cái vườn kia của người chắc chắn sẽ lại trụi lụi cho mà xem.” Tạ Vi Lan buồn cười lắc đầu.

“Tỷ!” Tạ Thuần Thù chu môi, giọng kéo dài biểu thị mất mẫn chị ruột lại khai tuột chuyện của mình.

Tạ Ý Hinh đang định trêu vài câu, nào ngờ Tạ Dong Thanh đứng đối diện nàng bỗng tròn mắt, miệng khê nhếch, kêu lên kinh ngạc, “An Quốc Hầu Thế tử --”

Chu Thông Dục? Tạ Ý Hinh nghi hoặc, chậm rãi xoay người lại. Đúng là gã!

Chu Thông Dục búi tóc bằng ngọc quan, áo khoác ngoài màu trắng được thêu hoa văn ẩn hiện kín đáo, đứng dưới bờ liễu xanh cạnh bờ hồ càng thể hiện rõ thân thể cường tráng, nét đẹp kiều hình dong chải chuốt áo khăn dịu dàng của gã.

Tạ Ý Hinh từ xa chạm phải ánh mắt bình thản của gã, chợt hơi nhếch môi. Xưa nay nàng khó có thể nhìn ra cảm xúc của gã, hiện tại là vô tình gặp gỡ hay là có ý khác?

Nhìn thấy các nàng, Chu Thông Dục không quay đầu bước đi mà là vẫn lững thững đi về phía các nàng. Tạ Ý Hinh có thể cảm nhận được rõ ràng hô hấp của nhị muội muội đang đứng cạnh chợt trở nên dồn dập, đưa mắt nhìn sang thì thấy đôi mắt nhị muội muội lúc này long lanh sáng rực, đôi gò má ửng đỏ thẹn thùng. Nàng bất giác nhủ mảy, gã họ Chu này không xứng, nàng đã trải qua một đời rồi nên thật sự không muốn giữa Tạ gia và Chu gia lại phát sinh một chút xú quan hệ nào.

“Vừa rồi ra khỏi Duyệt Tâm Đình thì chợt nhớ chỗ này có một khoảnh hoa hồng nên lại đây xem, không ngờ lại vô tình gặp được các tiểu thư ở đây.”

“Tham kiến An Quốc Hầu Thế tử.” Các chị em họ Tạ khụy chân chào.

“Không cần đa lễ.” Mắt Chu Thông Dục vẫn không rời Tạ Ý Hinh, thấy được sắc mặt nàng cực kỳ lãnh đạm, trong mắt cũng không còn nét vui mừng khi nhìn thấy mình như khi xưa mà chỉ còn vẻ xa cách, gã thật sự không hiểu vì sao nàng lại thay đổi nhanh đến thế. Chẳng lẽ đây là chiêu lật mềm buộc chặt?

“Vừa rồi Tạ đại tiểu thư khẳng khái quyền tiền giúp dân chúng bị nạn thật sự khiến cho ai nấy đều khâm phục.” Chu Thông Dục chăm chú nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sự quan tâm và thán phục.

Nếu là người khác nhận được lời khen tặng như thế thì lúc này mặt mày hẳn đã đỏ bừng ngượng ngùng, riêng Tạ Ý Hinh lại hoàn toàn bình thản, còn trả lời đầy thật lòng. “Thế tử đừng nói thế, đó chỉ là việc ta nghĩ nên làm mà thôi. So với ba biện pháp cứu tế của Ân đại tiểu thư thì hai ngàn lượng kia của ta chẳng thấm vào đâu. Vả lại, có cử chi quyền góp này cũng là vì được Ân đại tiểu thư dẫn dắt. Nàng mới là người có thực tài.” Cho nên người mà người muốn kính phục không phải là ta, không cần phải ép mình nhún nhường.

Chu Thông Dục hạ mắt xuống khiến người ta không nhìn rõ được cảm xúc, thanh âm vẫn giữ vẻ ôn hòa lễ độ như cũ, “Đúng là trí tuệ của Ân đại tiểu thư khiến cho người ta vô cùng bội phục, sợ là ngay cả đàn ông trên thế gian này cũng hiếm có người có thể sánh bằng. Nhưng theo tại hạ thấy thì Tạ đại tiểu thư cũng rất giỏi, đừng tự hạ mình.”

Tuy rằng dân chúng Đại Xương cũng coi mở, nhưng câu nói này cũng có thể xem là táo bạo, không ai đứng đây mà lại không hiểu ẩn ý của gã. Sắc mặt Tạ Dong Thanh trở nên trắng bệch, cắn môi cúi đầu xuống. Ba vị cô nương họ Tạ còn lại bao gồm cả Tạ Ý Hinh thì lại có những phản ứng khác nhau. Hai mắt của Tạ Vi Lan hơi mở to, trong mắt thoáng qua nét sắc nhọn đâm chiều nhìn tên đàn ông trước mắt. Còn Tạ Thuần Thù thì đẩy vế hưng phấn.

Qua sự việc ngày hôm nay, hầu hết mọi người đều có thể thấy rằng Ân Từ Mặc hoàn toàn xuất sắc, bỏ xa Tạ Ý Hinh phía sau. Thế nhưng Chu Thông Dục nói ra lời này lại có ý rằng đầu Ân Từ Mặc có tốt đến đâu đi nữa thì cũng không phải là người gã thích, mà chính một Tạ Ý Hinh kém cỏi thua xa đây mới là người gã đặt trong tim. Các cô gái luôn ôm ấp tình cảm lãng mạn, ai mà chẳng khát vọng sẽ có một người nguyện một lòng một dạ cùng mình nắm tay đi đến bạc đầu mà không chia lìa? Nếu giờ phút này người được to tình một cách khá trực tiếp thế này không phải là Tạ Ý Hinh mà là một cô gái khác thì chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Tiếc là kết quả lại không như gã mong đợi.

“Cảm tạ thế tử có lòng ngợi khen. Không phải ta tự hạ thấp mình, mà thật sự cho rằng nếu trong thâm tâm yêu thích hoa mẫu đơn đoan trang quý phái thì cần gì phải miễn cưỡng ép mình lựa chọn hoa hồng rực rỡ mà nhiều gai đầu? Thế tử thấy đúng không?” Câu trả lời của Tạ Ý Hinh vừa bóng gió mà cũng khá trực tiếp. Nàng thật sự cảm thấy khó chịu khi thấy gã già vờ giả vờ tình tình ý ý trước mặt mình, nhìn thêm vài lần nữa có khi nàng nhìn không được mà ói ra, bởi cứ hề nhìn thấy gã là nàng lại không thể không nhớ đến từng li từng tí mọi sự việc tại Hầu phủ ở kiếp trước. Có một vài vết thương cần phải được chôn chặt nơi đáy lòng để nó từ từ kết vảy theo thời gian, chứ không phải thỉnh thoảng lại bị lôi ra chà xát khiến cho nó lại chảy ròng ròng máu tươi.

Trong ba chị em gái của Tạ Ý Hinh, Tạ Vi Lan là người hoàn hồn nhanh nhất, kinh ngạc nhìn đường muội của mình. Vừa rồi, có trong một chớp mắt, ngay cả một người luôn luôn trầm tĩnh như nàng mà còn cảm thấy trái tim rung động, thế mà không ngờ đường muội lại có định lực tốt hơn nàng nhiều. Hình như đường muội này của nàng đã âm thầm thay đổi rất nhiều mà không ai nhận ra.

Nàng đã biết? Làm sao lại biết được? Đây là bí mật sâu kín trong nội tâm của gã mà ngay cả Tam Hoàng tử cũng không hề phát hiện, thế nhưng nàng -- Chu Thông Dục nghe vậy liền nhìn Tạ Ý Hinh bằng ánh mắt kinh ngạc mà hoảng hốt, trong một khoảng thời gian ngắn trái tim gã rối loạn không biết phải làm sao. Nhưng dù sao gã cũng đã già dặn từng trải vài năm ngoài đời nên trong nháy mắt thì đã lập tức áp chế được mọi cảm xúc.

“Tạ đại tiểu thư nói vậy sai rồi. Mẫu đơn tuy đẹp nhưng hoa hồng nào có kém cạnh. Cho dù một người đã từng yêu thích mẫu đơn nhưng làm sao biết được người đó sẽ không bị thu hút vì sắc thái riêng của hoa hồng?”

Phản ứng rất nhanh! Sau này đấu với gã, đầu nàng có lợi thế biết trước tương lai thì cũng chưa chắc đã chiếm được thượng phong. Hơn nữa, lời này gã dám nói nhưng nàng lại không muốn nghe. Chân lý mà kiếp trước nàng mất cả đời mới hiểu ra thì hai ba câu của gã đâu thể nào phủ định được?

“Thế tử, ngài có suy nghĩ của ngài, mà ta cũng sẽ không thay đổi cách nhìn của ta, chúng ta ai cũng không thuyết phục được ai bởi đó gọi là bất đồng chính kiến. Trời có vẻ cũng trễ rồi, đại đường tỷ, chúng ta hẳn phải quay về phủ rồi nhỉ?”

Tạ Vi Lan hơi gật đầu, “Đúng là không còn sớm nữa, Hoàng hậu nương nương có khi cũng đã hồi cung rồi, chúng ta đi ra ngoài đi thôi.”

“Thế tử, chúng ta cáo từ trước.”

Đội Chu Thông Dục gật đầu, chị em nhà họ Tạ mới chậm rãi đi ra ngoài. Tạ Ý Hinh kín đáo cầm chặt tay Tạ Dong Thanh kéo mạnh, ý nhắc nàng chú ý quay đầu lại.

Tạ Dong Thanh vốn có cảm tình với gã họ Chu kia, có khi lại quay đầu nhìn gã một cái không chừng. Nếu là vậy thì với khả năng quan sát sâu sắc của gã sẽ khó tránh khỏi việc phát hiện cảm tình của Tạ Dong Thanh, nhờ đâu gã vẫn còn để bụng chuyện lợi dụng Tạ gia thì sẽ khó ngăn được gã tìm đường xâm nhập thông qua Tạ Dong Thanh. Nàng hoàn toàn không muốn Tạ gia lại có mối quan hệ nào dù bé tí tẹo với gã họ Chu này.

Chu Thông Dục đứng ở vườn hồng nở rộ không biết đang suy nghĩ gì, lẳng lặng nhìn theo đoàn người rời đi.

Ra tới bên ngoài, các nàng mới biết được Hoàng hậu nương nương cũng chẳng ở lâu, chỉ ngồi thêm non nửa canh giờ thì liền bãi giá hồi cung. Các nàng đi ra vừa kịp lúc nhìn đến phần cuối của đoàn người theo nghi thức Hoàng hậu đi ra Kính Hồ Sơn Trang.

Sau khi Hoàng hậu đi ra không lâu liền có người lục tục ra về, bốn chị em họ Tạ cũng hòa cùng dòng người ngồi lên xe ngựa về nhà. Lúc đi ngang đường Tô Diễm, Tạ Ý Hinh cho người mua vài loại điểm tâm ngon miệng để mang về hiếu kính bà nội và săn sóc em trai. Mỗi loại đều mua hai phần, một phần cho chị em Tạ Vi Lan. Hai chị em đều ngó lời cảm ơn.

Về nhà, biết được ông nội vẫn chưa về tới như nàng đã đoán, Tạ Ý Hinh rửa mặt qua loa rồi sau đó đi đến Sùng Đức Viên.

Tạ lão phu nhân đã biết được tình hình tại Thanh Hà yến qua lời kể của nha hoàn đi theo, nghe nàng bỏ tiền riêng quyên góp hai ngàn lượng bạc liền khen ngợi nàng vài lời.

Chỉ riêng Nhị thẩm Quán thị lại xoắn khăn tay rồi dấm dăng chen vào hai câu, “Quyên vài chục vài trăm như đa số mọi người là được rồi, năm nay phủ chúng ta còn phải cắt giảm hai bộ quần áo mùa hè, thiếu điều thất lưng buộc bụng mà sống kia. Có tiền thì lấy ra góp vào quỹ chung, chứ bày đặt rình rang quyên nhiều như vậy làm gì.”

Bộp! “Thật đúng là tóc dài kiến thức ngắn, chi tiêu tiết kiệm là lệnh của ta, ngươi có ý kiến? Khoan hẵng nói số bạc này là bé Hinh bỏ từ tiền túi, nếu đó là lấy từ quỹ chung thì cũng là chuyện rất tốt! Ta nghe nói bé Hinh là người đầu tiên bỏ tiền riêng ra để quyên góp, như vậy là về vãng vô cùng biết không. Nghĩ xem, gia thế nhà chúng ta là thế nào, tiếng thơm khó lắm mới có dịp lấy được, hôm nay bé Hinh có thể bắt được cơ hội phải nói là ngàn năm một thuở này thì tốt quá còn gì. Tạo được thanh danh tốt thì lợi ích còn kéo dài đến mấy đời sau nữa ấy chứ. Thôi thôi, có nói ngươi cũng không hiểu được đâu. Theo ta thấy, khi nào lão gia về còn phải khen ngợi con bé nữa kia, có giới thì lúc đó ngươi ý kiến ý cò trước mặt lão gia đi.”

Bị lão phu nhân mắng cho vài lời như vậy, Quán thị lập tức câm như hến. Thị làm gì dám đi phân bua phải trái trước mặt cha chồng, bộ không muốn sống nữa chắc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đang là mùa nóng, Tạ Ý Hinh tuy không hay đổ mồ hôi nhưng sau khi đi ra ngoài cả ngày thì trên người cũng có mùi. Vừa rồi chỉ rửa mặt sơ chứ chưa kịp tắm rửa thì đã mau mau chạy đến Sùng Đức Viên, giờ thấy thời gian còn sớm, hơn nữa Tạ Ý Hinh lại thích sạch sẽ, nên vừa về đến Xuân Ôn Các thì nàng đã lập tức tắm rửa thay đồ cho mát mẻ.

Dẫn người hầu bày một ghế nằm nhỏ ngoài sân, sau khi tắm xong nàng liền ngồi chỗ này đọc sách, để mặc mái tóc còn hơi ẩm tung bay theo làn gió. Bên phải ghế nằm còn bày một chiếc bàn nhỏ, trên đặt hoa quả tươi và một chén chè nếp cảm hạt sen ướp lạnh.

Người hầu đứng cách đó xa xa đợi nàng có gì cần dặn.

Đang say mê đọc sách, nghe được tiếng chân lịch bà lịch bịch chạy tới song nàng vẫn không quay đầu, sau đó đôi mắt chợt bị một đôi bàn tay nhỏ bé ú ớ nắn bịt kín lại.

“Đoán xem ta là ai?” Giọng nói có ý trầm thấp thô ráp nghe vô cùng buồn cười.

Tạ Ý Hình buồn sách, thích thú mở giọng đùa với bé con, “Để đoán xem nha, là Cẩn nhi nhà đại đường thúc phải không?”

“Đoán lại --” Nhóc con la lên.

“Thần Ca nhi nhà Nhị đường thúc hả?”

Bé con sốt ruột đến quên cả nguy trang giọng nói, “Không đúng không đúng, đoán lại đi.” Tỷ tỷ ngốc thật, thế mà cũng đoán không ra là Hân Ca Nhi nha.

“Ôi chao, đoán liền hai cái đều sai hết cả hai, làm sao bây giờ?”

“Sao tỷ toàn đoán nhà người khác không vậy?” Thăng bé lên án đầy ảm ức.

“Không phải nhà người khác à?” Tạ Ý Hình làm bộ giật mình.

“Đúng rồi! Đoán trong nhà mình ấy!” Thăng bé nhảm nhăng.

“Vậy thì là ai nhỉ? Hân Ca Nhi là heo con, mới nãy tỷ kêu Xuân Tuyết đem điểm tâm qua Thanh Vân Các thì thăng bé còn ngủ trưa mà.” Giọng Tạ Ý Hình ồ ồ, nhưng thật ra trong bụng thì đã cười ngả nghiêng rồi. Chọc cục cựa này vui thật!

“Làm gì có, Hân Ca Nhi đâu có là heo con đâu!” Thăng bé vội vàng phân bua.

“A, thì ra đệ là Hân Ca Nhi.”

Hừ! Cậu bé thấy bị mắc mưu liền bỏ bàn tay mập mạp xuống, phụng phịu leo lên ghế ngồi cạnh nàng, còn quạt cường xoay người sang chỗ khác hờn dỗi, nhưng mắt thì lại dính chặt vào bát chè nếp cẩm hạt sen mà nuốt nước miếng ừng ực.

Trẻ em thích ăn ngọt, và lại thời tiết lúc này nóng bức nên chúng càng thích ăn món gì được ướp lạnh.

Song bao tử trẻ em lại yếu nên ăn lạnh nhiều cũng không tốt, vì thế kể mẫu nàng mỗi ngày cũng chỉ cho cậu bé ăn nửa chén chè lạnh mà thôi.

Món chè nếp cẩm hạt sen này được làm theo cách mới do nàng dạy cho phòng bếp riêng, so với trước đây thì hương vị ngọt ngào và mềm tan hơn. Ông bà nội nàng già rồi nên ăn như vậy thấy rất ngon miệng. Nàng liền chỉ cho phòng bếp chính cách làm, năm nay trời vừa vào hè thì ngày nào phòng bếp chính cũng chuẩn bị sẵn món này.

Kiếp trước lúc nàng chọn mua nô bộc thì vô tình mua được một mụ mụ lớn tuổi. Bà là người phía nam nên vô cùng rành rẽ cách làm món ngọt các loại, vì muốn tìm cô con gái bị người ta lừa bán nên mới bốn ba khắp nơi rồi vào đến Kinh thành, sau lại gặp phải biến cố nên không thể không bán mình làm tôi tớ, trùng hợp được nàng mua về.

Sau đó có lần nàng ngẫu nhiên ăn được món chè do bà làm và thấy rất ngon. Chu Thông Dục ăn cũng khen ngon nên lúc ấy nàng liền tự mình đi theo mụ này học cách nấu món ngọt để lấy lòng Chu Thông Dục. Chẳng ngờ kiếp này vì vậy mà người nhà nàng được hưởng phúc.

Chè hạt sen nếp cẩm tính bình, bổ dưỡng, điều độ âm dương, bổ thận kiện tì, rất thích hợp dùng cho người già trẻ em và người đau yếu.

Tạ Ý Hình đưa tay ôm xóc cậu bé vào lòng. Thăng bé hét hồn kêu lên một tiếng rồi lập tức cười khanh khách.

“Phù, cuối cùng cũng cười rồi. Làm tỷ tỷ sợ chết được, tưởng đâu Hân Ca Nhi đáng yêu nhà chúng ta không thềm để ý đến tỷ tỷ nữa chứ.”

Tạ Ý Hình làm bộ như vô cùng sợ hãi khiến cậu bé càng vui vẻ, đôi mắt to tròn nheo lại đầy thỏa mãn, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu vai nàng miệng ngọt ngào an ủi, “Không đâu, Hân Ca Nhi sẽ không bao giờ mặc kệ tỷ tỷ đâu. Nhưng mà tỷ nhớ phải ngoan nha.”

Tạ Ý Hình đúng là dở khóc dở cười khi nghe lời này, coi bộ nhóc con này coi nàng như con nít ba tuổi đây.

Tạ Ý Hình thấy được thăng bé thường quét mắt nhìn chén chè hạt sen nếp cẩm, song vì được dạy dỗ rất tốt nên rõ ràng là rất muốn ăn nhưng không hề mở miệng đòi.

Nàng cười cười đưa tay qua lấy chén chè, mắt cậu bé lập tức sáng ngời, “Chỉ được ăn nửa chén thôi nhé, nửa canh giờ nữa là tới giờ ăn tối rồi. Ăn nhiều vừa lạnh bụng vừa ăn cơm không vô, cẩn thận kéo nẫu thân mắng đệ đó.”

Thăng bé gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc, mắt vẫn không rời chén chè.

Tạ Ý Hình lắc đầu, cầm muỗng sứ tinh xảo múc từng ngụm dứt cho bé.

Đút hết nửa chén, cậu bé còn thèm lắm nhưng rất biết điều không kèo nài tiếp. Tạ Ý Hình ra hiệu cho người hầu dọn dẹp đồ ăn xuống, sau đó vào phòng cầm bản Tam Tự kinh ra chậm rãi dạy cậu học bài. Cậu bé đọc rõ ràng từng chữ rất nghiêm túc.

Tạ Ý Hình còn không biết rằng lúc này Mục Ngôn, gia phó trung thành nhà họ Tạ, đang lặng yên tiến vào cổng nhà Tạ gia.

Hôm nay bởi vì Tà lão gia về trễ nên bữa tối Tà gia dọn lên chậm.

Tà Xương Duyên vừa thấy Tà Ý Hình dắt tay Tà Mịch Hân tiến vào nhà ăn thì lập tức com nước cũng bỏ mặc, “Con theo cha đến thư phòng!”

Tà lão gia nhướng mày, “Có chuyện gì không chờ ăn com xong rồi nói được sao?”

“Đúng rồi, ăn com trước cái đã.” Lão phu nhân đứng ra hoà giải.

Quy củ nhà họ Tà là ăn không ngôn ngữ không ngữ, không khí bữa com khá áp lực lại nhộn nhạo sóng ngầm nên mất cả ngon miệng. Trong lúc mọi người yên lặng dùng com, cậu bé Tà Mịch Hân vẫn thỉnh thoảng dùng đôi mắt đầy lo lắng nhìn nàng. Tà Ý Hình cười cười ý muốn trấn an cậu bé.

Phản ứng hôm nay của mọi người cũng chẳng phải trường hợp cá biệt bởi xưa nay Tà Xương Duyên đều uy nghi nghiêm túc, hôm nay lại cố ý nghiêm mặt nên trừ hai ông bà lão ra thì ai nấy cũng đều nơm nớp lo sợ.

Dùng com xong, Tà lão gia dẫn hai cha con Tà Ý Hình cùng vào thư phòng. Tà Mịch Hân lo lắng muốn đi theo liền bị Văn thị giữ chặt lại.

Ba người vừa đến thư phòng, Tà Xương Duyên liền lập tức nổi giận hét lớn, “Quý xuống!”

Tà Ý Hình ngoan ngoãn quỳ xuống.

“Hôm nay con làm cái gì thế hả? Lấy quyền uy hiếp người khác, chỉ vì mấy chuyện nhỏ nhặt không đâu như vậy mà cũng không nhường nhịn, thật đúng là to gan! Đó là Tư tán đó, bộ con nghĩ là con mèo con chó nào sao?” Sau khi nàng quỳ xuống, Tà Xương Duyên liền mắng xối xả. Ông mới ra roi thúc ngựa từ Trục Cô về đã nghe Mục quân sự bẩm báo việc này, thật khiến ông tức phát điên. Thời buổi đang rối loạn thế này, con gái lại kiếm chuyện với người ngoài, bộ nghĩ ông chưa đủ bận rộn hay sao?

Tà Ý Hình vẫn quỳ thẳng tắp mà không mở miệng giải thích.

Tà lão gia không có kêu nàng đứng dậy mà chỉ cẩn thận quan sát cháu gái. Thấy nàng giờ phút này bị phụ thân chửi rủa như vậy mà vẫn giữ bình tĩnh thì trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên. Chẳng lẽ cháu gái đã hiểu biết đế vương sâu sắc đến vậy sao?

Tà Xương Duyên chỉ biết chuyện con gái mình quyền tiền riêng và chuyện Ân Từ Mặc hiện kể trong lần Thanh Hà yến này, nhưng cũng không rõ chi tiết lắm.

“Nếu Ngôn thúc không nhận thấy có chỗ thiếu hụt rồi đi theo sau đuôi để bỏ khuyết một hai thì sợ là giờ này không biết có bao nhiêu người đã truy đến tận cửa rồi không chừng.”

Tà Ý Hình oán thầm, đó chẳng qua là vì nàng cố ý để lộ tính toán của mình trước mặt Ngôn thúc ấy chứ. Hiện giờ trên tay nàng tiền thì có đầy, nhưng người để dùng được thì lại quá ít, chỉ có cách để lộ ra dấu vết khiến Ngôn thúc hỗ trợ dọn dẹp dấu vết mới tính là hoàn mỹ. Phải biết rằng động tay động chân ngay trước mặt Hoàng Đế đâu phải là chuyện dễ dàng.

Bộp! Tà Xương Duyên vỗ mạnh bàn, “Nói đi, tóm lại con muốn làm gì! Há?”

Tà Xương Duyên ngẫm lại thì lại cảm thấy không đúng, tính con gái xưa nay vốn thờ ơ với mấy chuyện này, cũng chưa từng làm việc gì to gan như vậy, “Hay là có kẻ nào ép buộc con làm vậy? Con nói cho cha, cha sẽ xử lý cho!”

“Cha, cha đừng dính vào việc này. Con là con cháu họ Tà, con sẽ không hại Tà gia.” Loại chuyện trọng sinh kiểu này vốn dĩ vô cùng hoang đường, không phải nàng không muốn nói, mà đúng là không biết nói thế nào? Hơn nữa nàng thấy hôm nay tổ phụ cũng có mặt tại đó, ông nhất định có thể nhận ra ý đồ của nàng.

Tà Xương Duyên cảm thấy mình sắp bị cô con gái ăn chưa no lo chưa tới này chọc cho tức điên. Coi nó nói kia, gây tai gây họa còn bảo mình đừng động tay là thế nào?

“Được rồi, nếu con bé không muốn nói thì con cứ để yên đó đi. Với lại, cậu cả, cha thấy con nên sửa lại cái tính nóng nảy của con đi.”

“Cha!” Tà Xương Duyên không dám tin nhìn cha mình, “Cha không nên chiều con bé như thế, bằng không sớm muộn gì cũng gây ra họa lớn cho mà xem.”

“Gây tai họa gì? Cha thấy con bé xử sự còn tốt hơn hồi con mười bốn tuổi nữa đấy. Sự việc ngày hôm nay con nên tìm Mục Ngôn hỏi cho rõ đi rồi hẵng kết luận.” Còn hiểu ra được bao nhiêu thì hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực của cậu cả. Theo ông thấy, cháu gái nhạy bén hơn cha nó nhiều. Mới hơn mười bốn tuổi mà đã có kiến thức bậc này. Thật đáng tiếc nó không phải là con trai, bằng không thì lão già này đã có kẻ nối nghiệp rồi.

Tà Xương Duyên sững sờ, phụ thân nói vậy chẳng lẽ trung gian đã có tình huống gì mà ông không biết hay sao? Song một khi phụ thân đã nói thế thì xem ra chuyện hôm nay trong lòng phụ thân cũng đã có nhận định. Nếu phụ thân nói không thành vấn đề thì nghĩa là không có vấn đề gì. Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi! Ông chỉ sợ con gái bị ai đó lợi dụng thôi.

“Tuy nhiên việc cháu làm hôm nay không phải hành động của một quân tử.” Đôi mắt sắc bén của Tà lão gia nhìn thẳng vào Tà Ý Hình như đang đợi lời giải thích. Trong quan niệm của ông, con cháu nhà mình có thể tranh, có thể đấu, có thể mưu tính, nhưng không thể là hạng người âm hiểm giả dối, tổn hại

nghĩa lớn vì lợi ích riêng của bản thân.

Nhìn tình hình hôm nay, Ân gia hiển kế ba biện pháp nhằm cứu tế dân chúng thật sự là có công với xã tắc, mang lợi cho dân chúng. Còn chuyện bọn họ âm mưu tính kế Tạ gia thì ông cũng nhìn ra một chút manh mối, nhưng vì chưa kiểm chứng được nên không thể kết luận chính xác. Bởi thế nên lúc này trong đầu Tạ lão gia vẫn còn vô cùng phân vân. Ông chắc chắn là không muốn Tạ gia ở thế bị động mà bị kẻ khác tính kế rồi, song cũng không muốn cháu gái lại ra tay mưu hại người có công với xã tắc.

Nghĩ nghĩ, Tạ lão gia lại nói, “Lần này thôi bỏ qua, nhưng lần tới không được càn quấy như thế nữa!”

Tạ Ý Hình mỉm cười, hành động của một quân tử? Người nhà họ Tạ xưa nay luôn hành xử quang minh chính đại, đâu có dùng đến mưu kế nhưng hơn nửa đều là dương mưu, rất ít khi dùng thủ đoạn nham hiểm như thế này. Song những kẻ nhà họ Ân kia lại không như vậy, chỉ cần thủ đoạn nào có thể dùng được và đạt được tới mục đích thì bọn họ có thêm quan tâm nó có xấu xa, nham hiểm hoặc dơ bẩn hay không đâu.

Tạ Ý Hình vốn dĩ cũng không muốn nhiều lời về việc mình trọng sinh, nhưng tình huống hiện nay kẻ địch nguy trang quá kỹ càng, mà ngay cả ông nội đều tuân theo tư tưởng quân tử kiểu này chứ đừng nói chi phụ thân ngài. Ngài cần phải cảnh tỉnh hai người mới được, chẳng mong hai người có thể thay đổi quan điểm giống ngài mà chỉ mong sau khi ngài thăng thần thành thần nhân lần này xong thì hành động sẽ được tự do hơn một ít.

“Ông nội, ông còn nhớ thời gian trước có lần ông đi chùa cầu phúc chứ? Lúc đó cháu bị bệnh mấy ngày, mà hầu như đêm nào cũng gặp ác mộng. Trong mộng, nhà họ Tạ chúng ta bị kẻ khác tính kế, rồi lại bị chèn ép, nên chỉ trong chưa đến mười năm ngắn ngủi đã bị người ta nhổ tận gốc. Chỉ trong một đêm, Tạ gia to như vậy mà đều đồng loạt sụp đổ. Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì ngạc nhiên, đấu tranh chính trị mà, có thua có thắng là chuyện bình thường. Nếu thua thì cũng lắm bị xóa danh khỏi mười đại thế gia rồi rồi khỏi Kinh thành quay về quê cũ thôi. Nhưng ngài biết không? Tạ gia đã sa sút đến thế rồi mà những kẻ đó nào có chịu buông tha, cứ lần từng bước một tới cuối cùng khiến cho Tạ gia hoàn toàn đoạn tử tuyệt tôn!”

Nói đến giai đoạn thống khổ, mất Tạ Ý Hình đỏ lên, cũng không để ý tới vẻ mặt khiếp sợ của phụ thân cùng nét nghiêm nghị của tổ phụ mà tiếp tục nói, “... Trong mộng, ông nội bị người ta chọc cho tức uất mà chết.... Còn cha không biết bị bệnh gì mà chết bất đắc kỳ tử. Đệ đệ cũng...” Ngài liệt kê từng trường hợp mà người nhà gặp phải.

Nghe đến mấy chuyện này, Tạ Xương Duyên như ngừng thở, đưa mắt nhìn sang phụ thân. Thấy ông cụ không những không trách cứ cháu gái mình mà ngược lại còn thật sự nghiêm túc lắng nghe, ông liền nuốt xuống câu “nói hư nói vịt” đã ra đến cửa miệng.

“Ông nội, ngài cả đời cống hiến công chính vô tư, khảng khái lỗi lạc, nhưng rồi cuối cùng lại rơi vào một kết cục như thế. Mà đáng giận là sau khi ngài qua đời cũng chỉ nhận được vài lời đánh giá ít ỏi vô thưởng vô phạt như tuân thủ bổn phận, im lặng lánh đời, vinh hưởng tuổi già vân vân. Cháu là cháu của ngài, sao lại không biết ngài hết lòng lo lắng vì quốc gia này, có nói là dốc hết tâm huyết cũng không diễn tả đủ. Thế mà, thế mà...” Nói đến đây, Tạ Ý Hình đã rơi lệ đầy mắt, thanh âm khàn khàn, “Các ngài có biết cơ ngơi to lớn thế này của Tạ gia cuối cùng rơi vào tay ai không? Chính là Ân gia, Ân gia đó.”

Thư phòng rộng lớn giờ phút này tĩnh lặng không một tiếng động. Sắc mặt Tạ lão gia tối sầm, mắt sụp xuống không biết đang nghĩ gì. Còn Tạ Xương Duyên thì hoàn toàn sốc. Ông nghĩ chẳng qua đây chỉ là một giấc mơ thôi, một giây mơ đầy vỡ vụn hoang đường. Thật sự mà nói thì ông cũng không muốn tin, nhưng sâu trong thâm tâm lại mơ hồ có vài phần tin tưởng.

Thật lâu sau Tạ Ý Hình mới bình ổn cảm xúc, hít sâu một hơi rồi nói, “Có lẽ các ngài sẽ nói đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ, song gần đây đã xuất hiện đủ loại dấu hiệu chứng minh Ân gia và một số gia tộc đã bắt đầu liên hợp để chèn ép Tạ gia. Qua đó có thể thấy rằng dù chúng ta có quân tử thì cũng không khiến bọn họ nhân từ nương tay với chúng ta. Nếu kẻ khác đã muốn dùng âm mưu quỷ kế thì chúng ta cần gì phải khách khí? Xin đừng khuyên con bằng mấy câu tìm chỗ khoan dung mà độ lượng gì gì, bởi chỉ cần chúng dám thò tay ra thì con sẵn sàng chặt sạch móng vuốt bọn chúng, sẵn tiện còn phải rải thêm phân độc khiến chúng có muốn sống cũng sống không được.”

“Ông nội, cha, các ngài có thể không ra tay, nhưng xin đừng ngăn cản con. Xin các ngài yên tâm, con là một phần tử của Tạ gia, chắc chắn sẽ không làm điều gì khiến Tạ gia phải hổ thẹn. Có lẽ thủ đoạn của con sẽ không đủ quang minh lỗi lạc, nhưng con cam đoan với các ngài rằng con nhất định sẽ không làm điều gì tàn nhẫn bất nhân, trời không dung đất không tha!”

Tạ lão gia lúc này nhớ tới lời dặn của Đại sư Tuệ Dung nên trong thâm tâm đã tin vài phần, giờ lại nghe cháu gái nói vậy thì trong lòng cảm thấy an ủi vô cùng. Dẫu cho cháu gái có làm gì chẳng qua là vì ngài muốn bảo vệ Tạ gia mà đấu tranh đây thôi. Ngẫm lại mỗi lời nói mỗi hành động của cháu gái trong thời gian vừa qua, ông thậm chí còn thấy vui mừng vì cháu gái còn nhỏ tuổi mà đã có cái nhìn sắc sảo và thủ đoạn cương quyết như thế.

Trong đám con cháu nhà họ Tạ, những kẻ ôn ôn hòa hòa thì nhiều lắm, trong số đó cậu cả Tạ Xương Duyên là khá nhất. Lòng trung thành với gia đình và quốc gia của hắn rất chân thành và đáng tin cậy, làm việc cũng cần cù và thật thà. Khó nổi khừu giác chính trị lại không đủ bén nhạy, xử sự cũng không khéo đưa đẩy, nên dù rất cố gắng nhưng thành tựu của hắn cũng chỉ có hạn. Giờ ông còn sống đây, có ông quan tâm hỗ trợ thì tuy nói hắn không thể một bước lên mây nhưng ít nhất cũng sẽ không bị kẻ khác gài bẫy trong những việc lớn.

Ông năm nay đã bảy mươi lăm, dẫu rằng sức khỏe rất tốt nhưng không phải trong lòng không có điều gì nuối tiếc. Cậu cả thì như đã nói ở trên, còn cậu hai thì có dã tâm nhưng lại cùng đồng dạng là không đủ năng lực. Cậu cả còn biết tự hiểu bản thân, riêng cậu hai thì lại là kẻ chí lớn nhưng tài mọn, tính tình như thế nếu không mài giũa bớt đi thì sợ là sẽ có ngày gây nên họa lớn. Cậu ba thì lại là con cưng, tuy thông minh song bản tính lại lương thiện, chường mắt với quan trường và thích lữ hành khắp nơi nên quanh năm suốt tháng chẳng có mặt ở nhà, nay đã gần ba mươi rồi mà vẫn chưa lấy vợ, đúng là làm cho người ta cực kỳ lo lắng.

Trong lớp cháu, những đứa đã trưởng thành cũng khá ít, cộng cả dòng chính và dòng thứ cũng chỉ có sáu trẻ. Hai cháu trai dòng chính còn nhỏ nên không nhìn ra được tính cách, cậu hai ở phía nam còn có một trai một gái con dòng thứ cũng chẳng biết phẩm tính ra sao. Trong toàn bộ gia tộc ông không thấy ai trông vừa mắt cả, xem ra tương lai khó khăn phiền phức rồi đây.

Nay Tạ Ý Hinh có thể nói ra lời vừa rồi và qua những biểu hiện nhỏ nhỏ gần đây, có thể nhận ra con bé là người ngoài mềm trong cứng, ít ra thì cũng có chút nền tảng. Như vậy tốt lắm, rất tốt. Cho dù chỉ là một cô bé nhưng thể cũng đã đủ an ủi cho nỗi lòng canh cánh của ông. Dù sao, xem ra con bé vẫn thấu đáo hơn cha nó nhiều. Đạo này ông thấy sức khỏe đã bắt đầu sa sút, nếu ông có gì... thì sau này có cháu gái cận kề nhắc nhở cha nó cũng là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tạ lão gia vỗ tay cười sang sảng, “Tốt, ông đồng ý với cháu. Chỉ cần cháu đừng làm việc gì quá đáng thì ông và cha cháu sẽ không can thiệp!”

“Cha!” Tạ Xương Duyên kêu lên một tiếng không đồng ý, con gái hành động bừa bãi chỉ vì một con ác mộng đã đánh, thế mà ông cụ cũng hòa theo là sao?

“Hinh nha đầu chẳng qua là muốn đùa vài chiêu với Ân gia thôi mà, có gì to tát đâu. Năm xưa lúc Ân gia còn đang hưng thịnh ông già này còn không sợ, hoảng chi bây giờ?” Nhờ đầu qua đó Hinh nha đầu thật sự có thể tôi luyện thành tài thì chuyện chống lại một Ân gia có là gì?

“Ngày mai con nói với Mục Ngôn, rút một bộ phận nhân thủ của Mục Ngôn đưa cho con bé.”

“Cha?! Cha thật sự định để cho Hinh nha đầu tự mình ra trận à?” Tạ Xương Duyên lắp bắp kinh hãi, phải biết rằng mấy người dưới tay Ngôn thúc đó đều rất có năng lực, hơn nữa có một bộ phận là bí mật mà ngay cả Nhị đệ cũng còn không được biết. Những người này có thể xem như là lực lượng trung kiên nhất của Tạ gia, thế mà cha chẳng nói hai lời đã lập tức phân ra một phần cho con bé, ông không hoảng hồn cũng lạ.

Tạ lão gia phát tay ngăn lại lời Tạ Xương Duyên chưa kịp nói hết, “Đừng nhiều lời, cứ quyết định vậy đi. Nhà họ Tạ không sợ đệ tử có tiền đồ, cũng không sợ đệ tử muốn nắm quyền, chỉ sợ người chí lớn nhưng tài mọn.”

Giờ khắc này, Tạ Ý Hinh cảm thấy kích động dị thường! Đây là cảm giác được người chí thân nhận thức, đồng cảm và tín nhiệm, đồng thời gánh vác kỳ vọng do họ ký thác. Thật ra, nàng vô cùng mừng rỡ. Ban đầu khi nàng nói ra giấc mơ kia chỉ với ý định cảnh tỉnh ông nội và cha, còn những lời sau đó chỉ là đề dọn đường cho sau này nàng dễ làm việc thôi. Không ngờ ông nội nàng lại rất khai sáng, chẳng những không can thiệp mà ngược lại còn cắt cho nàng một bộ phận nhân thủ. Thật sự ra ngoài dự kiến của nàng.

Chẳng qua Tạ Ý Hinh không biết nàng có thể nhẹ nhàng thuyết phục được ông nội như vậy không chỉ bởi vì ông khai sáng mà trong đó còn có công của Đại sư Tuệ Dung. Giấc mơ của nàng mười phần mười ăn khớp với lời tiên đoán của đại sư, nên trong mắt ông cụ nàng chính là đứa bé có phúc kia, là nhân vật mấu chốt mà Đại sư Tuệ Dung đã nêu. Đại sư Tuệ Dung chưa bao giờ nói dối nên lời đại sư nói ông cụ vẫn nhớ rất kỹ. Trong suy nghĩ của ông, Tạ Ý Hinh làm như vậy có lẽ là một cơ hội để xoay chuyển cục diện cũng không chừng. Vì cơ hội này, ông cũng nên phối hợp một chút.

“Hinh nha đầu, quyền ông giao cho cháu, giờ nói cho ông nghe một chút về cái nhìn của cháu về việc cứu tế đi.”

Tạ Ý Hinh đứng lên, tổng kết lại những ý tưởng của nàng mấy ngày qua, rồi mới nói, “Ông nội, cha, có ba biện pháp cứu tế kia thì chúng ta không cần lo lắng về tiền tài vật tư, mà phải nghĩ xem làm cách nào để đưa đủ số này đến khu vực bị thiên tai sau đó phân chia đầy đủ tới tay dân bị nạn mới là trọng tâm của vấn đề. Bởi vì Nhị thúc xem như là người đứng đầu tại khu vực thiên tai bên kia, chúng ta không thể không quan tâm đến vấn đề đầu tiên, còn vấn đề thứ hai thì chính Nhị thúc và quan viên bên kia cần quan tâm.”

Tạ Xương Duyên không nghĩ thế, “Xưa nay chấn tai đều từ triều đình chuyển xuống dần theo từng cấp, lần này chắc cũng thế. Hoàn toàn không cần chúng ta quan tâm.”

Tạ Ý Hinh lắc đầu, “Trước giờ các khoản cứu tế đều chuyển xuống theo từng cấp nên hỗn tạp rất nhiều, mỗi khi qua một tay thì vật tư sẽ ít đi một chút, đến lúc thật sự phân phát đến tay dân bị nạn thì chưa chắc đã còn được hai phần mười. Nếu lúc này chúng ta mặc kệ thì Nhị thúc bên kia sẽ khó mà làm việc.”

Kiếp trước, triều đình đã phải dùng hết mọi biện pháp mới có được khoản tiền cứu tế, thế mà cuối cùng kết quả ra sao? Nhà người khác thì đều phát tài từ tiền tai nạn, chỉ riêng nhà họ Tạ ăn trái đắng.

Nếu đã biết bọn chúng sẽ động tay động chân trong tai khoản, ban đầu Tạ Ý Hinh vốn định gây ông đập lưng ông, chờ khi tất cả bọn chúng đều tham gia thì thu thập chứng cứ rồi nộp lên bàn của Hoàng Đế. Ý tưởng đó tuy tốt, nhưng nếu dựa theo trí nhớ của kiếp trước thì lần này khoản tiền thu gom được rất lớn và số các gia tộc thò tay vào chাম müt cũng nhiều lắm, Tạ gia không có tầm lưới lớn đến thế để tóm gọn hết bọn họ. Và lại, cho dù thành công thì nào có khả năng làm được gì đâu? Cái gọi là “luật pháp dựa trên số đông”, Hoàng Đế không có khả năng chi vì việc này mà giết hết sạch bọn chúng. Vì thế hiển nhiên là nàng không thể quá tham lam muốn một lưới bắt hết. Còn nữa, tình hình tai nạn không đợi ai, mạng người là lớn nhất, trễ thêm một ngày thì càng có thêm nhiều người chết đi. Hy sinh nhiều người như vậy cho một kế hoạch không có khả năng thành công lắm thì nàng tự nhận là trái tim mình không cứng rắn đến thế được. Từ đó suy ra, phương thức chuyển giao phải thay đổi!

“Không đến nổi thế chứ? Làm gì nghiêm trọng như vậy?” Tạ Xương Duyên rõ ràng không tin, cảm thấy con gái đang nói chuyện giạt gân.

Tạ lão gia cũng nhưn mày. Ông biết, hiếm ai giữ chức mà không tham, tục ngữ đã nói ngàn dặm chức vị chỉ vì tiền đầy thôi, nhưng cháu gái nói thế cũng quá nghiêm trọng.

Tạ Ý Hình cười nhạt. Nghiêm trọng? Lũ người kia không có gì mà không dám làm, huống chi đã có sẵn kẻ chịu tội thay thì còn gì mà phải kiêng dè?

Nhưng Tạ Ý Hình cũng không cãi, “Dẫu sao đi nữa, để phòng ngừa có kẻ tham ô thì chắc chắn không thể theo phương thức chuyển giao như trước kia được rồi. Phải có phương pháp mới để bảo vệ khoản vật tư cứu tế này còn đủ số lượng khi giao đến khu vực thiên tai. Tốt nhất là có chuyên gia hộ tống, mà người đi hộ tống cũng phải được chọn lọc thận trọng để tránh vừa canh giữ vừa ăn cắp*.”

監守自盜: trông coi tự đạo – biển thủ bạc công, vừa là kẻ trông coi vừa là kẻ ăn cắp

Tạ lão gia trầm ngâm. Tầu số này trình lên không biết sẽ đắc tội bao nhiêu người, sợ là hầu hết các quan viên hoặc thế gia vốn dĩ có thể chấm dứt được từ khoản tiền này sẽ ghét cay ghét đắng Tạ gia cho mà xem.

Việc này có lợi mà cũng có hại. Có lợi là tình hình tai nạn lúc này được cả nước chú ý, nếu làm tốt sẽ tạo được danh tiếng rất lớn trong lòng dân chúng bị nạn. Mà Tạ gia lại ở tình thế không thể không làm, trừ khi muốn mặc kệ Tạ Uyên Bảo chết sống ở Cừ Nam bên kia. Mà cái hại ở đây là nếu nhà họ làm vậy thì sẽ gây trở ngại về lợi ích của rất nhiều người, đặc biệt là các ngành hoặc nhà môn vốn trước đây các khoản chần tai đều bắt buộc phải đi qua. Không chỉ chặt đứt khả năng tẩy máy mà còn chứng tỏ là không tin tưởng bọn họ, đó chẳng khác nào tát thẳng vào mặt họ. Họ không hận chết Tạ gia mới là lạ.

“Con có ý kiến gì không?” Tạ lão gia hỏi con trai.

Tạ Xương Duyên thành thật lắc đầu. Ông thật sự chẳng nghĩ ra ý kiến gì hay ho, thậm chí còn cảm thấy không cần phiền phức thế, cứ kêu Hoàng Thượng phải thêm nhiều khâm sai đi xuống là được rồi. Nhưng bởi trực giác biết là ông cụ nhất định sẽ không thích ý kiến này của mình nên ông không nói thì hơn, định là quay về sẽ kêu sư gia phụ tá đến thương lượng một chút xác định xem phải làm thế nào.

Tạ lão gia cup mắt xuống đầu nét thất vọng, “Hình nha đầu, cháu nói đi.”

“Ông nội, ông đã quyết định rồi mà, còn hỏi cháu làm chi?” Ông nội nàng xưa nay không phải là người sợ phiền phức, hơn nữa ông cụ rất am hiểu việc tìm ra manh mối giữa một mớ rối bòng bong, từ đó tìm ra cái có lợi cho mình nhất. Chắc chắn là nhà nàng không thể bỏ mặc cho Nhị thúc tự xoay sở rồi, nhưng dùng phương pháp cũ để hộ tống vật tư chần tai thì cho dù có nhiều khâm sai đi nữa thì cũng sẽ có nhiều tệ nạn không thể biết trước. Chỉ có cách lựa chọn chuyên gia hộ tống như nàng nói, mà trong đó việc tuyển chọn những người này là quan trọng nhất. Ông nội nàng đã lăn lộn trong chốn quan trường vài thập niên, chần hần trong lòng đã có kế hoạch đại khái.

“Vậy cháu nói xem chúng ta nên chọn hợp tác với mấy nhà nào?” Tạ lão gia mỉm cười, cố ý khảo hạch cháu gái.

“Hai nhà, hợp tác nhiều hơn sẽ chẳng còn ý nghĩa.” Đây là phân chia ích lợi mà cũng là chia sẻ oán giận. Từ mười đại thế gia chọn ra hai nhà để tạo lập một mối hợp tác tạm thời, từ đó, mấy kẻ kia dù có oán hận đến nghiêng răng kèn kẹt thì cũng chẳng làm gì được.

“Cháu xem trúng nhà ai?”

“Tần gia Thang gia Ôn gia, ba chọn hai.”

“Nói ông nghe lý do cháu chọn những nhà này xem.”

“Cháu chọn mấy nhà này chủ yếu là vì gia chủ thế hệ trước của họ vẫn còn tại vị, tiếng nói đủ phân lượng, nói chuyện với đám con cháu ít tuổi cũng được, mà tán gẫu với cỡ ông nội cũng xong. Sáu nhà còn lại, Lê gia Tương gia Đặng gia thì gia chủ thế hệ trước đã mất, Chúc gia xưa nay luôn đối địch với nhà chúng ta, Tả gia làm việc rất né tránh trách nhiệm, Lý gia có Thực phi mà Thực phi sinh Tử Hoàng tử nên cũng không thích hợp lắm.

“Thang gia chính trực, xưa nay có biệt danh cứng đầu, có rất nhiều con cháu nhậm chức ngư sử. Cả họ nhà này xem Lễ nghi là trên hết, vì lễ nghi mà dẫu có bị đầu rơi máu chảy cũng không sợ, chính vì thế mà các thế gia khác không ưa. Chọn nhà này thì chúng ta không cần phải lo Hoàng Thượng nghi ngờ chúng ta kéo bè kết cánh.” Hơn nữa, sau khi hợp tác với Thang gia thì cũng không cần lo lắng những kẻ kia dâng sớ hoạch tội nhà mình, bởi dù sao thì miệng lưỡi và ngòi bút nhà họ Thang rất ghê gớm, đừng nói các thế gia mà ngay cả trong triều cũng ít ai có thể cãi ngang tay với họ.

Nhớ tới tư liệu về nhà họ Thang, Tạ Ý Hình cười cười bất đắc dĩ. Cả họ nhà này sống thật chân chất, trong mắt họ giống như chỉ có hoặc trắng hoặc đen chứ chưa bao giờ có màu nào trung gian. Bởi thế người nhà họ Thang đều đi đơn về chiếc, ít khi nào có người đồng hành. Bởi chả ai muốn người mà mình thường hay giao du bè bạn đến thời khắc mấu chốt lại khăng khăng tuân thủ lễ nghi, đã không nói giúp thì thôi, nhờ đâu đụng chạm tới nhận thức “lễ nghi” của họ thì Thang gia có khi lại quay giáo nhắm thẳng vào mình, lắm lúc làm người ta tức muốn chết.

Đệ tử từ nhà họ Thang đào tạo ra nhậm chức quan cũng y vậy. Nói thế nào nhip, chỉ cần bọn họ bắt thóp được ai đó làm quan mà phẩm chất đạo đức có vấn đề thì mặc kệ kẻ đó là ai cũng sẽ bị họ Thang cứ thế dâng sớ hoạch tội không bỏ sót, mà cũng chẳng thêm ngó ngang thời cơ địa điểm cái gì. Có khi Hoàng Đế muốn gỡ ai một chút, bọn họ lại âm thầm dương sai giúp đỡ, lắm lúc lại đánh bậy đánh bạ làm hỏng hết việc của Hoàng Đế, chọc cho Chu Xương Đế đau đầu không thôi. Bất quá thật ra Chu Xương Đế lại rất che chở Thang gia, ai muốn ra tay với nhà đó thì cũng phải qua một cửa của Chu Xương Đế. Có Chu Xương Đế bảo hộ, đám cứng đầu nhà này hiện vẫn sống rất dễ chịu. Nàng chọn nhà này bởi biết đâu làm tốt có khi còn có được hảo cảm của Chu Xương Đế không chừng.

“Nói tiếp đi.”

“Tần gia là gia tộc của Hoàng hậu, tác phong xưa nay cũng khá đoan chính. Quan trọng là Hoàng hậu không có con cái nên dù có những tay vào khoản chân tai cũng sẽ không làm cho Hoàng Đế nghi kỵ. Hơn nữa lớp trẻ nhà họ Tần vừa mới trưởng thành, đúng lúc cần phải tạo dựng chiến tích, mà lấy việc đi chân tai làm điểm khởi đầu cũng là một bàn đạp khá tốt. Tà gia chúng ta mà vuron cảnh oliu thì hẳn Tần gia sẽ không chối từ. Còn về Ôn gia...” Tà Ý Hinh chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

Tà Xương Duyên tròn mắt há hốc mồm nhìn con gái từ tốn trật tự sàng lọc đối tác.

Tà lão gia gật đầu hài lòng. Ý tưởng của cháu gái rất tốt, tính toán cũng đầy đủ mọi mặt vấn đề, hầu như không mưu mà hợp với suy nghĩ của ông. Chỉ còn một chút nguyên nhân sâu xa nữa mà ông chưa chỉ ra thôi. Song cháu gái còn nhỏ mà đã biết chu toàn mọi mặt như thế thì đã khó mà có được rồi.

Sau đó, Tà Ý Hinh còn ngồi lại trong thư phòng thêm một lát nghe Tà lão gia phân tích thêm vài câu rồi bảo nàng về Xuân Noãn các trước. Dầu sao phương hướng đại khái đã vạch ra được, chỉ còn phần hành động, mà chuyện này thì lại không liên quan đến Tà Ý Hinh. Hơn nữa trời cũng đã khuya, hôm nay lại trải qua nhiều chuyện như vậy nên giờ này nàng cũng đã mệt mỏi.

Khi thư phòng chỉ còn lại hai cha con, Tà Xương Duyên do dự mãi rồi cuối cùng cũng vẫn ra tiếng, “Phụ thân, giấc mơ vừa rồi Hinh nha đầu nói liệu sẽ xảy ra chứ?”

“Đấu tranh chính trị vốn tàn khốc, không có gì là không thể xảy ra.”

“Ân gia kia chỉ có thể xem như thế gia hạng hai, bọn họ cũng dám làm vậy à?!” Tà Xương Duyên cả giận.

Tà lão gia chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn con mà không nói.

Bộ xưa nay hiếm chuyện kẻ ở địa vị cao bị người khác mơ ước à? Có thể mà cũng đáng tức giận sao?

Tà Xương Duyên xấu hổ, ngậm tăm.

“Con bé tên Ân Từ Mặc nhà họ Ân kia không đơn giản đâu. Ba phương pháp cứu tế rất có thể do chính nó nghĩ ra đấy.” Cứ nhìn con bé giải thích rõ ràng cái gọi là bán đấu giá kia thì biết ngay là không thể nghe lên mà nói được. “Dầu đó có là do lắm kẻ mưu trí nhà họ Ân chung sức nghĩ ra thì một con bé ăn chưa no lo chưa tới như nó làm sao mà biết được để nói rõ ràng như thế. Điều đó có nghĩa là nó rất có thể là một thành viên trung tâm trong các quyết sách của Ân gia. Dù là trường hợp nào, kẻ này cũng không đơn giản.

“Nếu giấc mơ của Hinh nha đầu trở thành sự thật, cha con mình hiện tại không thể nào tự hạ mình mà đi so đo thiệt hơn với một con nhóc. Hơn nữa, Hinh nha đầu có khi còn có tiền đồ hơn so với con lúc bằng tuổi nó, bởi cha thấy Hinh nha đầu so chiêu với con bé kia vẫn chưa chịu thiệt cái gì. Cứ để cho Hinh nha đầu cùng đùa bỡn với bọn chúng đi.”

“Đạo này con bé thay đổi rất lớn, phụ thân có nghĩ con bé có khả năng bị này nọ bắt thù --”

“Đừng có nói nhảm ba chuyện ma quỷ ở đây, con bé là cháu của cha, cha có thể khẳng định điều này. Nếu thật sự có điều gì khác thường thì nha hoàn vú nuôi đã báo lại từ lâu, con đừng có nghĩ lung tung như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Ba biện pháp cứu tế vừa đưa ra liền được mọi người hưởng ứng nhiệt liệt, chỉ trong hai ngày đã tập hợp được một lượng tài sản khổng lồ. Số bạc này lớn đến nỗi ngay cả Hoàng Đế và các quan viên phụ trách quyền tiền đều cực kỳ hài lòng. Chỉ mỗi Kinh triệu doanh là mang vè mặt đau khổ tìm đến Hoàng Đế xin giúp đỡ, lý do chẳng qua là vì dân chúng sống tại Kinh thành ngay dưới chân Thiên tử nên cuộc sống thoải mái hơn các địa phương khác một chút, đâm ra tư tưởng cũng tương đối rộng mở hơn.

Dân chúng sau khi nghe nói không nhất thiết phải quyền bạc mà chỉ cần quyền vật tư là cũng có thể giúp dân bị nạn thì lòng nhiệt tình lập tức tăng vọt chưa từng có, không ít người gom góp rất nhiều vật dụng từ trong nhà mình rồi tay xách nách mang đến nha môn xếp hàng từ sáng sớm để chờ đến lượt quyền góp. Bởi thế Kinh triệu doanh mới phát rầu vì lượng nhân viên thiếu hụt nghiêm trọng khiến hẳn thiếu chút nữa thì ngay cả người chuyên lo quét rác tạp dịch cũng phải dùng tới.

Chu Xương Đế nghe vậy cao hứng cực kỳ, dân chúng tích cực như thế chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ Hoàng Đế ta đây rất được lòng người nha.

Tam Hoàng tử Quân Cảnh Di dâng tấu thỉnh cầu Hoàng Thượng cho phép thành lập Quỹ Hội Cứu tế, quỹ hội này sẽ hỗ trợ Kinh triệu doanh thu nhận vật tư được quyền góp cho vùng bị thiên tai. Chu Xương Đế thấy lạ, liền hỏi rõ chi tiết liên quan đến Quỹ hội cứu tế là gì. Sau khi biết được các thành viên trong hội này sẽ chỉ làm một số công tác hỗ trợ, được tuyển chọn từ con cháu các gia tộc và các học sinh nhà nghèo nhưng có tài với yêu cầu hàng đầu là

đức hạnh và hành vi thường ngày phải tốt, Chu Xương Đế ngầm một chút liền nghĩ ngay đến việc đa số các nam thanh niên trong số này tương lai sẽ vào triều nhậm chức quan, vì thế lập tức vùng long bút lên, duyệt. Xem như đây là cơ hội cho bọn nhỏ thâm nhập thực tế trước chút đi, cũng tiện đó để cho lão Hoàng Đế này để ý xem xem trong đám này có nhân tài xuất chúng nào không.

Những kẻ khôn khéo đã lập tức quyết định ngay rằng nhất định phải đưa con cháu nhà mình nhập vào đội ngũ này. Tà lão gia cũng mang tin tức này về nhà, tuy nhiên, ngoại trừ các cháu trai đời thứ ba nhà họ Tà bắt buộc đều phải tham dự ra thì các cô cháu gái lại theo nguyên tắc tự nguyện, muốn đi thì đi, không thích thì cũng không miễn cưỡng.

Tà Ý Hinh lựa chọn sẽ gia nhập. Kiếp trước cũng vậy, nàng cũng có tham dự đầu trong lòng rất khinh thường. Chính bởi vì mang thành kiến mà tham gia, lại không có tính nhẫn nại lúc làm việc, nên nàng không hòa thuận lắm với những người trong hội, cũng không như nhiều người khác vừa học được nhiều điều mới lạ lại được Hoàng Đế khen ngợi. Chắc hẳn khi đó ông nội đã rất thất vọng về nàng đây, Tà Ý Hinh hồ thẹn nghĩ.

Ngay tại lúc triều đình tập hợp được một lượng tiền tài hết sức to lớn dùng cho chấn tai, ba lão gia của Tà gia Tàn gia Thang gia đồng thời dắt tay nhau cầu kiến Hoàng Thượng. Không ai biết được họ đã nói những gì trong ngự thư phòng.

Khi ba lão gia chủ đi về rồi, Chu Xương Đế mới cười hỏi thái giám thân cận Lý Đức, “Người nói xem ai là người đưa ra ý kiến này?”

Lý Đức xin tha, “Hoàng Thượng thánh minh, việc này ngài còn có thể đoán được chứ nô tài làm sao đoán ra. Theo nô tài thấy ấy à, Tà Thái Phó, Tàn Quốc Công, Thang lão Thượng Thư đều có khả năng hết.”

Chu Xương Đế lắc đầu, “Lão già này, quen thói già bộ ngớ ngẩn để lừa trầm rồi. Thôi, trầm thấy việc này ắt hẳn là ý kiến của lão Thái Phó đây, và cũng do lão ngài đi đầu dắt dây. Chẳng qua trầm không ngờ một người luôn mặc kệ mọi sự như lão Thái Phó thế mà càng già càng dẻo dai nha.” Trong khi nói, mắt Hoàng đế có chút đăm chiêu.

Lý Đức im lặng, có một vài việc hẳn nào dám tiếp lời.

Ngày hôm sau, Hoàng Đế hạ một đạo thánh chỉ đại ý là khoản chấn tai lần này sẽ không đi theo quy cách xưa nay nữa mà sẽ được chuyên gia hộ tống đến Cừ Nam. Việc này sẽ do ba vị lão gia Tà Tàn Thang phụ trách.

Thánh chỉ này vừa được ban ra thì bách quan ồ lên, lập tức dâng tấu sớ thỉnh cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra bởi chúng ta nghi ngờ ba nhà này. Thế nhưng Chu Xương Đế Lôi Vàng Ý Ngọc đã ra, gạt hết những nghị luận của mọi người, ra sức cản lại tất cả những lời dị nghị của đám đại thần. Thấy can ngăn không thành, các quan viên này đành phải im hơi lặng tiếng. Bọn họ cũng không dám xông lên công kích Tà gia Tàn gia và Thang gia, bởi chưa nói Tàn gia là gia tộc của Hoàng hậu thì Tà gia cũng không phải là dễ bắt nạt, đã vậy còn đám đầu đá Thang gia kia nữa, tuyệt đối chẳng hay ho gì khi đâm đầu vào. Ba nhà này bởi vì liên danh dâng tấu nên đã thành một thể thống nhất, giờ ai mà dám lấy sức lực của một nhà để công kích họ, bộ ngại chết chưa đủ nhanh sao? Đương nhiên, bọn họ cũng nghĩ đến việc tìm người hợp tác cùng nhau kéo ba nhà này xuống dưới, nhưng mọi người ai nấy đều muốn làm ít mà hưởng nhiều nên dạng hợp tác kiểu này trên cơ bản là không bền chắc. Vì thế, không còn cách nào khác, bọn họ đành chỉ bực tức cầu nhau ra miệng thôi chứ chẳng làm gì thêm được.

Cũng có một số quan viên đầu óc khôn khéo lập tức sáng mắt lên rồi vội vàng quay người bước đi, về nhà chuẩn bị viết bài thiếp. Giờ miếng bánh lớn rõ ràng đã vượt khỏi tầm tay nhưng vẫn còn đội hộ vệ cơ mà. Hoàng Đế đã giao trách nhiệm tuyển người cho ba nhà kia, giờ mình khoan hãy tính đến tương lai thế nào, cứ nhét con cháu nhà mình vào đội hộ vệ kia được cái đã, rồi lúc đến Cừ Nam thì lăng xăng một chút cho người khác thấy mảy mảy mặt coi như dính chút ánh sáng, hoặc tốt hơn nữa thì lập chút thành tích nho nhỏ thì cũng tốt chán đúng không?

Ân gia

Ân Từ Mặc ngồi trong đình nghĩ mắt khẽ đàn tranh, tiếng đàn réo rắt du dương khiến người nghe cảm thấy như được thoát tục.

Ân Vũ Hi bước vào đình, giọng nũng nịu lại cao ngạo, “Đại tỷ rành rang thật nhỉ, ngoài kia người ta bàn tán ầm ầm toàn những lời ca ngợi Tàn gia Tà gia Thang gia kia kia. Xưa nay đại tỷ luôn tức trí đa mưu, sao không nghĩ ra sáng kiến gì để nhà họ Ân chúng ta cũng rạng rỡ mặt mày chút đi?” Nhìn Ân Từ Mặc chỉ lo tập trung chơi đùa dây đàn, trong mắt Ân Vũ Hi lóe lên tia bực bội. Nàng cũng là đích nữ nhà họ Ân, thế mà tại sao có thứ gì tốt cũng đều bị bà chị “tốt” này chiếm lấy hết vậy, tại sao thế chứ?

Bộp! Ân Từ Mặc thu đàn lại, lột móng gãy ra, “Đi ra ngoài!”

Ân Vũ Hi đứng phắt lên, “Chỗ này đâu phải là sân riêng của người, người lấy quyền gì mà đuổi ta ra ngoài?”

“Đi ra ngoài! Ta không muốn lặp lại lần nữa. Không đi thì sẽ bị quăng ra, lỡ có bị thương ta cũng mặc kệ, người tự nghĩ đi.” Ân Từ Mặc nhận tách trà do nha hoàn đưa tới, nhẹ nhấp một ngụm.

Ân Từ Mặc vừa nói xong liền có một gã mặc đồ đen xuất hiện. Ân Vũ Hi nhận ra hẳn là ám vệ của Ân Từ Mặc, chứng tỏ à đang nói thật chứ không phải đùa.

“Ta là muội muội của người!” Ân Vũ Hi không thể tin.

“Thì sao?” Ân Từ Mặc lạnh lùng nhìn nàng giống như xem một thứ gì đó bỏ đi.

Sắc mặt Ân Vũ Hi cực kỳ khó coi, liếc ả một cái đầy oán hận rồi xoay người bỏ đi. Nàng không làm lớn chuyện thì ông nội vẫn sẽ che chở nàng, còn nếu làm ầm lên thì cuối cùng vẫn chính nàng chịu thiệt mà thôi.

“Đại tiểu thư, nhị tiểu thư chẳng qua hơi đồng bóng tí thôi --” Nha hoàn đứng cạnh Ân Từ Mặc khuyên một câu.

“Thứ đồ ngu xuẩn ấy, đừng thèm đề ý đến nó.” Ân Từ Mặc lãnh đạm. Toàn bộ Ân gia đã bị ả sửa trị cho đành hoàng rồi song vẫn cứ có một số kẻ đầu óc bả đậu, mà Ân Vũ Hi là một trong số đó. ả cũng lười không thèm đề ý. Còn nếu đã không có mắt mà chọc đến ả thì ả cũng sẽ không nương tay.

Ân Từ Mặc cầm trong tay một bát thức ăn, tựa người vào lan can rải xuống hồ cho cá ăn nhưng tâm tư thì đã bay xa. ả đương nhiên biết rõ chuyện đang xảy ra bên ngoài, chẳng qua không ngờ vấn đề lần này được bài bố kỹ đến thế mà đều xoi hồng hồng không. ả thật sự là tức uất lên được.

Tất nhiên ả biết rõ các kiểu tệ nạn nếu chuyển tiền chân tai theo cách cũ, ả vốn cũng đang định lợi dụng các tệ nạn này để mưu tính một ít phúc lợi cho nhà mình. Nhưng nay nền tảng này lại bị phá hủy sạch không còn một mảnh! Thật đúng là người tính không bằng Trời tính.

Biện pháp dùng chuyên gia hộ tống khoản chân tai thật ra đã được ả nghĩ ra từ lâu, nhưng thứ nhất là vì Ân gia chỉ là một thế gia nhỏ nên dù có đưa ra đề nghị giống thế thì tuy lợi ích là có đấy nhưng sẽ phải tội với cả đồng người, sau này con cháu đệ tử nhà họ Ân có đặt chân vào chốn quan trường cũng sẽ khó mà cất bước. Mà đầu có tìm các thế gia khác để liên danh giồng Tạ gia đã làm thì cũng sẽ không suông sẻ, có khi ngược lại còn bị tổn thất thâm sâu nữa. Bởi vì một khi tìm người liên danh thì không chỉ bị phân nhỏ công lao, mà còn nguy cơ là quả hồng mềm dễ bóp nặn nữa. Trong liên danh các thế gia này, Ân gia sẽ là cá thể nhỏ yếu nhất, những kẻ bị liên danh này nuốt mất lợi ích đương nhiên không làm gì được các thế gia lớn, nhưng xử lý một Ân gia lại là chuyện dễ như trở bàn tay. Đến lúc đó sợ là Ân gia còn phải hứng thêm nhiều cú phản đòn nặng.

Cho nên Tạ gia làm được việc liên danh này mà Ân gia lại làm không được. Cái giá phải trả và nguồn lợi thu được cách nhau quá xa nên kế hoạch này bị mắc cạn ngay từ đầu. Giờ ích lợi này bị Tạ gia hót tay trên, thật đáng tiếc. Đúng là gia tộc nhà mình vẫn còn yếu ớt quá, Ân Từ Mặc thở dài trong lòng. Thật ra nếu trong liên danh này không có Tạ gia thì cảm xúc của ả có khi sẽ tốt hơn một chút. Tiếc là sự đời lại không như ả muốn.

Ân Từ Mặc chưa hề nghĩ tới việc nếu số bạc này bị ăn bớt ăn xén thì dân bị nạn sẽ ra sao. Nhưng cho dù có nghĩ tới thì ả cũng chả để bụng, bởi trong cách nghĩ của ả thì ả chẳng làm gì sai, xưa nay các khoản chân tai của triều đình vẫn giao xuống theo kiểu này, người ta có chết cũng chẳng đổ lỗi vào đầu ả được, chẳng qua ả không ra tay thôi, có gì sai đâu?

“Ành, chắc Ám đã đến Cừ Nam rồi chứ?” Ân Từ Mặc hỏi.

“Nếu không có gì bất ngờ, giờ hẳn đã đến.” Một giọng nói trả lời.

“Hy vọng mọi việc đều thuận lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Giữa trưa nên trời thật oi bức, đám liễu ngoài sân như cũng lười phe phẩy những cành lá mỏng manh của mình. Trong phòng vì có đê bồn bằng ở bốn góc nên có vẻ mát mẻ rất nhiều. Hai chị em Tạ Ý Hinh đều ngồi trên sạp gu lớn trải chiếu cạnh cửa, mỗi người chiếm cứ một góc làm việc riêng.

Tạ Ý Hinh tựa vào gối mềm suy nghĩ mông lung nhưng vẫn để mắt đến Tạ Mịch Hân bên góc kia. Thằng bé đang cầm bút mím môi đồ theo từng nét chữ mẩu to trông rất chăm chú, nhưng có lẽ đã bắt đầu mệt mỏi nên tư thế cầm bút không còn chính xác như lúc đầu.

“Mệt thì nghỉ chút đi, tư thế cầm bút bắt buộc phải chuẩn xác chứ đừng xiêu xiêu vẹo vẹo.” Tạ Ý Hinh rút khăn tay ra xoa xoa đám mồ hôi li ti trên mũi cậu.

“Còn có hai chữ ả, tô xong rồi nghỉ.” Thằng bé ngửa đầu, giọng trong veo.

Tạ Ý Hinh ừ một tiếng xem như đồng ý.

Ngay lúc này, Xuân Tuyết đẩy mình tiến vào, “Tiểu thư, vừa rồi tiểu đình nói ca ca của nô tỳ có việc muốn bẩm báo.”

“Ừ, em ra đón cậu ấy vào đi.”

Chỉ lát sau, Xuân Tuyết đã đón anh trai vào. Tạ Ý Hinh bảo Xuân Tuyết ôm Tạ Mịch Hân ra ngoài sân chơi trước.

“Chuyện ta bảo người làm thế nào rồi?” Tạ Ý Hinh không loanh quanh mà trực tiếp hỏi ngay.

Nàng muốn mở một nhà y quán (phòng khám chữa bệnh) ở khu vực bị thiên tai nặng nhất tại Cừ Nam, quyết định này được đưa ra ngay từ lúc nàng nhớ ra sự kiện lũ lụt lớn này.

Kiểm tiền và phát tài từ tai nạn là con đường dễ nhất và tốt nhất, đạo lý này nàng học được từ Ân gia kiếp trước. Không thấy sau mỗi lần tai nạn hay

thiên tai nghiêm trọng thì các cửa hàng điền sản thôn trang của nhà họ Ân đều tăng mạnh trên diện rộng đó sao?

Kiếp trước, Tạ Ý Hình không ưa Ân Từ Mặc, hơn nữa sau đó lại mơ hồ biết được tiếng lòng của Chu Thông Dục, nên nàng luôn muốn lánh tránh những chuyện liên quan đến ả, nếu có thể không nghe thì sẽ không nghe. Những chuyện về Ân gia đầu nàng có biết thì cũng không đào sâu suy nghĩ, bởi nàng cho rằng càng nghĩ sâu xa thì sẽ càng tạo nên nỗi thống khổ cho bản thân. Chính vì tâm lý trốn tránh này mà nàng đã bỏ lỡ rất nhiều dấu vết để lại. Sau khi trọng sinh, vào những đêm mất ngủ, nàng luôn buộc mình phải hồi tưởng lại từng li từng tí các sự kiện ở kiếp trước. Dẫu rằng làm thế sẽ vô cùng thống khổ nhưng nàng đã đủ dũng cảm để đối mặt, cũng đủ dũng cảm để suy xét. Kết quả thật là đáng mừng, nàng đã phát hiện ra không ít các đầu mối và đạo lý người đời, mà một trong số đó là Ân gia rất am hiểu cách phát tài từ tai nạn hoặc thiên tai.

Tuy nhiên, nàng mở nhà y quán này không phải chỉ để phát tài, mà còn có tác dụng thay Nhị thúc của nàng chùi đất, mà quan trọng nhất là để tránh tới đa việc phát sinh tai họa ngập đầu sau này.

Tuy rằng lần này triều đình thu thập được tiền bạc chấn tai rất nhiều, nhưng những khía cạnh cần dùng đến tiền bạc cũng nhiều. Đầu tiên chính là lương thực. Bởi vì lũ lụt xảy ra đúng vào mùa lúa đang trổ bông nên sau khi lũ rút đi thì hầu như dân chúng tại Cừ Nam chẳng vớt vát được một hạt thóc nào, mà đợi đến vụ thu hoạch lương thực sau thì còn phải bốn tháng nữa. Điều này cũng có nghĩa là triều đình phải lo cái ăn cho dân chúng trong ít nhất bốn tháng tới, một nhiệm vụ không dễ dàng chút nào. Chỉ một vấn đề hàng đầu là lương thực này thôi sợ là đã phải chi hết hơn phân nửa lượng bạc dùng cho chấn tai, đã vậy còn phải chuẩn bị sẵn cho dân chúng hạt giống để canh tác vụ tới nữa, nên chắc chắn bạc sẽ không đủ dùng. Máng khám chữa bệnh này sợ rằng ngay cả khi triều đình có lòng thì cũng bất lực không làm được. Thế nên nàng hưởng lợi, ha ha.

Lúc ấy, nàng vừa ra quyết định xong thì liền bắt đầu bắt tay vào sắp xếp việc này ngay, giao luôn cả việc chỉ điểm thị vệ tại Thanh Hà yến cho Cảnh Xuân đi làm.

Năng lực của người tên Cảnh Xuân này không kém, ít ra thì không hề kém hơn Lâm Đồng con của vú nuôi. Chẳng qua vì kiếp trước nàng chỉ coi trọng về bề ngoài, mà Cảnh Xuân lại có tướng mạo xấu xí nên không được trọng dụng. Hiện tại, nàng không dám cũng không muốn dùng hai mẹ con vú nuôi đi làm những việc này nên đành phải bắt đầu dùng Cảnh Xuân. Giờ hóa ra quyết định của nàng lại rất chính xác.

“Các hiệu thuốc bắc trong Kinh thành hay các vùng sát Kinh thành mà có kho chứa được liệu đều bị chúng ta vét sạch, đặc biệt là những mặt hàng mà cô chủ dặn như rễ bán lam, hạ cô thảo hay hoa cúc đại thu mua được rất nhiều. Giờ các chương quầy của mấy hiệu thuốc lớn vừa thấy mặt chúng nô tài thì liền lập tức lắc đầu nguầy nguậy bảo chẳng còn tí dược liệu nào để bán cho chúng ta nữa.” Nói xong câu cuối, Cảnh Xuân, đại ca của Xuân Tuyết, cũng lắc đầu bật cười, “Đúng rồi, cô chủ, số bạc cô chủ đưa cho nô tài còn lại hơn hai ngàn lượng.” Nói xong, Cảnh Xuân liền đứng dậy lấy ngân phiếu.

“Ngươi tạm giữ số đó đi, lát nữa ta còn có việc giao cho ngươi làm.”

Nghe vậy, Cảnh Xuân vui mừng rạo rực ngồi xuống lại.

“Còn đại phu thì sao? Mời được bao nhiêu vị?” Mở y quán đương nhiên không thể không có đại phu. Lương y như từ mẫu, nàng tin sẽ có đại phu sẵn lòng làm chút gì đó cho dân chúng bị nạn thể nên mới bảo Cảnh Xuân đi một vòng hỏi thăm xem có ai bằng lòng đến Cừ Nam giúp đỡ không. Đương nhiên, đây không phải là hỗ trợ không công mà nàng sẽ trả tiền công.

“Mời được ba vị đại phu, Tôn đại phu Tôn Trọng Minh, Chu đại phu Chu Thông, Cát đại phu Cát Phát Sinh. Tôn đại phu vốn là người Cừ Nam nên nô tài vừa đến cửa thưa chuyện là ông ấy lập tức đồng ý ngay mà không phải nhiều lời. Chu đại phu và Cát đại phu đều có y đức vô cùng tốt, mới đầu người nhà họ cũng không đồng ý, sau nghe nô tài nói chỉ cần đi hai tháng thì mới đáp ứng.”

Tạ Ý Hình cười cười, “Ngươi làm khá lắm. Xuân Tuyết, chút nữa nhớ đưa anh của em mười lượng bạc trước khi đi nhé. Chỉ vài ngày ngắn ngủi mà đã chạy ngược chạy xuôi được bao nhiêu đó chuyện cũng không phải dễ đâu.”

Cảnh Xuân hưng phấn xoa tay, cũng chẳng phải vì nhận được tiền thưởng mà là vì nhận được khích lệ từ Tạ Ý Hình, ngoài miệng thì vẫn cứ bai bai “không cần không cần”.

“Tiểu thư, ngài có việc gì cứ việc sai bảo hần, không cần cho tiền thưởng đâu.” Xuân Tuyết thấy Tạ Ý Hình hào phóng như vậy thì cũng hoảng sợ. Mười lượng bạc ả nha, tương đương với những năm tháng tiền tiêu vặt của nàng chứ ít đâu.

“Đừng từ chối, chính vì ngươi làm tốt lắm nên số bạc này ngươi xứng đáng nhận! Hơn nữa, cho dù ngươi không cần tiền thưởng, nhưng chẳng lẽ không cần có gì đó để đáp lại tình cảm của các huynh đệ đã giúp ngươi sao?”

Cảnh Xuân nghĩ nghĩ, không từ chối nữa.

“Đêm nay ngươi về nghỉ một đêm, ngày mai lập tức khởi hành đi Cừ Nam. Ta cần ngươi nhanh chóng mở cửa y quán, muốn sang lại y quán cũ của người ta hay mua khu nhà mới đều được. Nói tóm lại, tốc độ phải nhanh.” Vừa nói Tạ Ý Hình vừa đứng dậy, đi đến án thư cầm một phong thư đưa cho hần, “Ngươi cầm phong thư này, đến Cừ Nam rồi thì đầu tiên là đến chào Nhị thúc của ta. Trong thư ta đã nhờ Nhị thúc đề ý giúp đỡ ngươi, lúc nào có chuyện gì xử lý không được thì ngươi đến tìm thúc ấy.”

Cảnh Xuân tiếp nhận thư, thận trọng gật đầu, “Còn được liệu thì sao?”

“Số dược liệu này ngươi không cần quan tâm. Vài ngày nữa ta sẽ sắp xếp người đưa đến Cừ Nam cùng với ba vị đại phu.” Ngày mốt đội hộ vệ sẽ áp giải nhóm lương thực mua được đầu tiên bắt đầu xuôi nam, có đội hộ vệ thì vấn đề an toàn sẽ được bảo đảm. Nàng chỉ cần sắp đặt người vận chuyển dược liệu đi theo ngay phía sau là xong.

Nghe Tạ Ý Hình sắp xếp chu đáo, Cảnh Xuân yên tâm.

“Ngày mai ta có việc, người không cần lại đây chào từ biệt. Nếu có việc gì bất ngờ, ta sẽ phái người thông báo cho người.”

Xuân Tuyết đứng cạnh lắng nghe liền hiểu là việc bận mà tiểu thư vừa nhắc đến là tham gia hỗ trợ cho Quỹ hội, liền tự nhủ ngày mai phải kêu kêu tiểu thư rời giường sớm hơn một chút.

Sau khi Tạ Ý Hình bảo Cảnh Xuân ra về xong liền dành chút thời gian rà soát lại mọi chuyện, phát hiện còn có vài chuyện nhỏ nhỏ cần phải sắp xếp nữa. Nàng sức nhớ hôm nay chính là ngày Trần Thái y đến phủ xem bình an mạch cho ông bà nội, liền đứng dậy quyết định đi đến Sùng Đức Viên để hỏi xin Trần Thái y mấy công thức nấu trà lạnh dùng cho mùa hè.

*****

Ngày hôm sau, nhớ đến Quỹ hội cứu trợ nên Tạ Ý Hình thức dậy từ sáng sớm, sau khi ăn sáng bằng vài món đơn giản, nàng liền đi ra sân trước.

Tạ Ý Hình là người đến sớm nhất. Sau khi nàng đến được một lúc thì đường đệ Tạ Danh Viễn mới được Nhị thẩm Quân thị dẫn lại đây. Quân thị cứ lái nhái sau khi ra ngoài thì phải chú ý cái này cẩn thận cái kia suốt dọc đường khiến Tạ Danh Viễn nghe mà phát bực mình, vừa nhìn thấy Tạ Ý Hình thì lập tức ba chân bốn cẳng chạy tới.

Thế là Quân thị lại mặt mày lo lắng, la lên, “Đừng chạy nhanh thế, cẩn thận kéo ngã.”

Tạ Ý Hình thấy mà nản, Quân thị đúng là cưng chiều con quá thể.

Quân thị thấy Tạ Ý Hình thì hiểu là nàng cũng sẽ cùng đi, thế là liền nhủ mày về không đồng ý nhưng rồi cũng không mở miệng nói gì.

“Đại tỷ, chừng nào chúng ta xuất phát?” Tạ Danh Viễn hỏi.

“Chờ ông nội ra tới thì chúng ta sẽ đi ngay.” Tạ Ý Hình trả lời. Ông nội nàng vốn không cần phải vào triều trừ khi được Hoàng Đế truyền triệu, nhưng vì thời gian gần đây xảy ra chuyện tại Cừ Nam nên mới khôi phục việc tham triều mỗi ngày. Nhưng dẫu sao thì ông nội tuổi tác cũng đã cao, đạo này lại phải làm việc cật lực như thế nên rõ ràng đã khiến ông mỗi một vô cùng. Tạ Ý Hình nghĩ bụng, tối nay lúc nào về tới thì nhất định phải nói với bà nội để bà cho người chuẩn bị vài món hầm bồi bổ cho ông nội mới được.

“Tổ phụ ra tới.”

Tiếng Tạ Danh Viễn kêu lên mừng rỡ đánh gãy suy nghĩ đang bay xa của Tạ Ý Hình.

Hai người hỏi thăm sức khỏe xong, Tạ lão gia dẫn hai cháu nội đi ra cửa lớn, xe ngựa đã chờ sẵn ở đó. Lên xe ngựa, lại đi đến nhà ông bác để đón hai đường ca của nàng – Tạ Phái Thần và Tạ Cẩn Bác.

Trên đường đi, Tạ lão gia thậm chí còn thương yêu vuốt vuốt đầu Tạ Ý Hình như khi xưa nàng còn bé, “Tội nghiệp cháu.”

Tạ Ý Hình lắc đầu, cười cười. Nàng đương nhiên hiểu vì sao ông nội lại nói vậy. Việc hỗ trợ Quỹ hội cứu tế lần này ngoài ba cháu trai trực hệ nhà họ Tạ nhất định phải tham gia ra thì phía cháu gái chỉ có mỗi mình Tạ Ý Hình, các chị em khác trong nhà đều bị các bà mẹ lấy lý do con gái không nên xuất đầu lộ diện để từ chối. Thật ra mọi chuyện nào có nghiêm trọng đến thế, suy nghĩ của dân chúng Đại Xương khá cởi mở, chỉ cần đừng làm việc gì tổn hại đạo đức thì lâu lâu ngẫu nhiên lộ mặt ở trước công chúng cũng chả có vấn đề gì. Chẳng qua có vài gia tộc hơi xét nét một chút, nhưng điều đó cũng tùy cách suy nghĩ của từng người.

Chẳng qua có vài việc dẫu sao cũng phải có người đứng ra làm. Kiếp này, cái nhìn của Tạ Ý Hình đối với chuyện nhân duyên khá lạnh nhạt. Theo nàng thấy, nếu có phải sống giống như Ôn Nho Tinh, cự gia chủ Ôn gia, thì cũng tốt đấy chứ, dù cả đời không lấy chồng nhưng cuộc sống lại vô cùng thoải mái tự do. Song Tạ Ý Hình chẳng thể nào ngờ được, người tính không bằng trời tính, nhân duyên một khi đã đến thì có muốn ngăn cũng ngăn không được.

Tạ lão gia đầu tiên đưa mấy đứa nhỏ đến trước cửa nha môn Kinh Triệu Doãn nằm tại phường Quang Đức phía Đông Nam kinh thành, dặn dò chúng phải hăng hái làm việc vài câu rồi mới xoay người chậm rãi đi vào triều.

Bốn anh em họ nhà Tạ Ý Hình vừa xuống xe ngựa liền có nha dịch bước lên đón.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa nóc màu xanh cũng đang đi tới phía họ, Tạ Ý Hình nhận ra đây là xe ngựa nhà họ Kim nên ra hiệu các anh em họ dừng lại chờ một chút.

Có hai người bước xuống xe ngựa. Tạ Ý Hình ngạc nhiên nhướn mày, biểu ca xưa nay sức khỏe không tốt hôm nay cũng đến đây à?

Cậu bé Kim Tiêu Kha vừa nhìn thấy nàng thì mắt lóe ánh vui vẻ, nhưng ngay sau đó lại xoay mặt đi hừ một tiếng.

Tạ Ý Hình bật cười, có vẻ nhóc bé này còn tức chuyện hôm Thanh Hà yến đây.

Hai bên chào nhau, “Biểu muội cũng đến đây à?” Kim Tông Khanh cũng hơi bất ngờ khi nhìn thấy nàng ở chỗ này.

“Ừ. Biểu ca sức khỏe vốn không tốt mà hôm nay cũng đến đây đấy thôi!” Tạ Ý Hình cười hi hi đáp lại.

Kim Tòng Khanh hơi nhíu mày, rồi lại lập tức cười lên, “Đúng vậy, hiếm lắm mới có dịp làm gì đó cho dân chúng nên dù thế nào cũng phải đến chứ. Chỉ lạ nửa năm không thấy biểu muội hóa ra lại thay đổi nhiều vậy!”

Đây mới đúng là biểu ca xưa nay luôn thông minh của nàng, khó mà ốm ờ qua mặt.

“Con người ta sống đến lúc nào đó cũng phải hiểu biết ra một chút chứ, đâu thể suốt đời tỉnh tỉnh mê mê không biết nặng nhẹ gì hết được.” Tạ Ý Hình nhẹ nhàng.

Kim Tòng Khanh nhíu mày: nàng bị bắt nạt? Chứ nếu không thì sao lại nói ra lời nói thâm thúy thế này? Nhưng là ai? Hắn kín đáo quan sát ba huynh đệ của nàng, lại không phát hiện có gì bất thường. Nhưng chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó, khiến tính tình nàng thay đổi hoàn toàn. Hắn quyết định đầu tiên cứ gác vấn đề này qua một bên, tối nay lại điều tra xem tại sao lại có chuyện này.

Nhà họ Kim xưa nay ít con cháu, tính ra, trên hắn không có anh trai, dưới thì chỉ có một cậu em trai và một cô em họ. Tuy không thường qua lại nhưng hắn vẫn rất thương cô em gái này. Còn chuyện em trai và em họ không ưa nhau thì theo cái nhìn của hắn chẳng qua là đám con nít chưa lớn hay khắc khẩu chọc ghẹo nhau thôi, lúc nào lớn lên thì khắc sẽ biết trân trọng anh em như chân tay. Nhưng hễ em họ bị người ngoài bắt nạt thì chắc chắn là không được rồi.

“Ca, chúng ta vào đi thôi, đừng đứng chặn ngay cửa thế này. Vào trong rồi nói chuyện cũng được mà.” Cậu béo vốn nóng tính, thấy hai người cứ lè mà lè mè thì rất chi là bất mãn.

“Được rồi, chúng ta vào trong đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Nha dịch thông minh nên liền nhanh chóng tiến lên phía trước dẫn bọn họ đến sảnh lớn của nha môn.

Mới đầu Tạ Ý Hình cứ tưởng nhà mình tới sớm, nào ngờ các cô cậu bé khác còn tới sớm hơn, hơn nữa ai nấy trông có vẻ đều rất phấn khởi. Tạ Ý Hình nghĩ chắc hẳn vì đây là lần đầu tiên tham gia một hoạt động như vậy nên mọi người cảm giác mới mẻ đây mà.

Nhìn lướt qua một vòng, nàng phát hiện những ai nên đến thì đều đã đến, con cháu các thế gia lớn nhỏ, danh môn vọng tộc hay các quan viên mới nổi nơi quan trường đều đã có mặt, nhưng nhìn chung thì nam nhiều nữ thiếu. Tạ Ý Hình cũng thấy rằng bên phía nữ cũng không thiếu các đích nữ đến từ các thế gia lớn. Chắc vì biết hôm nay có chuyện phải làm nên mọi người không hên mà cùng bỏ qua những bộ quần áo màu mè đắt tiền, chỉ mặc những bộ xiêm y có vẻ mộc mạc, các cô nương trang điểm cũng nhạt hơn nhiều.

Nhóm các nàng đến đây cũng không khiến mọi người chú ý lắm bởi đều cùng trong một giới cả, ai mà chẳng biết ai. Hơn nữa, nghe nói hôm nay các Hoàng tử cũng sẽ có mặt, nên có gì cần phải kinh ngạc đâu.

Nhóm nàng chọn một góc sảnh để đứng, vừa tán gẫu vừa chờ các vị Hoàng tử đến.

Sảnh cũng không lớn, Tạ Ý Hình và các anh em họ đứng ở một góc trò chuyện câu được câu không, nhưng ánh mắt nàng lâu lâu lại quét một vòng xung quanh để nắm rõ xu hướng của mọi người. Đây là thói quen mỗi khi đi ra ngoài xã giao mà nàng đã luyện được sau khi lập gia đình và trở thành chủ mẫu của một đại gia đình. Làm như vậy một công mà đôi chuyện, một là vừa xã giao mà hai là vẫn có thể đề phòng vấn đề phát sinh do có kẻ dụng tâm gây rối, đề nếu có bất ngờ gì xảy ra thì có thể có ngay phản ứng có lợi nhất.

Thình thoảng có người đến gần chào hỏi, bọn họ cũng hàn huyên lại vài câu phải phép. Hôm nay có thể nói là lần đầu tiên các thiếu niên cùng lứa trong giới thế gia vọng tộc tập trung đầy đủ nhất, cứ nhìn ngay cả biểu ca của nàng vốn xưa nay ru rú trong nhà suốt ngày mà cũng ra đây tham gia náo nhiệt thì biết. Nhưng nàng không giống đám con cháu các nhà có gia thế thấp nhân cơ hội này mà đi khắp nơi làm quen kéo quan hệ, bởi đối với nàng làm vậy chả khác nào tự hạ thấp mình. Không thấy những nam thanh nữ tú đến từ các danh gia vọng tộc đều đứng yên đó sao? Thật ra, trong mười đại thế gia, trừ khi đó là kẻ thù truyền kiếp của mình chứ bằng không thì mặt ngoài ai nấy cũng đều hòa nhã.

Trong giới này, mỗi gia tộc đều có lợi ích của riêng mình, cho nên tình cảm phát sinh giữa các nhóm con cháu tuy cũng quan trọng nhưng lại không phải là yếu tố hàng đầu, bởi một khi có sự xung đột giữa lợi ích của hai gia tộc, tình cảm có sâu sắc đến đâu cũng phải cần nhường bộ. Chờ đến khi họ có thể bước lên được vị trí gia chủ, tự làm chủ được kinh doanh và mạng lưới quan hệ thì tình huống mới khác đi được. Tất cả những điều này Tạ Ý Hình đều đã từng trải qua nên hiểu rất rõ, còn bây giờ chỉ cần giữ thể diện đẳng hoàng là được.

Sau khoảng một khắc, bốn vị Hoàng tử và hai vị Công chúa đi đến.

Tạ Ý Hình hâm mộ nhìn về bề ngoài xuất sắc của các vị Hoàng tử Công chúa. Chu Xương Đế là một Hoàng Đế tốt và cũng là một người cha tốt, mỗi

một Hoàng tử đều được ông bảo hộ chu đáo từ lúc còn nhỏ cho đến khi trưởng thành. Bởi thế, số Hoàng tử còn sống ở thế hệ này phải nói là rất cao, ngoại trừ Nhị Hoàng tử chết vì bệnh ra thì các vị Hoàng tử khác trong cung là Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử, Tứ Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử và Lục Hoàng tử đều còn sống đến trưởng thành, phía dưới còn có hai vị Hoàng tử tuổi nhỏ hơn kha khá. Về phía Công chúa cũng sinh được tám người, còn sống năm người.

Nhưng cũng chính vì thế mà sau khi thành niên, sự tranh đấu giữa các Hoàng tử càng vô cùng tàn khốc. Cho đến khi Quân Cảnh Di đăng cơ, trong số Hoàng tử này cũng chỉ còn lại có Ngũ Hoàng tử Quân Nam Tịch và Lục Hoàng tử sống ở đất phong xa xôi. Ngay cả Ngũ Hoàng tử vì sinh non nên sức khỏe vốn không tốt cũng tránh không được con lốc xoáy tranh quyền đoạt vị này. Chỉ có Lục Hoàng tử phải nói là may mắn trong tai nạn, vì chân bị thương mà bị thọt từ bé nên ngay từ đầu đã xin phụ hoàng phong Vương rồi rời đến sống nơi đất phong.

Ngay lúc Tạ Ý Hình lơ đãng nhớ đến kiếp trước, toàn trường an tĩnh lại.

Quân Cảnh Di chấp tay hạ lễ với các huynh đệ mình rồi sau đó đi lên trước đài, nhìn quanh sảnh cười nói, “Xem ra hôm nay mọi người đều đến đầy đủ hết nha. Bản --” Dừng lại một chút, “Ta cũng chỉ nói ngắn gọn thôi --”

Tạ Ý Hình cười mỉa. Quân Cảnh Di chắc định tự xưng là “bản điện hạ” đây nhưng rồi lại sửa miệng ngay phút chót, ắt hẳn vì muốn biểu hiện tác phong hòa đồng đây mà. Kiếp trước, trước khi đăng cơ lên làm Hoàng đế, với những ai có ích cho y mà y chẳng kể vai sát cánh xưng huynh gọi đệ thân thiết. Nhưng giả vờ cũng chỉ là giả vờ, cứ ngầm lại chuyện sau khi y đăng cơ, người từng cư xử đĩnh đạc ngang hàng không cao không thấp với y thì cũng là người có kết cục thảm thiết nhất. Chắc chắn.

Không biết cảm ứng được điều gì, Quân Cảnh Di đang nói chuyện bỗng như mảy, quét mắt nhìn về hướng bên này. Tạ Ý Hình biết y xưa nay là kẻ khá mẫn cảm nên chỉ nháy mắt là nàng đã lập tức rút đi mọi cảm xúc, trên mặt chỉ còn lại vẻ thản nhiên bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt y mà không hề có chút chột dạ nào. Sau đó nàng đưa mắt nhìn sang chỗ khác, không ngờ lại đụng ngay phải ánh mắt của Quân Nam Tịch. Trong đôi mắt vốn ôn hòa của hắn giờ lại lộ ra nét cười và hiểu ý khiến Tạ Ý Hình sững sờ rồi lập tức cúi đầu theo phản xạ che giấu.

“Sao vậy?” Kim Tòng Khanh là người thận trọng, lập tức nhận ra được vẻ mắt tự nhiên của nàng.

“Không có gì.”

Trên đài Quân Cảnh Di đã ba hoa một hồi, đại thể, “Hắn mọi người đều biết, đề xuất Quỹ cứu tế là do Đại tiểu thư Ân gia đưa ra, nên nó hoạt động thế nào thì chắc chắn nàng hiểu rõ hơn những người ngoài nghề như chúng ta. Cho nên ta đã thỉnh cầu phụ hoàng cho nàng đứng đầu sắp đặt chung tất cả các hạng mục công việc và đã được phụ hoàng đồng ý. Từ giờ trở đi sẽ do Ân tiểu thư đứng ra sắp xếp.”

Yêu cầu này cũng coi như hợp tình hợp lý, tuy nhiên vẫn có không ít người cảm thấy bức bối, sao lại để cho một kẻ gia thế thấp tẹt như vậy đứng ra lãnh đạo bọn họ?

Thật ra, Tạ Ý Hình rất hiểu dụng ý của y. Hiện thời, các Hoàng tử hầu hết đều đã trưởng thành, chuyện tranh đấu tàn khốc đã dần dần bị vạch trần màn che. Hôm nay đa số các Hoàng tử đều ở đây nên Quân Cảnh Di đương nhiên muốn tránh nơi đầu sóng ngọn gió, bởi nếu y cứ theo đuổi việc đánh bóng thể diện thì đám anh em y sẽ nghĩ thế nào? Chỉ vì nổi khoái chí nhất thời mà lại tự đưa mình lên bếp nướng đương nhiên sẽ mất nhiều hơn được. Tất nhiên, Quân Cảnh Di sẽ không làm như vậy mà y sẽ khôn khéo giao việc này cho Ân Từ Mặc, như vậy cũng coi như hợp tình hợp lý.

Ân Từ Mặc bước lên đài, giả như không biết người ta bất bình, mở miệng ra về một lòng giải quyết việc chung, “Được Hoàng Thượng ưu ái giao trách nhiệm này, ta sẽ cố gắng hết sức để làm tốt, cũng xin mọi người phối hợp một chút. Hôm qua Hoàng Thượng đã cho dán thông cáo kêu gọi dân chúng quyên góp vật tư, mời họ đem đồ vật gom góp được đến nộp nơi miếu Thành Hoàng. Hôm nay việc chúng ta phải làm là ghi nhận danh sách các vật dụng cho dân chúng quyên tặng.”

“Đơn giản vậy thôi à.”

“Còn tưởng là trách nhiệm gì ghê gớm lắm.”

Không ít người thất vọng lầu bầu.

Ân Từ Mặc chờ cho mọi người im bót mới tiếp tục, “Việc cần làm không nhiều lắm nhưng lại khá rườm rà. Chỗ sân tập trung nơi miếu Thành Hoàng đã được chuẩn bị chu đáo, còn bây giờ là lúc chúng ta chia tổ. Ở đây chúng ta có tổng cộng sáu mươi bảy người, cần chia làm bốn tổ.”

“Cái gì, còn muốn chia tổ nữa?”

“Phân chia thế nào, đừng nói là bất thâm nhé! Ta không thích vậy đâu, nhờ vào cùng tổ với kẻ đáng ghét thì sao?”

“Bây giờ, trong khoảng thời gian một khắc, mọi người tự phân tổ. Nếu số người chênh lệch không nhiều thì sẽ để nguyên, còn không thì sẽ có thay đổi tương ứng.”

Chỉ nhìn trên cách phân tổ thì quan điểm của Ân Từ Mặc có vẻ hợp tình và thuận theo dân ý, xử lý cũng có vẻ linh hoạt. Chứ không như các quan viên cất cử nhiệm vụ cho dân chúng, toàn áp đặt một cách thô bạo.

Ân Từ Mặc vừa dứt tiếng, mọi người bắt đầu vận động.

“Đại đường muội, muội thấy chúng ta nên tìm ai để tạo thành một tổ đây?” Đại đường ca Tạ Cẩm Bác bước lại hỏi ý kiến Tạ Ý Hình.

Tạ gia vốn là dựa vào ông nội của nàng mà vang danh, ông bác của nàng chính vì có hào quang của người em trai nên mới mưu được một chức quan khá tốt trong triều. Thế nên lúc này Tạ Cần Bác lại đây thương lượng với nàng chính là để biểu đạt ý tôn trọng đối với ông nội nàng. Càng bởi thế mà Tạ Ý Hình lại càng không thể lên mặt.

“Tần gia với Thang gia đi.” Hiện tại, vì chuyện ba vị bô lão gia chủ cùng liên danh trình tấu thư mà Tạ gia Tần gia Thang gia đang tiến vào thời kỳ trắng mặt, thế nên hai nhà kia cũng sẽ vui vẻ tạo thành một đội với nhà các nàng.

“Vậy ta dẫn Viễn nhi qua kia nói với họ nhé.”

“Vậy được.”

“Đại ca, đại đường muội, chúng ta cũng có thể tạo đội với Ân gia chứ?” Tạ Phái Thần vội vàng hỏi, trong mắt tràn ngập nét chờ mong.

Tạ Cần Bác nhíu mày, nhìn thoáng qua Ân gia rõ ràng đang rất rộn ràng huyền não bên đầu kia, lắc đầu, “Không được.”

“Vì sao?” Trong thanh âm đầy vẻ mất mát.

Tạ Ý Hình đưa mắt cẩn thận đánh giá Tạ Phái Thần một lúc, lòng bỗng nặng trĩu khi nhìn ra trong mắt hắn vẻ hăm dọa thâm hiểm, nghiêm giọng nói, “Ca quên chuyện Tạ gia chúng ta không hợp với Ân gia à?”

“Nhưng đó là chuyện xưa lắc xưa lơ của thế hệ trước, sao thế hệ này của chúng ta lại không quay lại hòa hảo có tốt hơn không.” Tạ Phái Thần nói giọng quật cường.

Tạ Ý Hình đưa mắt nhìn sang đại đường ca. Tạ Cần Bác hiểu ý gật đầu, thăm thò dài, kéo cậu em mình sang một bên thì thầm mấy câu.

Không biết Tạ Cần Bác đã nói gì nhưng cuối cùng thì Tạ Phái Thần không thắc mắc nữa, chỉ là thái độ cũng trở nên ỉu xìu.

Tạ Ý Hình nhìn nhìn rồi không để ý đến hắn nữa, cũng chẳng đến an ủi. Nhị đường ca này của nàng cứ nói như đúng rồi ấy, đúng là lại thêm một kẻ độc quá nhiều sách đến mực cả đầu óc. Nhà họ Ân kia hận nhà các nàng đến tận xương tủy, mới thấy bề ngoài bình lặng vài năm là thật sự đã nghĩ người ta đã bỏ qua cho sao? Chẳng qua bọn họ đang thu mình chờ thời cơ hành động đấy thôi. Minh không tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng thì thôi, lại còn muốn rửa cô dăng sẵn lên, thế không gọi ngu ngốc thì phải gọi là gì?

Thật ra nhà họ Tạ xưa nay vẫn không coi mối ân oán giữa Tạ gia và Ân gia là chuyện gì quan trọng, bằng không thì kiếp trước cũng không thua đến thế thảm như vậy. Thế nhưng nhà họ Ân kia lại không như thế, chúng luôn ghi tạc sâu sắc trong lòng cái gọi là ân oán này, chưa có một khắc nào quên đi.

Nhắc đến mối ân oán giữa hai nhà, thật ra là ông lão nhà họ Ân, Ân Hiến Kha, luôn có mối hiềm khích kiểu Du-Lượng* với ông nội nhà nàng. Năm xưa lúc theo Thái tổ Quân Vô Uy tranh đấu giành thiên hạ, hai người đều lấy túc trí đa mưu để xưng danh. Chẳng qua ông nội nàng tính cách ôn hòa, nếu không đụng chạm đến điểm giới hạn thì thường rất dễ nói chuyện, hơn nữa cũng không làm bộ làm tịch, hễ ai có việc gì cần hỏi ông thì ông cũng giúp đưa ra ý kiến nên các tướng sĩ tùy tùng thái tổ lúc bấy giờ đều vui vẻ thân thiết với ông. Ân Hiến Kha thì trái lại, lòng dạ hẹp hòi, ăn miếng trả miếng, người ta xin lỗi hỗ trợ thì lão đều kên kiệu lên mặt nên hiển nhiên là nhân duyên không tốt rồi. Thật ra ngay cả chính bản thân Thái tổ Quân Vô Uy cũng nghiêng về phía Tạ lão gia, nhưng vì thời buổi nhân tài khó tìm nên không biểu hiện quá mức bất công đầy thôi.

* Editor: Mối hiềm khích Du-Lượng: hai nhân vật thời Tam Quốc, Chu Du và Gia Cát Lượng. Chu Du, một danh tướng rất có tài, làm quân sư cho Vua Đông Ngô (Tôn Cát – Tôn Quyền). Gia Cát Lượng (Khổng Minh), thiên tài chính trị và quân sự, làm quân sư cho Vua nước Thục (Lữ Bị). Chu Du tuy rất giỏi nhưng luôn tính toán thua Gia Cát Lượng trong các nước cờ chính trị-quân sự giữa ba nước Ngô-Thục-Ngụy. Sau khi thắng trận Xích Bích nhưng lại để cho Gia Cát Lượng nâng tay trên 3 quân tại Kinh Châu, Chu Du uất quá thổ huyết, than thở “Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng” (Thiên sinh Du hà sinh Lượng).

Sau đó, Tạ lão gia giúp Thái tổ nghĩ ra một kế lấy được giang sơn, nên càng giữ vị trí quan trọng trong lòng Thái tổ.

Sau lại đến chuyện thành lập Đại Xương xong, lúc luận công khen thưởng, Ân Hiến Kha vừa ý đại trạch mà hiện tại Tạ gia đang ở, cảm thấy tòa nhà này có phong thủy tốt. Nhưng chẳng ngờ Thái tổ lại ban tòa nhà này cho Tạ gia, ngay cả ông nội nàng lúc ấy cũng vô cùng bất ngờ. Sau đó ông nội nàng cũng mang máng hiểu được ý định của Thái tổ, chẳng qua đó đơn giản chỉ là một hình thức cân bằng cán cân thôi. Nhưng Ân Hiến Kha lại không nghĩ vậy, mà cũng có khi không phải là không hiểu, chẳng qua là không muốn đối mặt sự thật thôi. Cho tới nay, Ân Hiến Kha đều bị ông nội nàng vượt trội trên đầu nên lão hoàn toàn không phục. Lão cứ cho rằng Tạ lão gia nói gì đó với Thái tổ để cướp đi thứ mà lão yêu thích, hơn nữa sau đó em gái lão là Lệ phi Ân Uẩn Trúc bị kết tội hãm hại bà cô của Tạ Ý Hình là Tạ Khanh Trần sanh non mà bị Thái tổ ban thưởng tử, nên Ân Hiến Kha càng hận Tạ gia tận xương.

Kỳ thật thực lực của Tạ gia mạnh hơn Ân gia rất nhiều, ngay từ đầu không phải Tạ lão gia không nghĩ đến việc loại trừ khỏi ung nhọt thối rửa này. Nhưng vì Thái tổ trước đây và Chu Xương Đế hiện tại đều là người túc trí đa mưu, hiểu rõ đạo lý và nghệ thuật cân bằng thế lực nên tuyệt đối không muốn nhìn thấy việc thế cân bằng bị phá vỡ và chỉ có một nhà trong nhóm thế gia phát triển an toàn. Hề Tạ gia ra tay làm điều này thì chính là đắc tội với đương triều Hoàng Đế, và đây mới là nguyên nhân thật sự cho việc Tạ lão gia vẫn an bình bất động tới giờ. Hơn nữa những năm gần đây thái độ của Ân gia cũng vô cùng ảm đạm, ngoại trừ việc lâu lâu lại kiểm chuyện xiên xỏ Tạ gia ra thì cũng không có động thái nào cực kỳ khác người, bởi thế nên Tạ lão gia cũng chỉ biết âm thầm phòng bị.

Nhưng chính vì an nhàn nên lại khiến cho người ta lười biếng buông lỏng cảnh giác, cứ xem thái độ của Tạ Phái Thần hiện nay thì biết.

“Biểu muội, chúng ta cùng một tổ nhé?” Kim Tòng Khanh mỉm cười hỏi.

“Đương nhiên.” Tạ Ý Hình vui vẻ gật đầu.

Khi nghe anh hân nói ra câu đó, cậu bé luôn trộm ngắm xem Tạ Ý Hình phản ứng thế nào. Thấy nàng có vẻ rất vui vẻ đáp ứng chứ không nhăn mặt nhíu mày nhìn cậu rồi cuối cùng mới miễn cưỡng đồng ý như trước giờ, cậu bé liền cao hứng vô cùng. Ai ngờ vì cao hứng quá mà quên mất việc phải giấu diếm, vừa xoay người sang thì đụng ngay phải ánh mắt thản nhiên của Tạ Ý Hình, cậu lập tức hất mặt, hừ một câu, “Hừ, đừng nghĩ là ta thích chung tổ với người nhà, vì đại ca lôi kéo nên ta mới cố miễn cưỡng thôi.”

Nhìn cậu bé găng cổ cái chày cái cối, Tạ Ý Hình bất đắc dĩ thả một câu, “Ừ, người không có tự nguyện.”

Cậu bé nghe vậy mới vui vẻ hân ra, “Người biết là được rồi.”

Khi hai người đang nói chuyện, Tạ Cận Bắc đã đàm phán xong việc tạo tổ giữa ba nhà. Không ngoài dự kiến, Tàn gia và Thang gia đều đồng ý.

Bên phía Tàn gia, sau khi Tạ Cận Bắc đi rồi, Trương Trí Hành mới cho Tàn Hi Tông một quyền, “Tên này, đầu óc sao vậy, hai ta thân thiết thế mà lúc này lại từ chối cùng tổ với ta, đồng ý với Tạ gia. Vừa rồi không thấy ta đưa mắt ra hiệu à?”

“Thì tại người nhà họ Tạ mở miệng trước mà, ai kêu người chậm lụt làm chi.” Tàn Hi Tông ung dung nói.

Tuy nói là nói thế nhưng Trương Trí Hành vẫn có thể nhìn ra được tâm tình vui vẻ của hân, “Nói nghe nè, Ân gia đồng ý tạo tổ với chúng ta rồi, người đừng có hối hận nha.”

Tàn Hi Tông khề cau mày, trả lời, “Được rồi, người mau về tổ đi, sắp đến giờ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Thời gian đặt ra vừa hết, Ân Từ Mặc nhìn số người phân chia thành bốn tổ dưới đài, mày liễu nhíu lại. Tổ ba do ba nhà Tàn Tạ Thang tạo thành rõ ràng có số người nhiều hơn hân tổ bốn của ba nhà Lê Tả Lý.

Một số người cũng chú ý tới điều này nhưng không ai hé răng, rõ ràng là đều muốn nhìn trò hay, xem xem Ân Từ Mặc sẽ xử lý việc này như thế nào. Ai mà chả biết mấy nhà này đều không dễ chọc vào nha.

“Nếu bước đầu đã phân tổ xong, vậy giờ sẽ xem bốn vị Hoàng tử và hai vị Công chúa được phân vào tổ nào.”

Mọi người lặng im. Ân Từ Mặc đưa mắt quan sát một vòng rồi tiếp tục nói, “Bốn vị Hoàng tử sẽ dùng cách bắt thăm để phân đến các tổ, vừa vặn mỗi tổ một người. Hai vị Công chúa sẽ tùy ý, muốn vào tổ nào đều được.”

Nói xong, ả phát tay ra dấu, lập tức có người cầm một cái rương nhỏ tiến lên cho các Hoàng tử bắt thăm.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào các vị Hoàng tử Công chúa. Đại Hoàng tử cười mở phóng khoáng, Tam Hoàng tử khoan dung nhân hậu, Tứ Hoàng tử nhiệt tình thẳng thắn, Ngũ Hoàng tử ôn hòa lạnh nhạt, Lục Hoàng tử trầm tĩnh. Thất Công chúa và Bát Công chúa cũng khá tốt.

Mọi người đều trẻ tuổi nên tuy gia giáo cực kỳ nghiêm cẩn nhưng lúc này cũng không khỏi hưng phấn hân lên, nhỏ giọng thì thầm bàn tán.

“A, Hoàng tử mới là muốn người trong một nhà.”

“Ta hy vọng Đại Hoàng tử phân đến cùng tổ với ta.”

“Nếu Tam Hoàng tử có thể cùng trong tổ bốn chúng ta thì tốt quá.”

“Ngũ Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử, đến tổ chúng ta đi.”

“Tứ Hoàng tử, ngài nhất định phải bắt được số hai đó.”

Chỉ chốc lát đã bắt thăm xong, kết quả vẫn chưa mở ra mà đưa tới đặt trước mặt Ân Từ Mặc.

Mọi người tha thiết nhìn Ân Từ Mặc chờ công bố đáp án. Ân Từ Mặc nhìn nhìn hướng nắng rồi nhanh gọn đưa tay về phía máy tờ giấy.

Một giọng nói đột nhiên đánh gãy động tác của ả, “Chậm đã!”

Mọi người nhìn về hướng phát ra tiếng nói, nhận ra người vừa lên tiếng là Tả Sương thuộc tổ bốn, người xưa nay vốn không ưa Ân Từ Mặc.

“Vừa rồi người nói nếu số người ở các tổ không khác nhau lắm thì sẽ dễ nguyên, còn không thì sẽ phải thay đổi tương ứng. Giờ người xem, tổ bốn hiện tại quá ít người, đâm ra mất cân đối nghiêm trọng. Không nói tổ một và tổ hai, chỉ tính tổ ba thôi đã hơn tổ bốn chúng ta những bốn người. Người phải làm gì đi chứ.”

Mọi người đếm lại, á chà chà, đúng quá còn gì!

Quân Cảnh Di chột căng thẳng, ánh mắt lập lờ bất chừng, ngón tay vô thức không ngừng vuốt ve chiếc nhẫn ngọc xanh trên ngón cái. Sắp xếp như hôm nay là một phần trong kế hoạch nhằm đẩy Ân Từ Mặc lên nắm quyền, một khi thành công thì có thể kiểm thêm điểm kha khá với phụ hoàng. Tuy nhiên, y cũng đoán trước là cửa này không dễ dẫu gì mà qua được một cách trót lọt. Hôm nay lượng người đến nhiều như vậy nên không chia thành tổ là không có khả năng. Nếu chia tổ bằng cách bắt thăm thì nhất định sẽ có rất nhiều người có câu trách móc, tuy có thể lấy danh Hoàng Đế ra ngăn chặn miệng bọn họ song vẫn sẽ gây xích lòng rất nhiều người, chính vì thế nên phương pháp này không ổn. Như vậy chỉ còn có cách là tự do phân tổ. Nếu số người mỗi tổ không khác nhau lắm thì ắt hẳn Ân Từ Mặc cũng không muốn nhúng tay, còn nếu chênh lệch quá nhiều thì sẽ tùy tình hình thôi. Biết đâu nếu tình huống cho phép thì còn có thể làm động tác giết gà dọa dơi khi đề lập uy không chừng. Tới hiện tại, mỗi một bước đi của Ân Từ Mặc cũng không khác lắm so với dự đoán của y.

Đến khi ra được kết quả, người từ mười đại thế gia hầu như chia đều vào trong bốn tổ, hơn nữa tổ có nhiều người nhất lại là do ba nhà Tàn Tà Thang xấp nhập lại. Nếu là y, y cũng sẽ mặc kệ. Bởi nếu tổ nào cũng bị điều động người thì còn được, chứ chỉ đụng đến riêng một tổ nào đó thôi thì chẳng khác nào tát vào mặt người ta. Tổ bị động đến mà chịu dễ yên không chống đối mới là lạ. Hiện nay ba nhà này vừa nổi bật lại đang đứng lúc sung sức nhất, ai dẫu óc bị nước vào mới dám đụng tới. Ân Từ Mặc hẳn cũng muốn mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, không ngờ lại bị Tả Sương nháy ra chống đối.

Hiện tại, cơ hội thì y đã cho rồi, y cũng muốn nhìn xem nàng sẽ làm thế nào. Nếu nàng không có biện pháp nào để xử lý tốt rắc rối nhỏ nhoi này, đã vậy còn sợ nọ sợ kia đến ngay cả dùng khí xông lên đối mặt cũng không có, thì cũng đừng trách y một khi đã không có năng lực đến thế. Nghĩ vậy, trong mắt Quân Cảnh Di xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Ân Từ Mặc bình tĩnh nhìn Tả Sương, khoe miệng nhếch lên một độ cong nho nhỏ đầy thâm ý, “Được rồi, chúng ta xử lý vấn đề này trước vậy.” Sau đó, ả dúi mắt, rồi dừng lại ở một chỗ nào đó.

Có người nhìn theo ánh mắt ả, liền phát hiện ả đang nhìn cậu béo nhà họ Kim.

Cậu béo đang ngồi cách khá xa nơi tổ ba tụ tập chăm chú chơi trò cừu liên hoàn trong tay, hoàn toàn không biết hắn đã bị người khác đưa vào tầm ngắm.

Kim Tông Khanh nhướn mày định tiến lên kéo hắn vào, nào ngờ vật áo lại bị ai đó giữ lại. Hắn xoay người, phát hiện hóa ra biểu muội đang kéo mình.

Thấy Tà Ý Hình trừng mắt ra hiệu, Kim Tông Khanh hơi xoay mặt liếc nhìn cậu em đang ngồi ngoài vòng lần nữa rồi thở dài, thôi, nếu con bé muốn đùa thì cứ để nàng đùa đi. Dù sao thằng bé kia không sợ trời không sợ đất, ai bắt nạt được nó mới là lạ.

“Tổ ba có ai đồng ý sang tổ bốn không? Không cần nhiều, chỉ hai người thôi.” Ân Từ Mặc bình tĩnh hỏi.

Nhưng chẳng ai động đậy.

“Kim Tiêu Kha, người sang tổ bốn đi.” Kim Tiêu Kha đi thì tự nhiên Kim Tông Khanh cũng sẽ đi, như vậy là giải quyết gọn gàng.

Ui chà, lá gan ả họ Ân này hơi bị to nha, dám chống lại cùng lúc cả Kim gia và Tà gia luôn. Ai nấy càng lúc càng hứng thú.

Cậu béo vừa nghe thấy lửa đã cháy đến ngay trên đầu mình thì lập tức quăng cừu liên hoàn trong tay, trừng ngược lại, “Ai bảo người xía vào! Ta không đi đó, ai thích đi thì đi đi!” Nói xong liền đi về phía đại ca và biểu tỷ nhà mình. Cậu béo vốn có dự tính riêng, rằng ngồi cách xa xa một chút, lát nữa đến lúc xuất phát lại có ý không đi để biểu tỷ phải nói hai ba câu dỗ ngọt hắn mới được. Giờ thì xối hòng bồng không, ghét ghê!

Mặt Ân Từ Mặc sầm xuống. Ai nói hai kẻ kia không hợp nhau, vừa thấy mặt là chỉ muốn xông vào cẩu xé? Song như vậy lại rất tốt! Nghĩ thế, ả lạnh mặt, “Nếu không có ý tách tổ thì đứng cho đằng hoàng vào, đừng đứng xa như vậy làm người ta hiểu lầm.”

Ả nói tiếp, “Ai đứng đầu tổ ba vậy? Chưa có à? Vậy mau chọn một người đi, ba tổ còn lại cũng vậy. Sau đó thủ lĩnh tổ ba sẽ chọn ra hai người đưa sang tổ bốn. Thành viên tổ mình nên mình đương nhiên hiểu, đỡ cho ta phải chọn rồi còn bị người ta nói là xen vào việc của người khác.”

Mọi người không nói gì, đưa mắt nhìn nhóm thành viên tổ ba đầy cảm thông. ả Ân Từ Mặc này dám làm thật nha, lấy ba nhà này để khai đao không nói, còn ra vẻ cha chú chỉ tay năm ngón khiến cho người tổ ba đấu tranh nội bộ. Giờ mà ai đứng ra làm thủ lĩnh thì phải chịu trách nhiệm đẩy hai người trong nhóm ra ngoài, đẩy người nhà khác thì sẽ bị người ta oán trách, mà đẩy người nhà mình thì hẳn sẽ làm bên dưới thất vọng. Người ta đã toàn tâm toàn ý đi theo anh mà giờ chỉ một chuyện còn con thể thôi anh cũng không dám đương đầu, vậy sau này nhờ gặp phải chuyện lớn gì thì dám tôm tép nhai nhép bọn này liệu còn có thể trông mong gì được vào một người bạc nhược như thế không?

Không thể không nói, chiều này của Ân Từ Mặc cực kỳ hiếm ác. Khổ nỗi người khác lại không thể không nghe theo, ai bảo ả ta có chỗ dựa hơi to dùng có thể cầm lòng gà mà như cầm lệnh tiễn đâu. (Nguyên văn “拿着鸡毛当令箭呢”: Cầm lông gà xem như lệnh tiễn – Lệnh tiễn là một dạng giấy ưu tiên, giống như xe ưu tiên cầm cờ đỏ hú còi chạy ào ào ngoài phố không ai dám cản ầy)

Ba người Tần Hi Tông, Thang Hoài Thao, Tạ Ý Hình quay sang nhìn nhau. Thang Hoài Thao cười cợt, “Hay chúng ta lại bắt thăm đi?”

“Để cho ta.” Tạ Ý Hình chủ động đứng ra lĩnh chuyện này. Bắt thăm làm gì cho tổn thương tình cảm, và lại nàng còn có quyết định riêng của mình.

“Nhắm chắc chứ?” Thang Hoài Thao hỏi, Tần Hi Tông cũng nhìn nàng, trong mắt hai người đều thoáng tia tán thưởng. Người họ Tạ xưa nay phúc hậu, mà khi gặp chuyện cũng biết dừng cảm gánh vác.

Kim Tông Khanh cũng quay sang nhìn, mắt ánh lên vẻ quan tâm.

“Yên tâm đi.”

Thật ra kiếp trước không có chuyện chia tổ không đồng đều thế này. Khi đó nàng đến đây với lòng thành kiến nên hoàn toàn không có tâm trí xử lý công việc. Hơn nữa, đây lại là thời điểm mà Ân Sùng Diệc vừa dâng lên ba biện pháp cứu tế sau khi có sự thể hiện nổi bật đến chói mắt của đại tiểu thư họ Ân tại Thanh Hà yến trước đó. Chỉ trong chớp mắt, Ân gia liền trở nên nổi bật không ai sánh bằng. Các nhà khác ở thời điểm này cũng muốn tránh đi đầu sóng ngọn gió nên sẽ không có chuyện ba nhà Tạ Tần Thang hợp tác với nhau, đồng thời thế lực của mười đại thế gia trên cơ bản là không phát sinh thay đổi gì. Nhưng hiện tại lại không giống vậy.

Tạ Ý Hình tiến lên vài bước, “Ân đại tiểu thư làm khó dễ tổ ba chúng ta như vậy là ý gì? Nếu đã muốn vậy thì chẳng thà bắt thăm ngay từ đầu có hơn không, dẫu có bị phân đến tổ nào chúng ta cũng đều chấp nhận. Thế nhưng trước đó người để cho chúng ta tự do lập tổ, chúng ta không có ý kiến gì, hơn nữa mọi người vừa rồi còn khen người làm việc linh hoạt dân chủ khoan dung. Nhưng kết quả thì sao? Người lại không hài lòng, cứ khẳng khái bắt tổ chúng ta phải chia bớt hai người ra ngoài. Sao trước sau lại bất đồng quá vậy? Chẳng lẽ ngoài cách chia bớt người từ tổ chúng ta sang tổ khác thì không có biện pháp nào khác à?” Tạ Ý Hình biết Ân Từ Mặc làm việc rất chặt chẽ, tình huống mà họ hiện đang gặp phải cũng không khó, nàng không tin là ả không có chuẩn bị gì ở phía sau. Nàng nói câu cuối cùng là muốn trực tiếp chặn đứng đường lui của ả, có biện pháp gì khác thì mau nói ra đi chứ đừng để dành đến phút cuối mới thời ra để chứng tỏ ta đây có năng lực.

Ân Từ Mặc ghen hờn, ánh mắt tối sầm khó hiểu nhìn về phía Tạ Ý Hình. Cô ta nói thế là ý gì? Chẳng lẽ đã biết ả có chuẩn bị khác? Không thể nào! Song ả là người từng trải, khi thấy tình huống không đúng thì ngay lập tức điều chỉnh kế hoạch, thấy lời nói của Tạ Ý Hình đã bắt đầu khơi dậy bất mãn của mọi người thì lập tức nói bằng giọng thành khẩn, “Đúng là ta đã không suy tính chu toàn, song việc đã đến nước này thì có tranh cãi cũng vô ích. Ta chỉ hỏi một câu, vừa rồi ta sắp xếp như vậy người có làm theo hay không, trả lời một câu chắc chắn đi.” Câu cuối là nói với Tạ Ý Hình.

À càng ra sức ép buộc như thế càng khiến Tạ Ý Hình khẳng định rằng ả đã có chuẩn bị sẵn phía sau. Nếu cứ làm y theo lời ả thì chẳng khác tự sát mặt mình, còn không làm theo thì tuy không thể chụp mũ là muốn kháng chỉ nhưng chắc chắn sẽ khiến Hoàng Thượng và Tam Hoàng tử mất mặt, mà Tạ gia cũng sẽ để lại ấn tượng kiêu ngạo ương ngạnh coi rẻ hoàng quyền. Dù chọn thế nào thì cũng là tự hủy nền tảng của mình.

Ân Từ Mặc sẽ chuẩn bị trước cái gì? Tạ Ý Hình này giờ luôn suy đoán, nếu nàng là Ân Từ Mặc thì nàng sẽ hy vọng phía Tạ gia chọn cách nào? Tình huống có thể mang lại lợi ích lớn nhất hẳn là khi Tạ gia chống đối, nhưng nếu Tạ gia làm lớn chuyện thì tình hình sẽ trở nên bế tắc, mà như vậy chẳng phải sẽ thể hiện là Ân Từ Mặc rất không có năng lực sao? Bởi thế nên ả chắc chắn phải có chuẩn bị sẵn biện pháp để giải quyết bế tắc. Đầu óc Tạ Ý Hình xoay chuyển rất nhanh, ban đầu sự việc bế tắc chủ yếu là vì số người không bằng nhau. Người ư...? Đột nhiên, mắt Tạ Ý Hình sáng ngời. Đùng vậy, tuy lúc này không ít người trong giới quý tộc đã đến đây nhưng cũng đã tới đủ hết đâu? Ân Từ Mặc hẳn đã chuẩn bị phía sau vài kẻ có gia thế thấp để cho đủ số. Hoàn toàn có khả năng!

Tạ Ý Hình trầm lắng đầu. Đáng tiếc, chiều số này chỉ dùng được khi nào nhà nàng phản đối. Thật ra nàng cũng thật lòng hy vọng để cho mọi người có mặt ở đây có cơ hội kiến thức một chút bản lĩnh tính toán không chút kẻ hờ của Ân Từ Mặc nha.

Kẻ địch ghê gớm không đáng sợ, nếu đã thể hiện ra ngoài thì luôn luôn có biện pháp để kiềm chế. Chỉ sợ lúc tính toán mưu kế lại xem nhẹ một kẻ địch có thực lực như vậy, để mặc cho hần ăn nấp một nơi bí mật sát sườn, như thế nguy cơ sẽ rất cao.

Kiếp trước, Tạ gia có thể rầm rộ lớn mạnh đến không ai có thể áp chế ở giai đoạn sau chẳng qua là được Tần Đế ủng hộ, nhưng còn giai đoạn trước đó thì chính là vì biết cách che dấu cực kỳ tốt. Ngoại trừ lúc ban đầu hành động khá nổi bật để được Chu Xương Đế trọng dụng ra thì sau đó mọi hành động việc làm đều rất sâu xa bí ẩn, nấp ở một nơi bí mật gần đó để bản lên giành lợi ích. Kiếp này, cách mà Ân gia nhắm vào Tạ gia cũng cực kỳ bí ẩn giống vậy, nếu không phải vì Tạ Ý Hình trọng sinh thì sợ là Tạ gia sẽ còn chịu thiệt thòi lớn trong chuyện lữ lự tại Cừ Nam.

Nếu hôm nay có thể làm cho mọi người thấy được bản lĩnh của Ân Từ Mặc thì đúng là quá tốt. Song cái giá phải trả lại quá lớn nên Tạ Ý Hình cũng chỉ đành mơ ước vậy thôi.

“Biểu ca, dẫu muội có làm gì thì ca vẫn ủng hộ đúng không?” Tạ Ý Hình kéo kéo vạt áo Kim Tông Khanh nhỏ giọng hỏi.

“Đương nhiên.” Kim Tông Khanh đưa mắt nhìn nàng, nghiêm trang gật đầu, sáng mắt sáng ngời.

Tạ Ý Hình gật đầu ý bảo nàng hiểu được.

“Ân đại tiểu thư thật sự không có biện pháp xử lý nào tốt hơn?” Tạ Ý Hình xác nhận lại lần nữa, không cho phép ả tránh nặng tìm nhẹ.

Ân Từ Mặc cắn răng, “Không có!”

“Vậy thì tiếc thật.” Tạ Ý Hình lắc đầu, “Tổ một mười sáu người, tổ hai mười bảy người, tổ ba chúng ta hai mươi người, tổ bốn mười bốn người. Mâu thuẫn ở đây chẳng qua là số người không đồng đều mà thôi. Biểu ca của ta sức khỏe không tốt, biểu đệ thì lại quá mập nên cũng chẳng được việc. Vậy ba người chúng ta liền rời khỏi tổ thôi, như vậy số người không còn chênh lệch nhiều lắm.” Cho dù là thế thì ba tổ đầu vẫn nhiều người hơn tổ thứ tư,

song liệu Ân Từ Mặc dám khai đao với cả ba tổ đầu sao?

Toàn trường lặng ngắt như tờ! Ai nấy đều không ngờ hóa ra vẫn còn có cách này. Không ít người nhìn về phía Tạ Ý Hình đầy sùng bái. Cô nàng này ăn gì mà đầu óc thông minh thế, chỉ chưa đến một khắc chung ngắn ngủi mà đã nghĩ ra được một phương pháp tài tình thoát khỏi cạm bẫy mà ả Ân Từ Mặc thiết kế.

Tần Hi Tông, Thang Hoài Thao, Ôn Phụng và các thiếu niên đứng đầu các thế gia khác nhìn nhau, ai nấy đều có thể thấy trong mắt nhau nét kinh ngạc và tán thưởng đối với đáp án đầy nhanh trí của đại tiểu thư họ Tạ. Tạ Ý Hình quả là đã trưởng thành rồi!

“Tạ đại tiểu thư, như vậy không tốt đâu!” Ân Từ Mặc ra vẻ khó xử.

Tạ Ý Hình thân nhiên trả lời, “Có gì đâu mà không tốt! Các anh em khác của ta hoàn toàn có thể thay mặt Tạ gia. Với lại hôm nay chỗ Thành Hoàng miếu hẳn sẽ rất nhộn nhịp, mọi người cho phép ba chúng ta trộm lười chút nha.” Tạ Ý Hình nói xong câu cuối còn chấp tay lễ mọi người một cái, chọc cho ai nấy đều nở nụ cười thiện ý.

Cậu béo nãy giờ vẫn mắt hững nghe nói thế thì mặt mày mới lại tươi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Ân Từ Mặc vô cùng hối hận. Biết thế lúc nãy ả cứ trực tiếp giải quyết vấn đề của tổ bốn mà không trêu chọc đến tổ ba chi cho phức tạp. ả đã chuẩn bị sẵn trong tay vài người từ các gia tộc nhỏ, cũng xem như vừa đủ. Lúc nãy khi Tả Sương vừa chất vấn thì lấy mấy người này ra ngay để đưa cho tổ bốn thì đã không có chuyện gì rồi. Chẳng qua vừa rồi cơ hội đúng là quá tốt nên ả không muốn bỏ qua. Khổ nỗi giờ Tạ Ý Hình làm vậy khiến ả đâm lao phải theo lao, nếu thật sự để cho cô ta tách tổ mà đi như thế thì giống như ả không có năng lực làm việc quá.

Mặt Quân Cảnh Di tối tăm, trong lòng bực mình Tạ Ý Hình không thức thời. Y khua môi múa mép trước mặt phụ hoàng rằng sẽ làm tốt mọi việc, bị cô nàng tung một cú như vậy đâm ra mọi việc chỉ xem như tạm được.

Quân Nam Tịch liếc mắt nhìn Tam ca của hắn, thấy y không biết đang nghĩ gì mà lại chẳng hề có bất cứ động tác nào thì nhủ mày. Những lúc thế này phải có người đứng ra hòa giải, là một Hoàng tử, trong một tình huống như thế dù gì cũng phải lên tiếng một hai, chứ không thì đám con cháu các thế gia có mặt tại đây sẽ coi Hoàng gia ra gì. Lúc nãy không Hoàng tử nào lên tiếng cũng là do thân phận cho phép như vậy. Một người lãnh đạo đương nhiên sẽ không thích những kẻ dưới quyền đoàn kết chặt chẽ, cứ cho phép bọn họ đấu tranh miễn là đừng quá đáng thôi. Và lại, một kết quả như thế sẽ không tốt với cả hai nhà Tạ Kim, bởi bề trên tuy biết rằng họ tinh táo, nhưng đồng thời cũng sẽ ghim chuyện họ bỏ đi không góp sức.

Ba người Tạ Ý Hình nói xong nhưng còn chưa đi, chỉ đứng đó đợi. Nếu các Hoàng tử không ai lên tiếng thì chính là ngầm đồng ý cho phép tình huống này xảy ra. Quân Nam Tịch nhìn về phía Đại hoàng huynh, Đại hoàng huynh nhìn hẩn lắc đầu. Tứ hoàng huynh nhìn xuống cái quạt trong tay, hiển nhiên là cũng không nghĩ nhưng tay vào việc này.

“Khoan đã --” Quân Nam Tịch vốn vẫn im lặng giờ lên tiếng, cười cười nói, “Mục đích của chúng ta hôm nay là làm chút gì đó giúp đỡ cho dân chúng chứ có phải điếm danh tướng sỹ nơi biên thành đâu, cần gì phải chi li nề nếp đến vậy?”

Ân Từ Mặc cho rằng hắn nói vậy là có ý giải vây cho ả nên nhìn hắn cười biết ơn.

“Ngũ đệ nói đúng, chúng ta còn chưa bắt đầu mà đã để cho có người rời khỏi đội ngũ thì kỳ quá.” Quân Cảnh Di phụ họa.

“Đúng vậy, ta thấy như vậy không tốt tí nào.”

Những người khác thấy nhóm Hoàng tử đều đã tỏ thái độ nên cũng lên tiếng khuyên bảo.

“Hay là như vậy, Tạ đại tiểu thư và hai vị thiếu gia họ Kim vẫn ở tổ ba, còn tổ bốn nếu thấy thiếu người thì cứ nói với ta, ta đến nha môn lấy vài người đến giúp các người.” Quân Cảnh Di lời hay khuyên bảo, ánh mắt không rõ cảm xúc nhìn tổ thứ tư.

Tả Sương hiểu được Tam Hoàng tử nói vậy là đang cảnh cáo không được làm lớn chuyện nữa, nên lập tức hừ một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác.

Tạ Ý Hình cười nhẹ, “Như vậy cũng tốt.”

Kim Tông Khanh cũng hiểu được là các Hoàng tử đã đứng ra hoà giải rồi thì chuyện vừa rồi liền xem như cho qua.

Cậu béo thì vẫn xụ mặt không vui.

“Tiếp theo chúng ta xem đại hoàng huynh, ta và hai hoàng đệ sẽ phân đến tổ nào đi, ta cũng rất tò mò đây.” Câu này của Quân Cảnh Di đã phá vỡ

không khí có phần nặng nề tại đây. Mọi người lại trở nên phấn khởi, nhìn lên trên đài với vẻ chờ mong.

Ân Từ Mặc nhanh tay mở kết quả, “Đại Hoàng tử bắt được tổ một, Tam Hoàng tử bắt tổ hai, Ngũ Hoàng tử bắt tổ bốn, Lục Hoàng tử bắt được tổ hai.”

Hay thật, nàng và Quân Cảnh Di giờ lại chung một tổ. Nhìn Quân Cảnh Di đang đi tới phía này, Tạ Ý Hình yên lặng xoay mặt sang chỗ khác. Quân Cảnh Di chắc vẫn còn bức mình chuyện nàng làm lúc nãy nên sau khi gia nhập tổ ba thì lập tức lôi kéo người nhà họ Tần và họ Thang nói chuyện sôi nổi chứ không để ý tới nàng. Tạ Ý Hình nhún vai mặc kệ, tự nhiên lại được nhàn rỗi.

Sau đó, Ân Từ Mặc lại nhắc nhở một số chi tiết cần chú ý rồi tuyên bố xuất phát.

Tạ Ý Hình nhắc chân muốn đi lại phát hiện đi không được, cúi đầu nhìn thì thấy một bàn tay mập mập đang túm chặt vạt áo mình, ngẩng lên phát hiện cậu bé đang hất mặt mím môi nhìn sang nơi khác chứ không nhìn nàng.

Tạ Ý Hình ra hiệu cho cả nhóm đi trước. Kim Tòng Khanh mỉm cười nhìn thoáng qua rồi cũng chậm rãi đi theo sau mọi người.

Tạ Ý Hình thở dài, “Sao không đi?”

“Vừa rồi người nói ta béo.” Tiếng nói dầm dề truyền đến.

Tạ Ý Hình đưa mắt ngắm cánh tay chia làm hai ngón mập mập, thế mà không béo à? “Ừ đấy.” Thành thật thừa nhận đúng là nàng nói thế.

Lặng im, bàn tay ú nu đang cầm vạt áo nàng hơi buông lỏng ra.

“Nhưng mà béo tròn tròn trông đáng yêu lắm, từ xa là nhận ra được ngay.” Tạ Ý Hình bổ sung một câu.

“Ừ.” Cậu bé ừ một tiếng từ trong mũi, rồi nhìn thân thể tròn vo của mình. Đáng yêu á?

Ngay sau đó, cộp cộp cộp, cậu bé liền xông chạy ra ngoài. Khi thấy phía sau không có động tĩnh gì, cậu quay đầu lại, trợn mắt, “Biến góc à, còn không mau đuổi theo! Muốn ta chờ người hả?”

Tạ Ý Hình lắc đầu bật cười, gân cổ rống cậu, “Không biết lớn nhỏ, đừng quên ta là biểu tỷ của người đó nha.”

“Hừ.” Cậu bé hừ một tiếng, xoay người, nhưng bước chân cũng chậm hơn.

Đúng là con nít, cảm xúc tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Mọi người chậm rãi đi về phía Thành Hoàng miếu, Tạ Ý Hình và cậu bé lại giống như hai cái đuôi tha ở phía sau. Thành Hoàng miếu chỉ cách nha môn của Kinh Triệu Doãn hai con phố, rẽ trái rồi rẽ phải, không đến một khắc là đã đến.

Sân bãi nơi đây đã được bố trí đâu vào đấy, trong sân dựng bốn lều lớn rộng rãi, bên trong mỗi lều còn bày một cái bàn. Người của bốn tổ chọn một lều rồi đi vào.

Con phố chính dẫn đến Thành Hoàng miếu đã được dọn sạch hàng quán và giới nghiêm trông rất tĩnh mịch. Các nha dịch trong tối ngoài sáng đều tập trung toàn bộ tinh thần chú ý xung quanh xem có ai bất thường hay không, bởi sáu bảy mươi người đến đây hôm nay toàn là con ông cháu cha, ai mà thiếu một cọng tóc gáy thì nha dịch bọn họ đều chịu không nổi đâu.

Vừa đến giờ Ty, dân chúng bên ngoài liền được cho vào. Phần lớn những người này đều tuổi trung niên, ai nấy đều cầm trong tay một thứ gì đó, bắt đầu xếp hàng theo hướng dẫn của nha dịch.

Người trong tổ của Tạ Ý Hình được chia làm ba bộ phận, một bộ phận phụ trách kiểm tra đồ dùng vật phẩm có sử dụng được hay không, một bộ phận phụ trách ghi lại, số người còn lại chịu trách nhiệm sửa sang lại đồ vật rồi mang ra xe bên ngoài. Đồ vật được quyền tặng thì đủ loại, cái gì cũng có, từ quần áo cũ giày mới đến dụng cụ nông nghiệp hơi mòn, thậm chí ngay cả xoong chảo chum vại cũng có người mang đến quyên góp.

Ban đầu mọi người đều thật ngạc nhiên và hưng phấn bởi phát hiện có quá nhiều đồ vật mà mình không hề biết đó là cái gì. Dần dà, sau khi đã ổn định cảm xúc thì lại thấy công việc này cũng hơi buồn tẻ. May mà ai nấy đều biết cư xử và biết kiềm chế nên không vì công việc đơn điệu nhàm chán liền quăng gánh mặc kệ.

Giờ không nói về nhóm con cháu thế gia này mà nói về dân chúng đi. Dân chúng khi biết được là hôm nay sẽ tập trung thu nhận vật tư quyên tặng thì những người có tâm đã lập tức sửa sang đồ đạc trong nhà để chọn ra vật đóng góp. Khi đi đến đầu đường thấy có nha dịch tuần tra thì cũng hơi nao núng, song nha dịch chỉ xem xét lược qua rồi lập tức cho qua thì bà con dần dần cũng bắt đầu vững tin hơn.

“Cậu kia nhìn quen quá, hình như là nhị thiếu gia nhà họ Trương, năm ngoái ta có gặp qua ở trong thôn.”

“Bà nói mơ đấy à! Dù bà có từng gặp qua nhị thiếu gia họ Trương thật nhưng người ta sao có thể đến đây làm mấy việc này. Nhưng trông cậu này cũng tuấn tú đấy, con gái nhà ta mà chưa gả --”

“Bà nghĩ hay nhì, mau mà đẹp mấy ý tưởng này đi. Những cô cậu kia nhìn là thấy khí chất cao vời, dân đen như bọn mình sao với đến được?”

“Mấy người cũng thấy quen mắt đúng không? Hay thật! Mọi người nhìn người bên kia kia, thấy có giống Đại Hoàng từ không? Lần trước tể thiên ta đã từng thấy xa xa rồi.”

“Còn nữa còn nữa, cậu thanh niên kia kia, đích thị là con trai cả của Lâm đại nhân --”

Các ông chú bà thím trao đổi sôi nổi, rồi cùng ngẩn ra. Ủi cha mẹ ơi, hóa ra mấy cô mấy cậu hôm nay tới đây hỗ trợ thu gom vật dụng quyền tặc đều có thân phận không đơn giản chút nào nha. Rồi từ đó mọi người đâm ra cảm động vô cùng bởi đã thật sự cảm nhận được sâu sắc hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, cảm thấy đúng là kiếp trước đã tu luyện tích phúc mới được sống trong triều đại này. Có một Hoàng Đế và bá quan văn võ biết quan tâm đến dân chúng như thế, dân đen như họ còn muốn đòi hỏi gì thêm? Vừa nghĩ thế, ai nấy đều thầm nghĩ lúc nào về nhà sẽ tìm xem xem còn cái gì có thể sử dụng mà mình lại không dùng đến thì sẽ đem đến đây góp hết. Xem nào, đôi giày mới cặp kia định giữ để mang, giờ nghiêng rằng, tặng luôn. Không ít người đều đang âm thầm cân nhắc một quyết định tương tự. Sau khi hiểu được thân phận của những thiếu niên đang đứng đây, các ông chú bà thím lại càng tự động tự giác xếp hàng, không chen không lấn, nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhỏ nhẹ.

“Cô gái kia là đại tiểu thư Ân gia đó, lúc phát cháo năm ngoái nàng cũng có đến, cháu nội ta còn nhận được một chén cháo do nàng tự tay múc đó nha.” Một bà thím mặt mày kích động nói.

“Thật à? Đại tiểu thư Ân gia này giỏi lắm nha, nghe đâu nàng hiến kế cho Hoàng Thượng ba biện pháp để giải quyết vấn đề thiếu hụt tiền bạc cứu tế và giải cứu ngàn vạn dân chúng ở Cừ Nam đó nha.” Ông chú đứng cạnh bà sáng mắt lên, mặt đầy vẻ khâm phục vô cùng.

“Đúng là Bồ Tát sống mà.”

“Đi, chúng ta qua bên kia xếp hàng.”

“Không, ta không đi, ta đứng đây thôi. Học đường mà cháu nội ta đang học là do Tạ gia quyền tiền sửa chữa, ta muốn đứng đây để ủng hộ nhà họ.” Một thím khác lại ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Khi thấy vài ông chú bà thím rủ nhau rời đi thì mặt mày các thiếu niên đứng phía trước phụ trách việc ghi lại danh sách bổng tối đen, nhưng ngay sau đó lại phấn khởi trở lại khi nghe câu nói của thím kia. Tạ Ý Hinh vừa sửa sang lại mớ quần áo và dụng cụ cũ vừa đồng tai nghe lời bàn tán của các cô bác xếp hàng, trong lòng vui vẻ không thôi. Đầu là thiếu nam thiếu nữ tuổi dậy thì, ai mà chẳng có lòng ganh đua háo thắng.

Trước đó vì lo lắng cho an toàn mà không công bố cho dân chúng biết thân phận của bọn họ. Nhưng ánh mắt của người dân đều sáng như gương, chỉ cần thấy khí chất khác hẳn thường dân của nhóm thiếu niên này, hơn nữa trong đó còn có một hai chàng công tử mà ai trong Kinh thành cũng đều quen mặt, thì chẳng khó gì mà không đoán ra được tám chín phần thân phận của bọn họ. Thật ra, Hoàng Đế cũng không mong là đám thiếu niên con ông cháu cha này làm ra được thành tích về vang gì, chỉ hy vọng bọn họ có thể góp mặt để tạo nên hình tượng thân dân cho triều đình mà thôi. Như bây giờ là đã tốt lắm rồi.

“Ý Hinh, tỳ nói họ Ân kia có cái gì tốt mà lắm người ào ào ủa về phía nàng vậy?” Thang Tĩnh Trần đưa mắt xem xét tứ bốn, phát hiện lượng người đứng xếp hàng bên đó dài hơn bên đội mình rất nhiều, vừa ra sức lắc lắc bộ quần áo cũ trong tay kia vừa làu bàu với Tạ Ý Hinh, “Cười, cười, cười gì mà dữ vậy, bộ muốn bán rở tiếng cười à.”

Cô bé nhà họ Thang này không lớn lắm, lại đứng vào lứa tuổi hoạt bát, từ lúc Tạ Ý Hinh chủ động đứng ra lĩnh nhiệm vụ thủ lĩnh liền đeo dính nàng ngay.

“Đừng nói lung tung, người ta như vậy gọi là bình dị gần gũi đó.” Tạ Ý Hinh tiếp nhận bộ quần áo từ tay cô bé, cúi đầu xếp lại cho gọn, “Muội đừng có nản, cũng nhiều người đi đến đội chúng ta đây thôi.”

“Cứ như làm nể cho cô nàng ấy.” Thang Tĩnh Trần bĩu môi bất mãn.

Tạ Ý Hinh cười cười không tiếp lời, mắt vẫn không rời biểu ca và cậu bé nhà nàng, còn thường xuyên chú ý tình huống ở chỗ ngã tư đường.

“Tỳ đang nhìn cái gì vậy?” Thang Tĩnh Trần tò mò hỏi, “Ta thấy nãy giờ tỳ nhìn ra ngoài đó mấy lần rồi đó.”

“Không có gì.” Nàng làm sao có thể nói cho cô bé rằng chỉ chốc lát nữa thôi sẽ có chuyện cực kỳ xấu xảy ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Chỗ cổng chặn đầu đường, vài tên nha dịch vẫn tập trung làm hết trách nhiệm canh gác, hễ phát hiện ai khả nghi thì lập tức tiến đến tra hỏi.

“Cậu nói xem, mấy cậu ảm cô chiêu bên trong nghĩ thế nào mà những ngày nóng điên thế này không trốn trong nhà, lại chường mặt ra đây thêm việc cho chúng ta vậy, ai.” Nha dịch giáp oán giận.

“Ăn nói cho cẩn thận!” Tổ trưởng liếc mắt nhìn hắn.

“Dạ!” Nha dịch giáp bụng tức anh ách không chỗ xỉ, chỉ phải mặt lạnh mà làm việc, “Lão Lưu, lại đi ra ngoài đồ xỉ à, sao hôm nay đi trễ vậy?”

Lão Lưu kia gãi gãi đầu như thể vô cùng ngượng ngùng.

Tổ trưởng cũng quay sang nhìn, nha dịch giáp giải thích sơ qua vài câu rồi quay sang nói thẳng với lão Lưu, “Lão Lưu à, hôm nay e là ông không đi đường Thành Hoàng miếu này được đâu, ông đi đường vòng đi.”

Lão Lưu có vẻ bất ngờ khi nghe nói vậy, tay sờ sờ bên hông rồi lại ngần ngừ luyến tiếc, môi giật giật không ra tiếng, ngẩn ra nhìn nha dịch giáp như chưa phản ứng kịp.

“Hôm nay thật sự không đi được.” Nha dịch giáp cũng kiên nhẫn lặp lại, tuy rằng biết nếu không được đi đường này thì lão Lưu sẽ phải đánh một vòng rất xa, nhưng vì hôm nay có tình huống đặc thù mà.

“Thôi, Tiểu Tứ, chú kiểm tra một chút xem nếu không có gì bất thường thì cứ để ông ấy qua đi.” Ngay từ lúc lão Lưu xuất hiện thì tổ trưởng đã để mắt quan sát. Vừa rồi động tác của lão Lưu là muốn lấy tiền để hiếu kính bọn họ đây nhưng rồi lại tiếc nên không lấy ra, chính vì thế nên hắn mới cho lão qua. Nếu lão Lưu mà lấy tiền ra thật thì chắc chắn hắn sẽ kiểm tra kỹ càng một chút, bởi tiền công đồ xỉ cho một đêm thì có được bao nhiêu đâu mà lại chịu móc ra hối lộ chỉ để được đi qua con đường này, một việc mua bán thâm hụt như vậy sao không khiến cho người ta nghi ngờ cho được.

Nha dịch giáp tên Tiểu Tứ kia cũng chỉ tiến lên xóc lên một góc thùng, khi thấy bên trên toàn là ‘Hoàng kim’ thì liền bùm mũi tránh ra, phát tay cho đi.

Thế nhưng sau này tổ trưởng kia lại vô cùng hối hận một khắc mềm lòng hôm nay.

Khi Tạ Ý Hình nhìn đến xe đồ xỉ đang được đẩy về hướng này thì tim bỗng thất lại, lại nhìn thấy hai anh em họ Kim cách chiếc xe không xa thì hoảng sợ vô cùng. Nàng mới vừa bảo họ đi ra sau nghỉ ngơi mà, sao chỉ chớp mắt lại chạy ra đằng trước rồi?

“Oái, tỳ đi đâu vậy?” Thang Tĩnh Trần tròn mắt khó hiểu khi thấy Tạ Ý Hình chọt vùng chạy ra ngoài.

Thời gian cấp bách, Tạ Ý Hình chẳng hơi đâu mà trả lời con bé. Trong lúc đang chạy thực mạng, nàng thấy chiếc xe xỉ giống như cán phải cục đá, rồi không biết có phải vì bị đẩy quá mạnh không mà chúi nhủi, vô số ‘Hoàng kim’ lỏng bắn ào về phía trước.

Cậu bé xoay người, đầu tiên là trở mắt nhìn vật áo bị dính đầy ‘Hoàng kim’, sau đó thì nổi trận lôi đình rống lão Lưu đồ xỉ, “Lão làm gì thế?!”

Tạ Ý Hình nhìn hành vi không biết sống chết của cậu mà tim như ngừng đập, khi thấy lão già đồ xỉ đột nhiên đẩy mạnh chiếc xe ra thì lập tức bắt chấp việc có thể bút dây động rừng mà ra sức hét lên, “Coi chừng!”

Lão già kia ngẩng đầu lên lạnh lẽo nhìn về phía bọn họ, “Giết!”

Lập tức, vô số ‘Hoàng kim’ lại bay ra, tấm ván gỗ che chữ nhật lộn vòng trên không vài cái rồi rớt xuống đất, theo sát sau đó là sáu bảy tên đồ đen bịt mặt nhảy ra từ trong xe xỉ rồi tản ra bốn phía.

Người trên đường lập tức rối loạn, vô số người thét chói tai co chân chạy trốn.

Kim Tông Khanh phản ứng rất nhanh, vừa nghe tiếng Tạ Ý Hình kêu coi chừng là lập tức cầm lấy tay Kim Tiêu Kha kéo sang một bên. Kim Tông Khanh chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra ngay là những kẻ này cố tình nhằm vào đám con cháu quan lại bọn họ, vì thế hắn dẫn Kim Tiêu Kha hết sức gian nan tránh khỏi đường đi của đám áo đen, cũng cố gắng không nhập vào đám người đồng hành.

Tạ Ý Hình thấy hai người không việc gì liền thở phào một hơi, cũng mau chóng tự tìm một nơi để núp vào rồi cẩn thận ló đầu ra tìm bóng người thân. Nàng hy vọng hai người họ thông minh một chút mà chạy tán ra, chứ đừng tụ tập cùng một chỗ với người khác mà bị những kẻ kia diệt gọn chỉ trong hai ba đao.

Đúng vậy, nàng đã biết trước là hôm nay sẽ xảy ra chuyện ám sát, song nhóm Hoàng tử sẽ không hề bị nguy hiểm đến tính mạng. Cứ nghĩ đi, toàn bộ các vị Long Tử, Phụng Nữ đều ra cung thì làm sao mà Chu Xương Đế lại không âm thầm sắp xếp chu đáo việc bảo đảm an toàn cho họ chứ? E là ngay lúc nàng hô lên ‘coi chừng’ hoặc thậm chí sớm hơn thì nhóm ám vệ Hoàng cung đã phát hiện tình huống bất thường, bởi thế nên vừa rồi mới nhanh chóng xuất hiện mà xông vào bao vây và giao đấu với đám thích khách như thế. Lúc này, nàng chỉ cần bảo vệ tốt chính bản thân mình là được.

Kiếp trước cũng giống thế, chủ yếu là vì người từ Kinh Triệu Doãn cũng đến đúng lúc, đồng thời ám vệ do Chu Xương Đế an bài đều có thực lực cao cường. Tuy vậy, vẫn có vài dân chúng và hai thiếu niên con nhà thế gia bị giết chết, còn những người khác chỉ bị thương chứ không mất mạng, xem như là may mắn trong bất hạnh. Ân Từ Mặc cũng bị thương, nghe nói là trong lúc vô cùng nguy cấp đã cầm một grom cho Quân Nam Tịch. Điều này đã tăng thêm cho ả không ít phần lượng và cũng là một nguyên nhân quan trọng để sau này ả có thể trở thành Ngũ Hoàng tử phi.

So với Ân Từ Mặc gặp đại nạn mà không chết lại được hưởng hạnh phúc cuối đời thì Tạ Ý Hình tệ hơn rất nhiều, thiếu chút nữa thì mất luôn cái mạng nhỏ. Lúc ấy nàng và cậu bé đang đứng tranh cãi ngay góc ngã tư đường, xe đồ xỉ dừng lại gần như ngay cạnh bên. Nàng là người đứng gần nhất nên suýt nữa thì bị một tên áo đen thuận tay chém. Cũng may cậu bé tỉnh táo, lập tức xô ngã nàng, lại thuận thể cầm được một grom nên mới kéo về được cái mạng nhỏ cho nàng. Sau này nàng cũng đến thăm cậu bé vài lần nên quan hệ giữa hai người cũng dịu hơn so với lúc trước. Nhưng rồi chẳng bao lâu sau thì nàng xuất giá, vì ít gặp mặt nhau nên quan hệ lại càng phai nhạt. Giờ nghĩ lại, nàng thật đúng là có lỗi với cậu bé ghê lắm.

Vừa rồi nàng kiểm soát bảo anh em họ Kim đi ra phía sau cũng vì mong làm vậy họ có thể tránh khỏi tai nạn lần này. Nhưng rồi người định không bằng trời định, có cố gắng đến đâu thì vẫn không tránh được.

Dẫu nàng có ký ức của kiếp trước nên biết việc này chắc chắn sẽ phát sinh, nhưng trong chuyện này nàng hoàn toàn không an bài gì nhiều để lập chút công, bởi một việc liên lụy tới con cháu Hoàng gia thế này sau đó chắc chắn sẽ bị Chu Xương Đế cho điều tra rõ. Nếu trước đó nàng lại động tay động chân khiến sự việc lệch khỏi hướng đi vốn có thì đường đường là một người đứng đầu cả một quốc gia như Chu Xương Đế há chẳng nhận ra được sao? Đến lúc đứng trước mặt Chu Xương đế liệu nàng có thể làm gì để nói dối cho tròn việc mình có thể biết trước? Bị người bề trên sinh lòng nghi ngờ là việc mà một gia tộc lớn luôn kiêng kỵ nhất, một khi có bất kỳ liên lụy lớn nhỏ nào đều chẳng phải là chuyện đùa cho qua, bởi chỉ cần vô ý một chút thôi đều rất có khả năng mang đến tai hoạ ngập đầu cho toàn gia tộc.

Nhưng cây không còn thì chồi đâu ra? Nếu ngay cả mạng sống cũng không giữ được thì việc bị Hoàng Đế nghi ngờ có là gì đâu? Các gia tộc khác còn có thể cân đo đong đếm thiệt hơn vì trai tráng trong nhà không đổ dồn hết vào đây hôm nay, nhưng Tạ gia nhà nàng lại khác. Vốn dĩ trai tráng nhà nàng đã rất thưa thớt lại ít ai được việc, nếu trong vụ ám sát này đều toàn bộ cúng vào thì gia tộc của nàng sẽ gần như biến mất, thế thì kiếp này có khác gì kiếp trước đâu? Vì muốn bảo vệ được các anh em trong nhà, trước khi đi nàng cũng có âm thầm bố trí để đa số những gã sai vặt đi theo hôm nay đều biết một chút võ nghệ, hy vọng đến khi xảy ra ám sát thì dù ít dù nhiều cũng che chắn được một chút nhằm kéo dài thời gian và tranh thủ cơ hội giữ lại mạng sống.

Tạ Ý Hình vừa suy nghĩ vừa để ý hướng đi của đám áo đen, hiện chỉ còn lại ba so với năm tên lúc đầu. Song vừa nhìn thì nàng chợt hoảng sợ, bởi thấy lão Lưu kia và một tên thích khách nữa đang vừa tiến vừa đánh cho nhóm ám vệ bảo hộ Quân Nam Tịch tan tác. Đánh tới đánh lui, đoàn người hóa ra lại đang tiến dần về phía nàng.

Tạ Ý Hình thầm kêu không tốt, đang chồm dậy định chạy về hướng ngược lại để trốn. Nào ngờ nàng chưa kịp có động tác gì thì cách đó không xa lại truyền đến tiếng động âm ỷ, chính là La đại nhân của Kinh triệu doanh đang hùng hổ dẫn thủ hạ chạy đến đây.

Đám thích khách liền trở nên chó cùng rứt giậu, càng hung hăng bất kể sống chết hơn. Lão Lưu mất long sông sọc, tung một chiêu đánh gió, gạt một chưởng của ám vệ, sau đó tay chợt xoay tóm được Quân Nam Tịch, lại dùng liên hoàn cước gạt ngã ám vệ.

Ám vệ bị đánh ngã xuống đất, vẻ mặt không tin, “Ngọc đàn chi?!” Ngọc đàn chi là võ công định thân rất khó luyện, mà dẫu có luyện được thì mỗi lần dùng đến phải mất sức rất lớn nên cũng ít ai lại luyện loại công phu thiên về tà đạo này.

“Coi như mi cũng có chút hiểu biết đấy. Mi không cần được ta đâu.” Lão Lưu nói giọng khinh miệt, rồi quay sang mắng Quân Nam Tịch, “Thằng chó, chịu chết đi!” Nói xong liền vung đao lên, bổ thẳng vào Quân Nam Tịch.

Quân Nam Tịch mặt không đổi sắc, lẳng lặng nhìn thanh đao đang chém thẳng vào mặt.

Tạ Ý Hình nhìn Quân Nam Tịch tính mạng đang treo đầu sợi tóc cách nàng không xa, lại nghĩ đến bản thân đã bị bại lộ trước đám áo đen, trong lòng than khổ. Nàng hôm nay đúng là có số đỡ đao mà! Liền cắn răng, xông về phía Quân Nam Tịch. Ân Từ Mặc, sao hôm nay người hậu đậu quá vậy? Ta nào muốn giết lấy công lao của người, chẳng qua ta chỉ sợ nhờ đâu Quân Nam Tịch gặp bất hạnh thì ta cũng trốn không thoát mà thôi.

Hơn nữa Tạ Ý Hình cũng rất sợ vì nàng trọng sinh mà kéo theo nhiều thay đổi, khiến cho Quân Nam Tịch chết vào hôm nay. Kiếp này, có vẻ như nàng và Quân Nam Tịch có duyên phận sâu đậm, đi đâu làm gì cũng dính dáng lẫn nhau. Điều đó đã buộc nàng không thể không suy nghĩ. Thêm nữa, so với Quân Cảnh Di thì ấn tượng của nàng đối với Quân Nam Tịch tốt hơn rất nhiều. Đôi khi nàng cũng nghĩ, nếu Quân Nam Tịch mà kế vị thì có phải Tạ gia sẽ không giẫm lên vết xe đổ không? Thật ra cũng chưa chắc là sẽ được vậy, nhưng so với chắc chắn phải chết nếu Quân Cảnh Di lên ngôi thì với Quân Nam Tịch hoặc các Hoàng tử khác xem như Tạ gia còn một con đường khác có thể đi, dẫu nguy hiểm và cơ hội sống còn là ngang nhau, nhưng ít ra thì vẫn có đường sống, đúng không? Cho nên nhất định Quân Nam Tịch không thể chết được.

Về phía Ân Từ Mặc, ả vừa định kêu một câu ‘Ngũ Hoàng tử cẩn thận’ rồi xông qua chắn đao, nào ngờ lại bị ám vệ vừa trở tới được kéo giật lại một cái, đã vậy còn bị đạp cho một đạp văng ra xa. Ám vệ kia mượn lực đạp để đổi phương hướng rồi phóng ra một món ám khí.

Đao của lão Lưu kia vừa chém được nửa đường thì không thể không rút về để né ám khí. Hai ám vệ liền lập tức lao lên quần lấy lão giao đầu.

Đau. Đau bỏng rát, đau nổ đom đóm mắt. Tạ Ý Hình chỉ cảm thấy sau lưng không còn là của mình nữa, từ từ quy xuống, mắt chạm phải ánh mắt của Quân Nam Tịch.

Quân Nam Tịch nhìn Tạ Ý Hình ngã sấp vào người mình mà không thể tin được. Nội tâm của hắn lúc này thật phức tạp, bởi hắn hoàn toàn không thể ngờ rằng Tạ Ý Hình sẽ can thiệp cho hắn. Một đao kia vung tới đây hung hãn, hắn nghĩ hắn đã cầm chắc cái chết trong tay. Cho dù là người thân cận nhất với hắn thì trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc thế này chưa chắc đã làm được điều này không một chút do dự. Và lại, cho dù hắn có bỏ mình thì phụ hoàng cũng sẽ trút giận lên đám thích khách chứ không thể nào hạ lệnh buộc đám con cháu thế gia vọng tộc này chôn cùng, quá lắm thì cũng chỉ la mắng răn dạy một chút thôi. Giữa sự sống cái chết và bị mắng, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng biết chọn bên nào nặng bên nào nhẹ đúng không?

Thật ra, có một điều mà Quân Nam Tịch không nghĩ tới là đối với Tạ Ý Hình và Tạ gia mà nói thì việc bị Hoàng Đế xa lánh sẽ có hậu quả nghiêm trọng hơn nhiều so với cái chết, và khiến nhà nàng càng khó có thể chấp nhận được.

Tạ Ý Hình nghiêm lại khuôn mặt trắng nhợt, mà miệng thì lại đùa, “Ngũ điện hạ, ngài nhất định phải nhớ kỹ ơn cứu mạng của thần nữ nha. Nếu thần nữ bất hạnh bỏ mạng thì ngài nhớ tìm giúp một nơi phong thủy tốt để an táng đó.” Lúc này, nàng khinh mấy câu gì mà ‘Hoàng tử, ngài không sao thì ta an tâm rồi’ linh tinh, nói chỉ cho bản mệnh. Ai biết nàng có vượt qua được vết thương lần này hay không? Ân cứu mạng này là nàng dùng mạng sống hàng thật giá thật để đổi về cho hắn, thế thì tại sao lại không được nói? Ông nội nàng thường bảo, không phải của mình thì sẽ không là của mình, không nên đi

giành đi giật làm gì; nhưng nếu đã là của mình thì hẳn là của mình, không nhất thiết phải im lặng không mở miệng xác nhận. Tuy nàng cũng biết ân cứu mạng này dù cho nàng không nói thì Quân Nam Tịch cũng sẽ không quên.

Thật ra nàng nói câu này chẳng qua cũng muốn bôi đen mình một chút. Tạ Ý Hình không quên, kiếp trước ả Ân Từ Mặc chính vì có ân cứu mạng này mà được gả cho Ngũ Hoàng tử. Nàng nói vậy, bảo rằng phòng ngừa chu đáo cũng tốt, hay nói tự mình đa tình cũng được. Được sống lại một đời, nàng hoàn toàn không muốn bị gả vào Hoàng gia. Nàng làm thế là lót đường cho tương lai đấy. Kỳ thật Tạ Ý Hình cũng không cần phải sợ, bởi nàng biết, cho dù Quân Nam Tịch vì nghe câu này mà sinh ra ấn tượng xấu, coi nàng là một kẻ luôn đặt hiệu quả và ích lợi lên trên hết, thì cũng sẽ không sỗ toẹt ân cứu mạng của nàng. Chỉ cần nhìn hành vi của hắn ở kiếp trước là đã biết nhân phẩm của hắn.

Câu nói này của nàng khiến cho Quân Nam Tịch khựng một chút, lại cảm thấy dở khóc dở cười, “Đừng nói lung tung, ngươi sẽ không sao.” Rồi ánh mắt hắn chợt thoáng nét buồn bã, nàng vội vã muốn phủi sạch quan hệ với mình đến vậy sao? Người bình thường mà nghe một câu như thế e là sẽ lập tức nảy sinh phản cảm, ơn cứu mạng hắn sẽ suy giảm trăm trọng. Tạ Ý Hình nhảy bén là thế lẽ nào lại phạm một sai lầm thấp kém đến vậy? Loại trừ điểm này, vậy có nghĩa là nàng cố ý. Cố ý!

Không thể trách Tạ Ý Hình suy nghĩ lung tung bởi nàng chưa bao giờ chịu một vết thương nặng đến thế, nên không thể biết được liệu có nguy hiểm đến tính mạng hay không. Lúc này Tạ Ý Hình rét run, một rũ, cái đệm thịt người dưới thân lại rất ấm rất thoải mái khiến người ta rất muốn đi vào giấc ngủ say. Hả, đệm thịt người? Dưới người nàng là Quân Nam Tịch! Không được, nàng phải tránh ra, tránh xa, nàng tự nhủ.

Tạ Ý Hình len lén xoay tới xoay lui, hơi thở nóng rực phả lên cổ Quân Nam Tịch. Cảm nhận được thân thể mềm mại tinh tế trên người, Quân Nam Tịch chợt cứng người, mắt tự nhiên hơi xoay mặt sang chỗ khác.

Cảm nhận được một chất lỏng ấm ấm giọt lên tay, Quân Nam Tịch nâng tay lên nhìn, lập tức nhủ mảy, “Ngươi đừng động đây, có lẽ miệng vết thương lại nứt ra rồi.”

“Hử?” Tạ Ý Hình mờ mịt ngẩng đầu, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, sau đó trước mắt tối đen. Nàng ngất đi.

Đằng kia, Ân Từ Mặc ôm ngực đứng lên, nhìn thoáng qua ba người đang xoay đánh rồi ho khan vài tiếng, khắp khiêng đi đến cạnh Quân Nam Tịch, “Ngũ điện hạ, ngài không sao chứ? Thần nữ vừa nhìn thấy La đại nhân của Kinh triệu doãn dẫn mấy chục người lại đây.” Nói xong, ả thò tay định kéo tuột Tạ Ý Hình xuống để nâng Quân Nam Tịch đang nằm trên đất dậy.

Quân Nam Tịch ngăn ả lại, “Đừng, sau lưng nàng có vết thương, chảy rất nhiều máu. Khoan hãy nhúc nhích để tránh vết thương nặng thêm. Ngươi đi tìm thêm ai lại đây hỗ trợ, tốt nhất nên mời một đại phu đến.”

Ân Từ Mặc nhìn Tạ Ý Hình đã hôn mê, mắt tối sầm, xoay người đi gọi cứu viện.

Đám thích khách chết năm tên, ba tên còn lại đã chạy trốn. Mọi người nhanh chóng chạy lại phía này, phía sau còn có thêm mười mấy tên nha dịch, ai nấy trên mặt trên người đều lác đác vết bầm tím, nét mặt vừa tái nhợt vừa đầy vẻ mệt mỏi cùng bị thương. Xem như vừa rồi mọi người đã thật sự dạo qua cửa Diêm Vương một vòng, bởi sau khi kiểm kê đã xác nhận được trong số người đến đây hôm nay đã chết hết sáu, bị thương nghiêm trọng cũng tới mười mấy người. Số dân chúng bị vạ lây cũng không ít, hiện đang được trị liệu tại một lều cách đó không xa.

Mọi người im lặng nhìn vết thương vừa sâu vừa dài vẫn chảy máu ồ ồ trên lưng Tạ Ý Hình đang hôn mê, không biết nên nói gì.

“Lý Thái y đến, mau tránh ra.”

Lý Thái y buông hòm thuốc, lập tức xem xét miệng vết thương. Nhà ông ở gần đây, người đến tìm đúng lúc ông đang dùng bữa, nghe xong tình huống liền chạy tới.

“Lý Thái y, bệnh nhân thế nào?” Tạ Cận Bác, Kim Tông Khanh vội hỏi.

“Bước đầu xem như không có vấn đề gì lớn, chẳng qua mất máu quá nhiều, với lại phỏng chừng thích khách lau độc được trên đao nên máu mới không đông được. Đây là bách hoa giải độc hoàn, đầu tiên dứt cho nàng ăn để ngừng máu rồi tính tiếp.” Lý Thái y vuốt vuốt râu, nói với Quân Nam Tịch, “May mà Ngũ điện hạ không có di chuyển lung tung bệnh nhân, bằng không sẽ càng rắc rối.” Đây xem như khen ngợi hành động làm đệm thịt này giờ của hắn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Hoàng Thượng cực kỳ tức giận khi được tin nhóm Hoàng tử Công chúa gặp ám sát ở Thành Hoàng miếu, lập tức hạ chỉ giới nghiêm toàn thành để điều tra thích khách, phái tất cả Thái y trong Thái y viện xuống nhà những người bị thương để chữa trị, đồng thời cũng ban thưởng xuống vô số dược liệu. Đối với những gia tộc bất hạnh có con cháu tử vong, Chu Xương Đế cũng cử các Hoàng tử thay phiên nhau đến phúng viếng. Trong số đó, Chu Xương Đế buồn lòng nhất là việc mất đi Tả Kí Quân nhà họ Tả và Lý Tử Linh nhà họ Lý, thậm chí còn tự tay viết diếu văn cho hai người để tỏ lòng thương tiếc.

Dân chúng cũng rất phối hợp trong việc điều tra thích khách, hề thấy ai bất thường liền chủ động báo cáo quan phủ nên chỉ trong vòng vài ngày là đã bắt được hai tên thích khách vốn có võ bọc rất tốt. Chỉ tiếc, hai kẻ này lúc bị bắt chỉ còn là cái xác không hồn, bởi khi thấy bị bại lộ chúng liền cắn vỡ thuốc độc giấu trong răng chết ngay tại chỗ.

Ngay cả La đại nhân của Kinh triệu doãn cũng phải thốt lời cảm thán rằng đạo này làm việc thuận lợi hơn khi trước nhiều. Thật ra, nguyên nhân chủ yếu vẫn là do triều đình gần đây rất được lòng dân. Dân chúng ai mà chẳng mong có được một vị Hoàng Đế nhân từ, triều đình sáng suốt, bởi có như vậy thì dân đen bọn họ mới có cuộc sống an lành. Chính vì thế, mọi người đều mang lòng căm thù đến tận xương tủy đối với những kẻ rắp tâm phá hủy sự bình yên này. Hơn nữa, ngày xảy ra sự việc ám sát đó lại là ngày mà các Long Tử Phụng Nữ cùng các công tử tiểu thư thế gia đang bỏ công bỏ sức vì dân chúng nữa, thế nên tin tức này đã được những người dân trực tiếp trải qua sự kiện truyền miệng khắp nơi. Một truyền mười mười truyền trăm, chẳng bao lâu sau dân chúng trong Kinh thành và các làng mạc xung quanh đều biết chuyện. Vì thế, dân chúng liền ghét cay ghét đắng những kẻ thích khách, hầu như ai nấy đều căm giận nghĩ, mấy kẻ này sống yên sống lành lại không muốn, cứ phải cố tình gây chuyện là sao? Thật tiếc cho một thế hệ tuổi trẻ tài cao! Những thanh niên tài giỏi đến thế sau này mà vào triều làm quan ắt sẽ là những vị quan tốt. Được sống dưới một thể chế có Hoàng Đế Hoàng tử và văn võ bách quan tốt như vậy mà những kẻ kia còn không biết đủ à!

Vì vậy, lòng dân đã đạt tới một điểm cao đoàn kết chưa từng có. La đại nhân đại khái cũng hiểu được tâm lý của dân chúng, không thể không cảm khái dân tình chất phác thật. Sau đó nhân một lúc cao hứng, La đại nhân liền trình lên Thánh thượng riêng một quyển tấu chương chỉ đề trình bày việc này.

Trong tấu chương thậm chí còn trích dẫn vài câu bài về mà dân chúng nghĩ ra đề ca ngợi Hoàng Đế, ca tụng triều đình. Chu Xương Đế đọc tấu chương mặt rồng vui mừng mà thoáng dịu đi nét lo lắng của mấy ngày trước, lại càng thêm phần yêu thích mấy đứa nhỏ đã tham gia quỹ hội cứu trợ hôm đó. Thêm nữa công tác cứu tế tại Cừ Nam cũng đã được triển khai gọn gàng ngăn nắp, vì thế ngài hứng chí vỗ bàn, lại ra thêm vô số lệnh ban thưởng xuống cho các thế gia, trong đó Ân gia, Tạ gia, Tả gia, Lý gia là được quan tâm nhất, nhận được ân thưởng nhiều hơn mấy nhà khác vài phần.

“Ngươi thấy hai con bé nhà họ Tạ và họ Ân thế nào?” Chu Xương Đế vừa ra lệnh ban thưởng xong, cõi lòng khoan khoái uống trà.

Trong Ngự thư phòng lúc này chỉ có hai người, Lý Đức biết Chu Xương Đế đây là muốn hỏi về Ân Từ Mặc và Tạ Ý Hinh nên cung kính khom người hỏi đáp, “Hoàng Thượng minh giám, một nàng là cháu ruột của Tạ Thái Phó, một nàng là cháu ruột của Ân lão, đương nhiên là ai cũng toàn vẹn cả.”

“Lão già này, cứ suốt ngày tránh nặng tìm nhẹ chả nói lời nào thật tình.” Chu Xương Đế cười mắng một câu, sau đó nhìn thoáng qua ông bạn già đã đi cùng ngài suốt vài chục năm, nói lời thăm thía, “Vói Trẫm mà còn không nói lời nói thật, bộ định ôm một bụng thật lòng vào trong quan tài à?”

Lý Đức xin khoan dung, “Hoàng Thượng, ngài biết nô tài miệng mồm ngu ngốc uốn lưỡi bảy lần mà còn nói không nên lời mà, ngài tha cho nô tài đi.”

“Thôi thôi, hỏi ngươi cũng như không.”

“Theo Trẫm thấy, hai con bé này đều giống tính ông nội chúng. Ân Từ Mặc tài cao song lại tính toán quá chi li về hiệu quả và lợi ích. Còn con bé nhà họ Tạ lại có đức, ừ, còn khá nhanh trí nữa. Lúc trước nó hơi kênh kiệu một chút lại không biết cách giao thiệp với mọi người, nhưng đạo này có vẻ tốt hơn nhiều. Nên sắp xếp hai đứa thế nào cho tốt nhỉ?” Nói xong lời cuối cùng, Chu Xương Đế vô thức gõ ngự án gõ lăm, nét sắc sảo lóe lên trong đôi mắt híp lại.

Lý Đức khom lưng đứng một bên, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Các thế gia sau khi nhận được ban thưởng cũng không cách nào sinh lòng ghen tị hay bất mãn đối với những nhà được trọng thưởng. Ân Từ Mặc dâng ba phương pháp cứu tế nên nàng đáng được nhận ban thưởng này; nhưng nếu không có Tạ Ý Hinh liều mình cứu Ngũ Hoàng tử thì cái đang chờ đám thế gia bọn họ chỉ là con giận dữ lời đanh của Hoàng Đế chứ làm gì còn có thưởng để mà lĩnh? Còn về Tả gia và Lý gia, họ tôn thất hai đứa trẻ giỏi giang như vậy thì những ban thưởng này có bù lại được đâu? Xem như các thế gia đều hiểu được, xưa nay con ai người nấy thương, thời điểm này hai nhà họ Tả họ Lý còn nhuộm đầm trong không khí bị thương tiếc nuối, mà Hoàng Đế nghiêm nhiên đã thoát ra khỏi tâm trạng thương tiếc rồi.

Vì Tạ Ý Hinh cứu Ngũ Hoàng tử nên mọi người đều rất biết ơn nàng, bởi nếu Ngũ Hoàng tử gặp chuyện không may thì cả đám đừng mong sống yên. Dẫu họ không phải là kẻ đầu sỏ gây ra chuyện nhưng đảm bảo cũng không thể thoát được dây mơ rễ má, riêng cái tội bắt lực không hộ vệ an toàn là chắc chắn phải cộng trên lưng rồi, đặc biệt là những thành viên cùng tổ với Ngũ Hoàng tử. Hơn nữa xem chừng quyết định phong thưởng thật sự cho hai nhà họ Ân và họ Tạ vẫn còn chưa được ban ra đâu, vì thế mọi người quyết định quà tặng lễ đưa đến Tạ gia nên nặng thêm ba phần! Còn về phần Ân gia, thôi vậy cũng được rồi.

Vì thế, một khoảng thời gian tiếp đó, Tạ phủ sẽ nhận được đủ thứ dược liệu quý giá hiếm có do các thế gia sai quản gia nhà mình đưa tới, trong đó không thiếu nhân sâm hay cô linh chi nọ kia, tuy số tuổi không cao lắm nhưng ít ra cũng được một hai trăm năm, coi như là cũng đáng giá. Thậm chí có người còn tặng cả lộc nhung! Mỗi lần vừa nghe đến món này thì Tạ Ý Hinh luôn phát ngốc, mấy người này nhiều tiền quá không có chỗ xài à?

Tạ Ý Hinh ngày hôm sau mới tỉnh lại. Trong lúc nàng hôn mê, Hoàng hậu, Quý phi đều phái người đến thăm hỏi, Chu Xương Đế cũng chỉ định hai Thái y chuyên trị ngoại thương trong Thái y viện lại đây.

Thôi không nói đến chuyện sau khi nàng tỉnh lại thì nhận được không biết bao nhiêu các loại quan tâm thăm hỏi của người thân. Hiện tại, Tạ Ý Hinh đã muốn nghỉ ngơi hơn nửa tháng, và hẳn là nhờ y thuật của các Thái y vừa giỏi lại thêm có thuốc tốt để dùng, vết thương của nàng lúc này đã tốt hơn phân nửa. Sau này nàng mới biết được lúc đó nàng chỉ mất máu quá nhiều thôi, còn vết thương nhìn thì nghiêm trọng vì thích khách bôi thuốc độc trên đao khiến máu không cầm được, chứ trên thực tế thì vẫn chưa thương tổn gì đến gân cốt bên trong. Chỉ cần uống mấy đợt thuốc, chờ miệng vết thương kết vảy rồi tiếp tục điều dưỡng thêm một thời gian thì sẽ trở lại bình thường.

Tạ Ý Hinh vừa cảm thấy mình vô cùng may mắn, lại vừa sinh lòng nghi hoặc. Kiếp trước, sau khi Ân Từ Mặc chấn đao thay Quân Nam Tịch thì tình

trạng cũng không giống nàng lúc này, nghe nói còn động đến tâm mạch, cửu tử nhất sinh nữa kia. Các Thái y giỏi nhất của Thái y viện phải cố hết sức mới cứu lại được mạng của ả. Sao kiếp này đến phiên nàng lại nhẹ nhàng thoải mái vậy? Nhưng dầu thế nào, đây là một chuyện tốt. Dù sao cũng chả ai thích chuyện đi dạo cửa Diêm Vương một lần cả.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Hân Ca Nhi vào được không.” Thanh âm mềm mềm cắt ngang suy nghĩ không đầu không đuôi của Tạ Ý Hình.

“Vào đi.”

Lẹp bẹp lẹp bẹp, cậu bé bước đôi chân ngắn ngủn đi vào, song khi nhìn thấy nàng bụng trong tay một cái bát nhỏ thì lập tức khựng lại không tiến lên nữa, mặt lộ vẻ sợ sệt.

Nhìn đáng vẻ lo ngại của thằng bé, Tạ Ý Hình bật cười, làm bộ như không biết, hỏi, “Sao không vào đi?”

Thằng bé lấp bắp, “Tỷ tỷ, tỷ uống sạch canh gà trước đi được không?”

Cậu đã được Tạ Ý Hình dạy một thời gian nên giờ nói chuyện câu chữ rõ ràng, dùng từ chuẩn xác.

Tạ Ý Hình lệch đầu, ra vẻ khó hiểu, “Nhưng trước đây Hân Ca Nhi từng nói với tỷ tỷ là chúng ta phải có phúc đồng hưởng có khó cùng làm mà? Để xem, tỷ tỷ cố ý giữ lại canh gà đến giờ là để chờ đệ đến cùng chia xẻ đó.”

Thằng bé sợ hãi khoát tay, “Đừng, đừng, tỷ tỷ, tỷ uống đi, uống một mình thôi.”

Sau đó, cậu tìm một chiếc ghế dựa cách xa nàng một chút cong tay vênh móng đập chân leo lên ngồi, rồi mới nghiêm trang chống má nói, “Mấy hôm trước nương biết đệ giúp tỷ uống canh gà nên giờ lúc nào cũng ép đệ uống cái này. Đệ ngán lắm rồi.” Thằng bé nói giọng đầy ảm ức và rối rắm.

“Nhưng mà Hân Ca Nhi cũng biết uống nhiều canh gà có thể làm cho người ta cao lên mà, chẳng lẽ đệ không muốn cao lên sao?” Tạ Ý Hình tiếp tục vừa dỗ vừa dụ, nàng cũng bị bắt ăn canh ngày ngày, giờ nhìn đến là muốn ói.

“Tỷ tỷ gạt đệ, đệ ngày nào cũng đo, có thấy cao thêm chút nào đâu.” Thằng bé lắc đầu nguầy nguậy, không hề mắc mưu, “Tỷ tỷ, bà nội nói tỷ không ngoan nên phải uống mấy chén thuốc đắng ơi là đắng này, còn phải uống canh gà nữa, còn bảo Hân Ca Nhi không được giúp tỷ. Tỷ uống nhanh đi, ực một hơi hết sạch liền à.”

Tạ Ý Hình bóp trán, ngay cả chuyện lừa gạt còn con con này mà bà nội cũng biết, mất mặt quá đi.

“Lại đang lừa Hân Ca Nhi giúp người uống canh gà phải không. Không biết xấu hổ à?!”

“Tiêu Kha biểu ca!” Mắt cậu bé sáng lên, ba chân bốn cẳng leo xuống ghế chạy ra ngoài. Dạo gần đây cậu béo hay đến chơi nên thằng bé quen thân lắm rồi.

Cái thằng chưa thấy người đã nghe tiếng rồi! Tạ Ý Hình ngược mắt nhìn đúng lúc thấy cậu béo đang vắt và ôm Tạ Mịch Hân, còn trừng mắt nhìn nàng bất mãn. Kim Tòng Khanh đi đằng sau cũng đang mỉm cười nhìn nàng.

Bị bắt quả tang, nàng xấu hổ sờ sờ cái mũi lắm bầm, “Uống hoài ngán quá!” Ai mà ăn một món liên tục nửa tháng mà không ngán mới là tài! Thật ra vết thương của nàng đã kết vảy rồi, chỉ còn hơi ngứa ngứa mà thôi.

“Đáng đời, ai bảo người ta bày đặt xông ra chần guom chần đao cho người khác làm chi!” Cậu béo miệng thì nói vậy nhưng lại đau lòng thất ruột. Sao nàng đối xử người ngoài tốt thế, mà mình là biểu đệ của nàng lại toàn bị nàng ác miệng cái cọ không vậy!

“Xùy! Mấy lời này người đừng có mà nói ra bên ngoài đó, ta can đao thì cũng đã can đao rồi, coi chừng không được lợi lộc gì nha.” Tạ Ý Hình cười cười.

“Hừ!” Cậu béo hất mặt xoay người.

“Sao hôm nay mọi người lại rảnh tới đây vậy?” Tạ Ý Hình gạt lóp mớ trên mặt chén, thái độ cam chịu uống canh gà.

“Người nói vậy là sao? Không thích hả? Không thích thì ta đi!” Cậu béo trợn mắt.

“Ta nào có nói vậy.” Tạ Ý Hình sờ sờ cái mũi, “Ừ chà, người phải sửa cái tính nóng như lửa này đi, kéo sau này không tìm được vợ à.”

“Ai cần người lo --” Cậu béo hừ một tiếng nhưng giọng cũng mềm xuống, “Bảy ngày nữa là sinh nhật của ta đó nghe.”

“A.” Thì ra là muốn đến nhắc nàng đòi quà đây.

“Người --” Thấy cậu béo lại sừng cò lên, Kim Tòng Khanh cắt ngang, hỏi sang chuyện khác, “Muội có biết bên ngoài đang đồn Ân Từ Mặc được Hoàng Thượng tứ phong tứ phẩm nữ quan không?”

Thấy hai người chuyển sang nói chuyện nghiêm chỉnh, cậu béo liền dắt Tạ Mịch Hân sang một góc chơi.

Tạ Ý Hình hơi khựng lại, rồi nhin một hơi uống sạch bát canh. Đưa chén cho Xuân Tuyết, cầm khăn tay lau miệng xong mới nói, “Có nghe nói.”

Xưa nay nữ quan trong vương triều Đại Xương rất thưa thớt, hơn nữa hoàn toàn đều từ con cháu trực hệ hoặc họ hàng Ôn gia chiếm trọn. Ân Từ Mặc có thể chen vào chắc cũng mất kha khá sức lực đây.

Lúc đưa ra câu hỏi này, Kim Tòng Khanh luôn quan sát nét mặt của nàng, thấy nàng không có gì bất thường thì cười hỏi, “Không thấy khó chịu trong lòng chứ?”

Tạ Ý Hình nhướn mày, “Có gì đâu mà khó chịu?” Nếu chỉ có vậy mà đã cảm thấy bức mình thì sau này chẳng phải càng uất ức muốn chết! Phải biết là Ân Từ Mặc kia sau này sẽ ngồi lên cái ghế Nhiếp Chính Vương phi cao vòi vọi nha, ngay cả Hoàng hậu còn phải nể mặt ba phần đó.

“Ừi chà, không ngờ biểu muội của ta lại tốt tính thế cơ đấy, uống công biểu ca này lo lắng sung.”

Tạ Ý Hình cười cười. Tình hình này của nàng chẳng qua là do trải qua bao nhiêu chìm nổi mới từ từ mài dũa mà ra, mới thuần thực không chế cảm xúc được như thế. Chứ không thì làm thế nào? Chỉ cần gặp chuyện hơi không vừa ý là cứ theo cảm tính mà nhảy dựng lên y như chó điên? Vậy thì vô dụng quá! Và lại, đời còn dài mà, về vãng chi trong một sớm một chiều có là cái gì đâu. Hơn nữa, nàng tin mấy cú thọc gậy bánh xe của mình trước đây sẽ phát huy tác dụng. Ân Từ Mặc muốn từ từ chậm rãi bước lên đài cao kiêu kiến tha lâu đầy tổ giờ chẳng đã bị nàng thúc cho không thể không càng ngày càng phải phách lối hơn đó sao? Chắc chắn rằng sau khi Ân Từ Mặc tiến vào triều đình thì ai ai cũng đã nhìn thấy và dè chừng năng lực của ả. Con người ta mà, chỉ sợ người tầm ngầm tầm chứ có ai sợ kẻ huyền hoang.

Tạ Ý Hình nhớ tới một vị phu nhân hồi kiếp trước, trượng phu của bà xuất thân hàn hân thế nhưng chưa đến năm mươi tuổi là đã ngồi vững vị trí Thượng thư Hộ bộ. Đây phải nói là chuyện cực kỳ khó đối với một kẻ cửa nhỏ nhà nghèo. Tạ Ý Hình có mối quan hệ cá nhân khá tốt với phu nhân của vị Thượng thư này, nên từng có một lần tán gẫu chuyện trên trời dưới đất với bà. Bà nói, đàn ông làm việc hay lẫn lộn nơi chốn quan trường cũng giống như đi “đầu chìm”. Đầu tiên phải kín tiếng chứ không nên khoe khoang bản thân. Khụ, ai mà chẳng biết đem chim đi dạo nơi yên ắng tĩnh mịch thì bị người ta ghét là cái chắc rồi, như vậy sẽ không có kết quả tốt. Sau đó thì phải có năng lực, những lúc quan trọng phải có sức chịu đựng dẻo dai. Thứ ba, phải biết chớp lấy cơ hội, lúc dốc hết sức tấn công đối thủ thì phải biết cách không cho đối phương phản kháng. Thứ tư, tuy là phát sinh ma sát không ngừng nhưng lại khiến ai nấy đều thấy sung sướng cả thể xác và tinh thần. Thứ năm, sau khi lấy được thắng lợi phải biết lui binh và khiêm tốn thì sẽ không bị ai ghen ghét tị nạnh.

Tạ Ý Hình lúc đầu nghe so sánh như thế thì cảm thấy buồn cười, sau ngẫm lại thì lại thấy có lý. Hiện tại, tình huống của nàng cũng giống vậy. Mấy hôm trước, đội hộ vệ đã từ Cừ Nam quay về, tin tức truyền ra là việc phân phát lương thực và vật tư quyền góp rất thuận lợi. Hơn nữa, Cảnh Xuân cũng đưa tin về nói ý quán của Tạ gia tại Cừ Nam được mọi người hưởng ứng nhiệt liệt và rất được lòng dân chúng tại địa phương, giúp Nhị thúc kéo về được không ít ủng hộ của dân chúng. Ngoài ra, người phe Tạ gia trong đội hộ vệ còn mang về ước chừng ba mươi vạn lượng ngân phiếu. Tất cả những cái này đều là lợi ích thực tế, nếu nàng còn huyền hoang nữa thì sẽ bị người ghét. Mười đại thế gia nào có phải kẻ ngu, Tạ gia ở Cừ Nam làm việc rầm rộ như vậy mà họ còn không thu được tin tức thì cũng nên tự sát tạ lỗi với thiên hạ. Tuy không đoán ra được Tạ gia buôn bán lời lớn bao nhiêu, nhưng hàng ngày ý quán đồn số lượng bệnh nhân nhiều như vậy thì chỉ cần để ý một chút là cũng có thể phỏng chừng ra được con số đại khái. Giờ phút này đã đến lúc nhà nàng cũng nên im hơi lặng tiếng một chút, may mà Hoàng Đế còn chưa cho nàng lên chảo nướng đây.

“Đừng rồi, ta biết huynh đang tra xét chuyện thích khách, kết quả sao rồi?” Tạ Ý Hình hỏi. Không biết tại sao, nàng lại không bỏ lơ chuyện này giống như kiếp trước được. Trước đây mấy ngày khi lấy được đến danh sách thương vong thì trong đầu nàng chợt lóe lên một cái gì đó rồi biến mất rất nhanh, lúc cô nghĩ lại thì vẫn không bắt được.

Nhắc tới chuyện này, Kim Tòng Khanh hơi nản, “Đám thích khách này ngoan cố lắm, vừa bị bắt là lập tức tự sát, đúng là thấy chết cũng không sờn. Vì thế mọi manh mối đều bị xóa sạch nên chẳng điều tra được gì. Song đúng là tình hình hôm xảy ra ám sát ngầm lại thì có chín phần mười mục tiêu là các Hoàng tử, ta cá gan đoán rằng đám thích khách kia rất có khả năng là tay chân còn sót lại của triều đại trước.”

Tạ Ý Hình hồi tưởng lại tình hình hôm đó, mục tiêu của lão già đã dịch dung kia thật đúng là Quân Nam Tịch, thế nhưng một đao kia chém tới mảnh liệt hung hãn đến thế sao nàng lại chỉ bị một vết thương không nhẹ không nặng thôi?

Cứ xem danh sách những người thương vong đi, Tả Ký Quân tuy tuổi nhỏ nhưng lại có mưu trí song toàn, có tiếng là thiên lý mã của Tả gia, đồng thời cũng là đứa cháu được gia chủ Tả gia hiện tại đánh giá cao nhất. Lý Tử Linh cũng tương tự Tả Ký Quân, được nhà họ Lý đổ công đổ sức bồi dưỡng đào tạo, là nhân vật lãnh tụ trẻ tuổi trong đám con cháu Lý gia. Nhà họ Ân cũng có hai người chết, Ân Văn Thao và Ân Vũ Hi, con trai trưởng và đích nữ của họ Ân. Ngoài ra còn có hai người khác cũng nằm trong danh sách tử vong nhưng thân phận cũng không cao lắm, năng lực và diện mạo cũng bình thường.

Trong số người bị thương, Tàn Thi Hạm là có hậu quả nghiêm trọng nhất, trên mặt bị một vết chém khiến nửa bên mặt biến dạng hoàn toàn. Thật tiếc cho danh hiệu mỹ nữ đứng đầu tại Kinh thành của nàng. Tiếp theo đó là Trương Thẩm Hạ cũng bị chém trên mặt. Khuôn mặt là thứ mà các cô gái quan tâm nhất, nên hủy hoại nó thì có khác gì muốn tính mạng của các nàng đâu? Có thù hận nào sâu sắc đến phải làm chuyện độc ác như vậy? Những người bị thương hay chết đi này là trùng hợp hay là cố ý? Liệu giữa họ có cái gì chung không? Ai có thù oán gì với họ? Hoặc nếu nhìn theo một góc độ khác, ai sẽ được lợi nhất nếu những người này chết đi? Lần này, hình như phe Đại Hoàng tử lại có thương vong nhẹ nhất. Chẳng lẽ là hấn bày ra?

Tạ Ý Hình nói với Kim Tòng Khanh suy nghĩ của mình. Kim Tòng Khanh chỉ cần ngẫm sơ qua liền vô cùng đồng ý.

“Theo ta tra xét, nếu nói về thù oán thì họ đúng là không có kẻ thù chung, hoặc ít nhất bên ngoài là vậy. Biểu muội, có khi nào chúng ta đa nghi quá không, có lẽ họ thật sự là bị liên lụy thôi.”

Tạ Ý Hình lắc đầu. Lúc đầu nàng cũng nghĩ vậy, nhưng rồi lại thấy không hợp lý lắm.

Kiếp trước người chần chạo cho Quân Nam Tịch là Ân Từ Mặc, kiếp này là nàng, thế nhưng thương tích mà hai người phải chịu lại nặng nhẹ không giống nhau. Ân Từ Mặc và Quân Cảnh Di đã bắt tay với nhau trong chỗ tối, Tả Sương và Ân Từ Mặc không ưa nhau, nhà họ Tả lại thuộc phe trung lập, còn từng có tin đồn rì tai rằng Tả Ký Quân rất ghét Quân Cảnh Di. Lý gia thì có một Thục phi trong cung, Thục phi lại có Tứ Hoàng tử, Lý Từ Linh lại là nhân vật lãnh tụ nên nghiễm nhiên sẽ đứng sau ủng hộ Tứ Hoàng tử rồi. Quân Cảnh Di lại là kẻ có dã tâm bưng bưng, một kẻ như Lý Từ Linh hiển nhiên là một kẻ địch tiềm tàng của Quân Cảnh Di sau này!

Nhưng như vậy lại có một cái mâu thuẫn, đó là Ân gia cũng đã chết mất hai người, mà hơn nữa lại là con trai trưởng và đích nữ.

Đột nhiên, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Tạ Ý Hình, “Ân Từ Mặc và anh chị em trong nhà cư xử với nhau thế nào?” Ân Từ Mặc xưa nay tính tình nham hiểm quả quyết, hơn nữa à chỉ là thứ nữ nên khi muốn chinh đồn toàn Ân gia thì thủ đoạn chắc chắn không thể ôn hòa, và hẳn cũng sẽ đụng chạm đến lợi ích của một số kẻ nào đó, chẳng hạn như đích tỷ đích huynh nhà à?

“Chuyện này cũng không rõ lắm.”

“Nghe nói cũng không tệ lắm.” Câu này là do Xuân Tuyết đáp.

“Kêu người đi thăm dò thử!”

Chừng nửa canh giờ sau, Tạ Ý Hình nhận được tin tức xác nhận liền thả lỏng người ra sau dựa vào đệm lưng, “Thì ra là thế.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tạ Ý Hình cau mày, nghĩ bụng, những lập luận và chứng cứ thế này nếu nói ra thì có vẻ hơi hột, thậm chí là qua loa sơ sài quá.

“Đang nghĩ gì vậy?” Kim Tòng Khanh hỏi, vừa rồi thấy nàng muốn điều tra Ân gia thì hẳn cũng loáng thoáng đoán được vài phần.

Tạ Ý Hình cũng không định giấu diếm nên liền nói ra những suy đoán của mình. Nàng biết biểu ca rất thông minh, không chừng hẳn có thể giải thích được một số điều mà nàng vẫn còn đang nghi hoặc.

“Muội nói nghe cũng rất có lý. Nếu kẻ đứng sau giật dây đám thích khách này là Quân Cảnh Di thì quả là y có lý do rất lớn để muốn tính mạng của Tả Ký Quân và Lý Từ Linh. Còn Tần Thi Hạm và Tương Thấm Hạ thì lại có khả năng cản đường Ân Từ Mặc nên bị trừ bỏ nghe cũng xuôi tai. Nhưng muội đừng quên, Ân gia cũng mất vào trận này hai đứa con mà lại là đích tử đích nữ đó.”

Tạ Ý Hình phe phẩy tờ giấy trong tay, cười hỏi ngược lại, “Nếu muội nói cặp con trai con gái chính thống kia của nhà họ Ân xưa nay luôn bất hòa với Ân Từ Mặc thì sao?”

“Làm gì đến nỗi thế?” Kim Tòng Khanh nhướn mày. Anh chị em trong nhà cãi nhau là chuyện thường tình, đâu có mâu thuẫn gì không giải quyết được thì chỉ cần đừng nhìn mặt nhau thôi chứ có phải là kẻ thù sống chết đâu mà cần phải đẩy người kia vào chỗ chết?

Lúc này, Tạ Ý Hình bỗng vô tình nhìn thấy thân thể tròn vo của cậu bé run run rẩy rẩy, trông mắt tối sầm nhìn về phía mình.

Tạ Ý Hình không cần nghĩ cũng hiểu ngay ẩn ý trong mắt cậu, “Yên tâm đi, đệ có chọc tỷ giận cỡ nào tỷ cũng không làm thịt đệ đâu.”

Cậu bé hừ một tiếng, nguẩy đầu, lại chơi tiếp với Hãn Ca Nhi.

Kim Tòng Khanh đưa mắt nhìn hai người, rồi lại nói vào chuyện chính, “Giải thích như vậy xem như đã hợp lý.”

“Biểu ca, muội vẫn còn chưa rõ một điều là hai kẻ kia sao lại to gan lớn mật đến thế? Bởi cho dù mọi người không thể lập tức nghĩ ra ngay kẻ thù ác đầu mặt là ai, nhưng biện pháp cứu trợ này là do Ân Từ Mặc đưa ra sáng kiến đầu tiên, còn Quân Cảnh Di lại là người kêu gọi con cháu các gia tộc lớn nhập cuộc hỗ trợ. Bây giờ, hai đứa cháu nổi nghiệp được Tả gia và Lý gia coi trọng nhất lại gặp nạn tại Thành Hoàng miếu, bộ Ân Từ Mặc với Quân Cảnh Di không sợ hai nhà họ Tả họ Lý giận chó đánh mèo trả thù mình à?” Nhân vật lãnh đạo hàng đầu của thế hệ mới ở hai gia tộc lại bị chôn vùi như thế, hai gia tộc này trong lòng không cảm không thù mới là lạ.

“Hơn nữa hai kẻ này tài trí nào có bình thường, hẳn đã phải lo lắng điểm ấy mới đúng chứ.”

“Đúng như muội nói, chúng hẳn là đã cân nhắc điều này, nhưng rồi vẫn cứ thực hiện. Như thế có nghĩa là phải có lý do gì đó khiến chúng không thể không làm, hơn nữa làm vậy lợi lớn hơn hại.” Kim Tòng Khanh cân nhắc từng tầng từng lớp, chậm rãi phân tích bằng một giọng ôn hòa, “Ắt hẳn bọn chúng đã đoán được rằng tương lai chúng sẽ phải đối đầu với thế lực của hai nhà này, đã thế bản thân hai người Tả Ký Quân và Lý Từ Linh cũng đủ khiến cho bọn chúng phải dè chừng kiêng kỵ, nên thay vì chờ về sau hai người này cánh chim cứng cáp rồi mới đi xử lý thì chi bằng nhân dịp này liền diệt trừ tận gốc. Tuy sẽ gặp chút rắc rối sau khi trừ bỏ họ đấy, nhưng cứ chiếu theo cách đánh giá vừa rồi của muội thì cũng biết hai kẻ này lòng dạ sắt đá,

đã quyết là sẽ làm dù khó khăn cỡ nào.”

Tạ Ý Hình gật đầu đồng ý. Đúng vậy, chúng là như thế. Hơn nữa, vì để cho không ai sinh lòng nghi ngờ, Quân Cảnh Di còn diễn một vở khổ nhục kế, cánh tay trái bị chém liệt trong đợt tập kích, tuy tay vẫn còn nhưng về sau sẽ không cầm được vật nặng. Ân Từ Mặc thì ngay cả anh chị em nhà mình mà còn nghiêng rã ra tay từ bỏ, một là để xóa sạch hiềm nghi Ân gia dính líu vào việc này, đồng thời cũng diệt trừ những kẻ có ý kiến trái ngược với ả trong Ân gia. Đúng là một hòn đá hạ hai con chim.

Đột nhiên, đầu Tạ Ý Hình chợt sáng lên, nhớ lại nhận xét vừa rồi của biểu ca về thân phận của những kẻ thích khách. Nếu giả thuyết chúng là tay chân còn sót lại của triều đại trước, vậy rất có khả năng chúng sẽ có mối liên hệ ngầm nào đó với một trong hai kẻ Ân Từ Mặc hoặc Quân Cảnh Di chăng?

“Biểu ca, liệu chúng ta có thể cải biên biến cố ở Thành Hoàng miếu thành một câu chuyện phấn khích, trong đó lồng vào các suy đoán của chúng ta, sau đó cho mấy người kể chuyện đem ra kể lại và thảo luận tại các quán ăn lớn trong Kinh thành không?” Cho dù không có chứng cứ trực tiếp, nàng cũng muốn khiến cho bọn chúng sút đầu mẻ trán một phen, nhất là nếu mẹ cả của Ân Từ Mặc tại Ân gia biết được hai đứa con mình hóa ra là do thứ nữ con thiếp lại được ghi là con của bà kia tự tay hại chết thì không biết sẽ có phản ứng thế nào!

Kim Tòng Khanh lắc đầu cười khế, “Nếu ta là đám Quân Cảnh Di kia thì kẻ đầu tiên mà ta muốn trừ bỏ chính là biểu muội đó.”

Tạ Ý Hình bất mãn nguyền hán một cái, bĩu môi, chúng có nghĩ đấy chứ, chẳng qua là nàng may mắn tránh thoát được đó thôi.

“Muội đừng quên, tất cả những điều này đều là chúng ta suy đoán, dù có hợp lý thế nào thì cũng chỉ là ý tưởng đơn phương của chúng ta mà thôi. Làm sao biết được trong mắt các thế gia khác thì Đại Hoàng tử lại không khả nghi? Tần gia không khả nghi? Hơn nữa theo ý ta, Tạ gia cũng vô cùng khả nghi. Muội xem, về nhan sắc thì muội nào có thua kém Tần Thi Hạm, Trương Thẩm Hạ, vì sao mặt các nàng bị phá hủy mà muội chỉ bị thương trên lưng, đã vậy còn may mắn cứu được Ngũ Hoàng tử! Toàn bộ các huynh đệ của muội cũng chỉ bị thương chứ không ai chết? Theo ta thấy, trong sự kiện thích khách lần này kẻ được lợi lớn nhất chính là muội. Và hoàn toàn có lý do để người ta hoài nghi.” Lợi ích của mười đại thế gia chồng chéo phức tạp, không thể chỉ một chốc là có thể phân chia rạch ròi. E rằng chỉ trừ hai nhà họ Tà và họ Lý bị tổn thất nặng nề ra thì tất cả các thế gia còn lại đều khả nghi hết.

Mắt Tạ Ý Hình híp lại, “Nghe ca nói vậy, nước Kinh thành càng ngày càng đục rồi đây.”

Kim Tòng Khanh gật đầu, “E rằng đây cũng là một trong những mục đích mà chúng muốn.”

“Mặc kệ, việc này nhất định phải dàn xếp đi làm.” Nếu nước đã đục, vậy nàng càng không ngại gì mà không quây cho đục ngầu thêm.

“Cứ giao việc này cho ta.”

“Tiểu thư, nha đầu ngoài nguyệt môn vừa báo biểu tiểu thư đang đi về phía này. Em đã báo nha hoàn cản lại rồi.” Xuân Tuyết bước vào, cười tí tớn bước tới đứng phía sau Tạ Ý Hình.

Biểu tiểu thư trong miệng Xuân Tuyết chính là Vương Tuyết Chi. Vương Tuyết Chi thường hay kiếm cớ qua đây trong lúc Tạ Ý Hình đang dưỡng bệnh, mà Tạ Ý Hình cũng chỉ không nặn không nhặt đón tiếp. Ai biết một hôm Kim Tòng Khanh và cậu bé vừa khéo tới chơi lại bị Vương Tuyết Chi gặp được, thế là nàng ta liền “say nắng”. Hề phía trước Kim Tòng Khanh vừa đặt chân đến thì y như rằng nàng ta sẽ xuất hiện ngay sau lưng cứ như mèo thấy mỡ vậy. Hai lần gần đây nhất thật sự đã khiến Kim Tòng Khanh cảm thấy phiền ghê gớm.

“Biểu muội, cũng trễ rồi, bọn ta cũng nên cáo từ thôi.”

Tạ Ý Hình nén cười, “Được rồi, hôm nào biểu ca rảnh rồi lại đến chơi nhé.”

Tạ Ý Hình và Hãn Ca Nhi đứng dậy, tiễn hai huynh đệ ra sân ngoài theo một đường khác rồi mới trở về.

“Tiểu thư nhà em đi ngủ một chút đây. Chừng nào biểu tiểu thư đến thì em cứ mời ngồi ngoài phòng khách là được.” Tạ Ý Hình dặn dò xong liền vào phòng trong ngủ bù.

*****

“Tiểu thư muốn ra ngoài thật à?” Mặt Xuân Tuyết đầy vẻ bất mãn, thân thể tiểu thư còn chưa thật khỏe mà.

“Xuân Tuyết, em dài dòng quá. Tiểu thư em nằm bẹp hơn nửa tháng nên đã tốt lắm rồi. Mấy hôm nữa là sinh nhật của bé biểu đệ kia, nếu không có quà cho nó có khi cả nửa năm nữa nó cũng không thèm ngó mặt ta không chừng.” Tạ Ý Hình cài xong cây trầm ngọc bích cuối cùng, gật đầu, “Nhanh đi đi thôi.”

Tạ Ý Hình mới ra khỏi nhị môn thì gặp nhị quản sự giữ cửa. Vừa thấy nàng, nhị quản sự nhanh chân bước tới đón, “Đại tiểu thư, Thế tử An Quốc Hầu lại sai người tới tặng đồ.”

Trong mắt Tạ Ý Hình xẹt qua tia ghét bỏ. Nàng cho rằng hôm đó ở Thanh Hà yến nàng nói thế là đã quá rõ ràng rồi, “Ta đã bảo không nhận bất cứ thứ gì của hắn rồi mà!”

Thời gian trước Chu Thông Dục không ở Kinh thành mà đi Cừ Nam, nhưng khi về nghe được nàng bị thương liền năm lần bảy lượt sai người tới cửa tặng đồ, đều là được liệu quý hoặc vài món đồ chơi giết thời gian. Tất cả những món này đều bị Tạ Ý Hình trả về không chút do dự. Hắn còn muốn tự mình tới thăm nữa chứ. Mơ à!

“Nhưng nghe gã sai vặt kia nói đây là thuốc tiên trừ sọc do chính thể tử cầu cạnh y thánh mới phối chế ra --” Bởi vậy nên lão mới chần chừ không trả về đây chứ, cô nương nào mà chẳng thích mình đẹp?

“Thần dược cũng không thềm. Quảng trả lại cho ta.” Tên Chu Thông Dục này có tính chiếm giữ rất mạnh, chỉ cần mềm lòng một chút thôi là rất có thể làm cho y chui lỗ hồng. Đối với một kẻ như thế phải dứt khoát, không một chút lưu tình. Hơn nữa, thuốc xóa sọc từ Thái y viện cũng có hiệu quả tốt mà.

Nói xong, Tạ Ý Hinh cũng mặc kệ nhị quân sự, vịn Xuân Tuyết lập tức ra khỏi cửa.

Gã sai vặt cầm cái bình nhỏ chứa thuốc tiên trừ sọc vô giá bằng hai tay, mặt mày đau khổ đứng trước mặt Chu Thông Dục.

“Người nói nàng mang theo một nô tỳ ra ngoài rồi à? Phải đi khu Tuyên Võ không?” Chu Thông Dục cầm lại bình thuốc, thuận tay bỏ bừa vào trong một tủ ẩn tường.

“Dạ phải, nô tài cũng vô tình nghe thấy được là vậy.” Gã sai vặt thấp thòm.

Chu Thông Dục trầm ngâm một lát, mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo. Y liếc nhìn tên sai vặt phát tay, “Biết rồi. Đi xuống lĩnh thưởng đi.”

--***--

Khu Tuyên Võ - Bút Chí các

“Chường quây, xin hỏi quý cửa hàng có thể giúp tại hạ gửi bán một ít tranh chữ không?” Một người đàn ông nét mặt mai má, mặc áo vải xám tiến vào hỏi thăm.

“Tránh ra, ở đây không nhận gửi bán!” Trình Vạn Bảo bức bối xua tay.

“Chường quây, xin ông giúp chút vói. Không cần để ở chỗ tốt, chỉ cần một góc nào đó là được rồi.” Người đàn ông áo xám giọng không kiêu không nịnh, cho dù đang nhờ vả vẫn mang trong xương khí chất ngạo nghễ của người có học.

“Bảo người cút người nghe không hiểu à? Nơi này là cơ nghiệp của Tri Lễ công, người nghĩ là chỗ nào mà thứ đồ rách nát gì cũng muốn để ở đây?” Trình Vạn Bảo đang cau kinh vì thua bạc nên lòng dạ đầu mà nhìn tranh chữ? Giờ lại thấy người đàn ông mặt mày lãnh đạm kia dùng đôi mắt cá chết nhìn mình thì đâm ra sợ hãi, đồng thời càng nổi giận, giờ tay giật phắt bức tranh chữ của người ta xé cái roet.

Lập tức, một giọng đầy đe dọa vang lên, “Người dám xé thì tự gánh lấy hậu quả!”

“Tiểu thư, cần ra mặt không?” Xuân Tuyết hỏi.

Tạ Ý Hinh không ngờ chẳng qua mình đột nhiên hứng chí đến Bút Chí các của gia đình để chọn cho đệ đệ một bộ văn phòng tứ bảo thì lại gặp được chuyện này. “Chờ một chút.”

Nàng đang muốn nhìn xem kẻ này kiêu ngạo đến mức nào. Nếu trí nhớ của nàng không nhầm thì người đàn ông áo xám đứng kia chính là Tỉ Tướng Hồng mà nàng vừa sức nhớ đến hôm trước. Trình chường quây đúng là quá thất trách, dám giao cửa hàng cho một kẻ không biết điều thế kia canh giữ, đã vậy còn để mặc hấn đắc tội với khách hàng.

Bút Chí các được mở đối diện Thiên Nguyệt lâu, mà Thiên Nguyệt lâu lại là nơi các thư sinh tụ tập nên lúc nào cũng nô nức thư sinh lui tới, bởi thế việc mua bán nơi đây luôn tấp nập. Chính vì vậy, hôm nay Bút Chí các vừa xảy ra cãi vã thì lập tức bị vô số người xúm lại xem, trong đó phần lớn là thư sinh. Thư sinh xưa nay tính tình khí phách, chỉ cần có tí teo nào không ổn thỏa trong xử lý thì miệng lưỡi và ngòi bút của họ sẽ chẳng tha. Chẳng qua hôm nay nếu đã vậy thì cứ để quây bung cho lớn chuyện ra rồi hãy xử lý một lần. Bởi trong thâm tâm đã có tính toán nên Tạ Ý Hinh liền tìm một góc thờ ơ quan sát.

“Hậu quả? Buồn cười, có hậu quả gì mà đường đường Tạ gia không thừa nhận nổi? Người không cho xé phải không? Ta lại càng muốn xé đấy. Để ta xem một kẻ dân ngu một nghèo hai trắng như người làm gì được ta?” Nói xong, Trình Vạn Bảo quăng tờ giấy bị xé làm hai nửa vào mặt Tỉ Hường Hồng. Tỉ Hường Hồng vẫn lạnh lùng đứng đó không nói gì.

“Người đâu, giúp ta đuổi đồ rác rưởi này ra!” Trình Vạn Bảo phui tay, đắc ý dáo dạt hạ mệnh lệnh.

“Bảo nhị ca, như vậy không tốt đâu! Nếu chường quây biết được --” Tiểu nhị rút cổ, xưa nay nơi này làm gì có chuyện đuổi khách ra khỏi cửa đâu.

“Kêu người đuổi thì người cứ đuổi, có chuyện gì ta chịu. Sao không nhanh đi!”

Hiệu lớn thường khinh khách, đã vậy còn tự giới thiệu để kéo thêm oán hận cho Tạ gia. Tạ Ý Hinh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trình Vạn Bảo. Đồ có mặt không trông, chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu “Coi chừng chim sáo đá, đừng khinh thiếu niên nghèo” sao? Nếu cứ để cho y nói tiếp thì chắc chắn hấn sẽ đập nát thanh danh của Tạ gia.

Tạ Ý Hinh đang muốn lên tiếng thì lại bị một giọng thanh thúy từ ngoài vọng vào đánh gãy, “Ha ha, đúng là hiệu lớn khinh khách. Vị công tử này, tiểu thư nhà ta nói, ngài là người đọc sách hấn cũng biết câu “đường này không được thì tìm đường khác”, cần gì phải ở đây để bị người ta lăng nhục? Nhà ông chủ chúng ta cũng có cửa hàng thư phẩm, chẳng qua tiếng tăm không bằng Bút Chí các của Tạ gia người ta thôi. Nếu công tử không chê thì có thể đem

họa chữ đến gửi bán tại cửa hàng thư phẩm nhà chúng ta.”

Tạ Ý Hinh đưa mắt nhìn sang liền nhận ra ngay cô bé kia là một trong những nha hoàn thân cận của Ân Từ Mặc. Nha hoàn của ả ở đây, như vậy nhất định ả cũng cách đây không bao xa. Đi đâu cũng gặp hơi hướm của ả này! Tạ Ý Hinh nghĩ mà phát ghét.

Nha hoàn kia vừa nói thế liền nhận được vô số lời ủng hộ. Đám thư sinh kia ai nấy đều ồn ào góp lời, giật dây Tì Hường Hồng chuyển tác phẩm sang đặt ở cửa hiệu nhà khác.

“Chúng mày... chúng mày có biết đây là đâu không? Ở đây mà chúng mày dám láo xược là định chống đối Tạ gia và Tri lễ công đây à?” Trình Vạn Bảo miệng hùm gan sứa.

Bốp! “Thật to gan lớn mật! Ngươi luôn mồm nói Tạ gia thế nọ Tạ gia thế kia, ngươi là gì của Tạ gia? Con cháu họ Tạ không có tên ngươi, dòng họ thân thích cũng không có, dựa vào đâu mà ngươi dám lên giọng thay mặt Tạ gia?” Giọng Tạ Ý Hinh vang vang đánh thép, toàn thân tỏa đầy khí thế. Nhiều năm làm phu nhân Hầu gia đã hun đúc ra một khí thế khiến người ta nao núng, lập tức liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Ta ta ta --” Trình Vạn Bảo cảm họng không trả lời được.

Tạ Ý Hinh nạt, “Ngươi cái gì? Xét ra, ngươi chẳng qua chỉ là một con chó trong nhà họ Tạ, thế mà cũng dám mượn hơi Tạ gia để lên mặt, không sợ tổn thọ à?”

“Hay, mắng hay lắm.” Mọi người ồn ào.

Lúc này Trình Vạn Bảo có ngu xuẩn đến đâu cũng ý thức được rằng mình đã chọc cho nhiều người tức giận.

Thế nhưng Trình Vạn Bảo không hổ là kẻ hay trà trộn trong phường cờ bạc đầu trộm đuôi cướp, chỉ một lúc là đã lấy lại tinh thần, vặn hỏi Tạ Ý Hinh, “Cô là ai? Dựa vào cái gì mà nhúng mũi vào?” Đúng vậy, y chỉ là cháu của một quán sự trong nhà họ Tạ, nhưng thế thì sao chứ?

“Ta là ai ngươi không có tư cách để biết. Gọi chương quầy của các ngươi ra đây, ta muốn biết vì sao hần lại thả một con chó điên sủa bậy trong cửa hàng để phải tội với khách hàng thế này.” Câu cuối cùng là nói với tiểu nhị của cửa hàng đang đứng một bên.

Tiểu nhị đang sợ chết khiếp khi thấy tình huống xảy ra, đồng thời cũng hiểu được việc này chỉ có chương quầy mới có thể xử lý tốt, nay được ra lệnh như vậy thì lập tức co giò chạy đi nhanh như chớp.

Trong đám đông đã có người nhận ra Tạ Ý Hinh. Qua sự kiện Thanh Hà yên và các sự việc phát sinh gần đây, mọi người vẫn có nhận xét khá tốt về Tạ gia và Tạ Ý Hinh, nên sau khi biết được nàng là ai thì ai nấy đều đề nghị, “Tạ đại tiểu thư, bắt trói cái tên dám bại hoại thanh danh Tạ gia, bại hoại thanh danh Tri lễ công này lại đi.”

Trong đám đông ồn ào náo động, mỗi Tì Hường Hồng là không nói bất cứ câu nào cứ như mọi hỗn loạn hiện thời đều chẳng liên quan gì tới gã, chỉ ngồi xồm xuống nhặt hết mảy tờ giấy bị xé dưới đất lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Thời gian: một canh giờ trước. Địa điểm: Ngự thư phòng

Dạo này Chu Xương Đế rất vui vẻ, một phần cũng vì chương trình cứu tế đã dần dần đi vào ổn định, dân chúng bị nạn nay đã có cơm ăn áo mặc đầy đủ nên ngài nhìn việc gì cũng cảm thấy thuận mắt. Long tâm càng thỏa mãn hơn khi nhận được một cuộn gấm vàng “Vạn dân ca ngợi” do đội hộ vệ mang về dâng lên, trên mặt là năm vạn chữ ký của dân chúng Cừ Nam ngày đêm xếp hàng ký tên muốn kính dâng lên Hoàng Thượng. “Vạn dân ca ngợi” xưa nay thường chỉ đưa cho quan viên tại địa phương, nhưng lần này vì dân chúng Cừ Nam cảm động và biết ơn những cố gắng mà đương kim Minh Quân đã làm cho bọn họ mà không biết đền đáp bằng cách nào, nên mới dâng tặng một tấm “Vạn dân ca ngợi” như vậy để thể hiện tấm lòng, cũng ẩn ý rằng vạn dân đều chung một lòng.

“Chuyện cứu tế thế là cũng đâu vào đấy rồi.” Chu Xương Đế cảm thán.

“Quá tốt đúng không? Cũng may có ba biện pháp cứu tế Ân gia dâng lên nên vấn đề Cừ Nam mới giải quyết gọn gẽ như vậy ấy chứ. Hoàng huynh tính thường những thần tử lập công lần này thế nào đây?” Duệ thân vương Quân Khải Hi, em trai của Chu Xương Đế, cười hi hi hỏi.

“Việc này Trẫm cũng đã có ý rồi.” Chu Xương Đế vuốt râu, sau đó háy Duệ thân vương một cái, “Đừng nói với Trẫm là đệ nghe ngóng được gì đó nghe.”

“Thần đệ nào dám liều mạng đoán bừa Quân tâm!” Duệ thân vương hô to chứng tỏ mình oan uổng vô cùng.

“Thôi thôi, già đầu rồi mà còn làm bộ làm tịch, nhìn chả ra làm sao. Đứng để đám con cháu để nó cười.” Chu Xương Đế đưa mắt nhìn lướt qua mấy đứa con trai đứng trước mặt, khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Quân Nam Tịch thì không khỏi nhún mảy. Tịch thì sức khỏe quá yếu, từ hôm ở Thành Hoàng miếu về liền ngã bệnh, hai hôm qua vừa khá hơn một chút là đã muốn đi ra ngoài. Ai, ngài biết thằng bé này xưa nay thân thiện với mọi thứ nhưng trọng tình trọng nghĩa, muốn đi ra ngoài là để thăm con bé họ Tạ đã cần đao thay nó đây mà, chẳng qua --

Không đợi Chu Xương Đế rồi rấm xong, Tứ Hoàng tử Quân Nghi Ngọc cười hi hi bước ra, “Phụ hoàng, cũng sắp đến kỳ thi hè tháng sáu rồi, thí sinh từ các nơi hầu như đã vào Kinh gần hết. Con nghe nói hôm nay ở Thiên Nguyệt lâu rất náo nhiệt đây.” Nói xong còn nháy mắt với Chu Xương Đế.

Chu Xương Đế nhìn về mặt kém linh y như hồi còn bé của con, bất giác cười to thoải mái, “Ha ha ha, lão Tứ muốn đi ra ngoài chơi đây phải không?”

“Phụ hoàng, từ ngày ở Thành Hoàng miếu trở về thì thần cũng chưa đi ra ngoài lần nào hết, sắp buồn phát điên rồi.”

“Vậy thì đi, chúng ta đi ra ngoài nhìn một vòng xem!” Chu Xương Đế vung tay, lập tức quyết định cải trang vì hành.

Thấy Chu Xương Đế đáp ứng, trong mắt Quân Nghi Ngọc chợt lóe lên ánh ranh mãnh, khóe miệng xẹt qua nét cười âm hiểm khó thấy.

*****

Trong một phòng riêng ở lầu hai của Thiên Nguyệt các, Chu Xương Đế cùng các Hoàng tử thích thú lắng tai nghe những câu tán gẫu, vài bài thơ ngẫu hứng của đám thư sinh đang tận tình chèn chén dưới lầu.

Đột nhiên, sảnh lớn bỗng im bất.

“Oa, Cụ Mẫn kể chuyện kìa!”

Tiếp theo đó là tiếng vỗ tay như sấm dậy.

“Cụ Mẫn, nghe nói gần đây cụ có câu chuyện mới gọi là đoán kẻ chủ mưu gì đó phải không, hôm nay cụ có định kể chuyện đó ở đây không?” Trong đám thư sinh có người đứng lên kích động hỏi.

“Đúng vậy, chàng trai trẻ này từng nghe rồi à? Vậy hẳn nhiều người ở đây cũng đã nghe rồi?” Cụ Mẫn kể chuyện mỉm cười hỏi.

“Không có!” Thanh âm rất lớn.

“Mời cụ Mẫn kể nhanh đi, lúc trước cụ cũng đã kể ở Bồng Lai và Nhã Dong rồi nhưng cháu nghe vẫn chưa đã cụ à.”

Những người biết chuyện thì đều cười hào hứng mong đợi, ai không biết thì quay sang hỏi người bên cạnh, “Chuyện gì thế?”

“Được, được, hôm nay lại kể cho mọi người nghe chuyện này, sẵn cũng cho mọi người nêu suy đoán của mình luôn. Giờ bắt đầu nhé!”

“Ngày xưa ngày xưa.... Xong, chuyện xưa đến đây là hết rồi đó.”

Câu chuyện xưa này kể mất gần nửa canh giờ, miêu tả tỉ mỉ cẩn thận từ bối cảnh đến nhân vật từng nhà. Tuy chỉ là một câu chuyện ngắn, nhưng vẫn thu hút và hồi hộp chẳng kém. Ai nấy đều nghe đến say sưa mê mẩn.

“Nào, giờ tới lúc chúng ta đoán xem kẻ đứng sau màn là ai. Vẫn quy định cũ, mọi người có thể giao cho lão suy đoán và phân tích của mình, sau đó lão sẽ tuyên ra đáp án có vẻ hợp lý nhất để bỏ phiếu. Nhưng vì câu chuyện này đã được thảo luận ở Nhã Dong và Bồng Lai rồi, chút nữa lão sẽ công bố năm đáp án và phân tích từ những nơi đó để mọi người tham khảo, thế nên sẽ phải thêm một quy định là các suy đoán có thể lặp lại nhưng phân tích thì không được giống nhé.” Cụ Mẫn kể chuyện tuyên bố.

“Cụ Mẫn, cụ đừng có thừa nước đục thả câu nha, nhanh nhanh nói ra mấy suy đoán phân tích đó đi.” Mọi người ồn ào.

“Được rồi, lão nói ngay đây. Suy đoán đầu tiên mà ai nấy đều cho rằng có khả năng nhất là Khương Vương. Đây là nhìn từ góc độ kẻ được lợi lớn nhất từ việc này, bởi trong tất cả các phe phái thì bản thân hắn và những kẻ phe hắn chả ai tổn hao lông tóc gì, hơn nữa những kẻ chết và bị thương trong trận này có người có xích mích với hắn mà cũng có người không. Thứ hai là Ngôn gia, bởi vì ngoại trừ một nữ nhi duy nhất bị thương ra thì những người còn lại của họ Ngôn đều bình yên vô sự, đã vậy hai trong số bốn cô nương được xưng tụng là đại mỹ nhân giống nàng đều bị thương trên mặt, điều này vượt xa dự kiến của mọi người.”

“Cụ Mẫn, nếu nói như cụ, tiểu thư nhà họ Âm không bị thương cũng là một trong bốn đại mỹ nhân kìa, vậy Âm gia cũng có khả năng vậy.”

Một người khác cãi lại, “Không đâu, Âm gia ít có khả năng, bộ quên trong năm người chết đã có hai là họ Âm à.”

Cụ Mẫn nhìn mọi người luận không ngớt, hăng giọng nói tiếp, “Khả năng tiếp theo đó là khổ nhục kế. Suy đoán thứ ba, chủ mưu là Dịch Hoàng tử và Âm gia. Sau đây là phân tích...”

“Hòa gia cũng có khả năng vậy.”

“Không đúng, ta cảm thấy là Thủy gia...”

Sảnh lớn của Thiên Nguyệt lâu ồn ào ầm ĩ, ai cũng có cái lý của mình, chẳng ai chịu ai, các loại suy đoán bay đầy trời.

Trong phòng riêng xa hoa, không ít người đồng loạt nghiêm mặt lại, kể cả Chu Xương Đế.

Ai ở đây mà chả thông minh, tính luôn cả nhóm thư sinh bên ngoài thì tất cả đều là những kẻ lẫn lộn trong chốn quan trường hoặc cũng sắp sửa tiến vào quan trường, đầu óc làm sao mà mơ hồ cho được? Câu chuyện đoán đề này vừa nghe là đã biết đang phản ánh lại sự kiện ám sát vừa phát sinh cách đây vài ngày, cho dù có dùng tên giả để thay đổi, như Hòa thay cho Tần, Âm thay cho Ân, Ngôn thay Tà, Khương Vương thì ám chỉ Đại Hoàng tử Quân Lâm Giang, còn Dịch Hoàng tử lại ý chỉ Quân Cảnh Di...

“Câu chuyện này nghe có ý có tứ thật! Lão Tam, con thấy thế nào?”

Nếu đúng là Đại Hoàng tử thì hẳn chả đại gì mà hành động rõ rệt đến thế để cho người ta hoài nghi. Nhưng cũng không nên bỏ qua khả năng hẳn thật sự muốn lợi dụng ý tưởng này để loại trừ hiểm nghi cho chính mình.

Tà gia nghe qua thì rất có khả năng đấy, thế nhưng động cơ là gì? Hành động tổn thương phần mặt hai cô gái nhà họ Trương họ Tần thì còn có thể nói là do ghen ghét, nhưng Tà gia vốn là một trong bốn gia tộc đứng đầu trong mười gia tộc lớn tại Kinh thành, có cần thiết phải ra tay đối phó với Trương gia Tần gia sao? Còn nếu bảo là để suy yếu hai gia tộc này thì lý do đó quá gượng ép, bởi gia tộc nào cũng đều có khả năng này.

Chu Xương Đế lần lượt loại bỏ từng khả năng một, cuối cùng chỉ còn có lão Tam là khiến cho ngài hoài nghi, cả Ân Từ Mặc nữa!

Đây chính là cách xử lý thông minh và khá cao tay của Kim Tông Khanh. Lúc trước, khi soạn thảo câu chuyện đó này hẳn cũng kéo luôn cả Tà gia vào, mức độ hoài nghi không cao không thấp. Chẳng qua câu chuyện này khi chính thức được tung ra thì hơi bị chỉnh sửa lại một ít, nhưng nói chung cũng không khác mục đích ban đầu là mấy.

Đầu óc Quân Cảnh Di lúc này rối rùi, khi bị Chu Xương Đế hỏi đến thì vô cùng căng thẳng không biết phải làm sao, chỉ đành quỳ sụp xuống, “Xin Phụ hoàng minh giám!” Tay phải vô thức sờ soạng tay trái. Những thời điểm thế này hẳn không nên nói bất cứ điều gì, bởi càng nhiều lời thì càng sai.

“Lão Tứ, Tam ca con đã không nói được, vậy thì con nói nghe xem.”

Quân Nghi Ngọc đang trầm đắc ý liền giật mình, biết ngay Phụ hoàng đang nghi ngờ mình, hoặc ít nhất cũng hoài nghi tình huống hiện tại là do mình cố ý sắp đặt, “Dạ Phụ hoàng?”

“Thôi.” Chu Xương Đế chán nản phát tay, nhưng mằm mống nghi ngờ đã nảy mằm trong lòng.

Ít lát sau, thấy thái giám thân cận của mình thậm thụt ngoài cửa, Quân Nghi Ngọc lập tức đi ra ngoài một lúc.

“Có chuyện gì?” Chu Xương Đế hỏi.

“Đang có chút chuyện lùm xùm bên Bút Chí các của Tà Thái Phó ở phố đối diện --”

Tà Thái Phó? Chu Xương Đế nhớ tới tin tức mà thám tử mang về từ Cừ Nam, ý cười chột lóe lên trong mắt. Vị ân sư này của hắn đúng thật là!

“Đi, chúng ta đi qua nhìn xem!”

“Cha, lâu một người đến người đi lộn xộn, con biết lâu hai có một tòa cầu gỗ có thể đi ngang sang lâu hai của Bút Chí các, chúng ta đi qua bằng chỗ đó đi.”

*****

Bút Chí các

“Oa, bài thơ này khá đấy chứ. Nghe mưa tuổi trẻ lâu ca thượng, nền đồ mờ la trướng. Nghe mưa tuổi trắng khách thuyền rong, sông rộng mây rã, tiếng nhạn vắng tây phong. Nghe mưa nay ở phòng tầng vắng, tóc đã phơ phơ trắng. Buồn vui ly hợp thấy vô tình, mặc sức ngoài thềm nhỏ giọt tới bình minh.*
Gửi Tri Lễ Công, đệ tử Ti Hường Hồng kính trình.”

* Ti Tướng Hồng đạo bài thơ “Ngũ Mỹ Nhân kỳ 1 – Thính Vũ (Nghe mưa)” của tác giả Tường Tiệp. Đây là lý do tại sao trong chương 26 kế tiếp Ân Từ Mặc xác định Tà Ý Hình không phải xuyên không mà tới giống ả.

Ngoài cửa Bút Chí các, một giai nhân mang mạng che trắng xinh đẹp vừa đến lập tức thu hút tầm mắt của mọi người, mà nàng thì dường như không ý thức được điều này.

“Ồ, đây là bài thơ trình lên Tri Lễ công để tham khảo mà, nhưng hình như lại bị trả về hả?”

Mọi người ồ lên khi nghe câu này. Vừa mới nghe sơ qua thì ai nấy đều cảm thấy bài thơ này rất tốt, mà một bài thơ hay như vậy còn bị trả về thì bọn họ làm sao so cho bằng, ai còn dám đưa thơ cho Tri Lễ công tham khảo nữa?

Lúc này Tạ Ý Hinh làm như lơ đãng quét mắt liền nhận ra ngay người đứng kia chính là Ân Từ Mặc. Đúng là oan gia ngõ hẹp! Lại nghe bài thơ kia, nhìn lại Ti Hường Hồng lần nữa, nàng cup mắt xuống đầu tia chán ghét trong mắt. Lại thêm một kẻ đến để bôi đen Tri Lễ công, bôi đen Tạ gia đây mà.

“Bài thơ hay vậy sao lại bị trả lại?”

“Tài học đến thế mà còn bị từ chối, vậy thôi ta cũng không nên trình thơ của mình cho Tri lễ công để đỡ phải tự rước lấy nhục.”

.....

Lúc này, chương quây Trình Khánh Minh hoang mang lo sợ chạy tới Bút Chỉ các. Đọc đường hán sợ xanh cả mặt khi nghe tiểu nhị kể rõ sự tình, biết vậy hẳn đã chẳng kêu thẳng cháu ra giúp trông coi cửa hàng! Xảy ra chuyện lớn như vậy biết làm sao bây giờ? Và lại, hẳn cũng đã mơ hồ đoán được thân phận của cô gái này, nên đến khi nhìn thấy quả nhiên là Tạ đại tiểu thư thì liền sợ đến nỗi đom đóm mắt. Hẳn biết rõ tường tận sự kiện An Văn Bạch nha, từ đó cũng biết cô chủ này không chấp nhận dù chỉ là một chuyện bé như hạt cát. Thêm nữa, hai hôm trước vị quân sự chính họ Mục khi uống rượu với hẳn cũng đã buột miệng dặn từ giờ về sau hãy nhìn thấy bà cô này thì phải hầu hạ cho cẩn thận vào. Hôm nay chuyện ra như vậy, hẳn chết chắc rồi.

“Mọi người im lặng!” Tạ Ý Hinh hô lên, “Ta sẽ xử lý từng việc một, xin mọi người im lặng một chút!”

Mọi người xem như vẫn rất nể mặt Tạ đại tiểu thư, Ân Từ Mặc cũng im không nói nữa, chuẩn bị làm người xem.

“Chương quây Trình đến rồi nhì.”

“Đại tiểu thư trách tội, Trình mỗ tới chậm.”

“Việc đã đến nước này, hôm nay ai sai ta sẽ xử phạt. Đầu tiên bảo cháu ông xin lỗi khách hàng đi, dù sao Bút Chỉ các của chúng ta cũng đã thất lễ với người ta trước.”

Thấy chủ mình cung cung kính kính với Tạ Ý Hinh, hai chân Trình Vạn Bảo đã như nhũn ra. Hẳn nào đâu ngờ...

Trình Khánh Minh nhìn Trình Vạn Bảo bằng ánh mắt ghét bỏ, “Không nghe đại tiểu thư nói à? Sao không mau xin lỗi khách đi, phải đợi chủ dạy nữa hả?”

Trình Vạn Bảo run run đến trước Ti Hường Hồng quỳ xuống dập đầu xin lỗi.

Ti Hường Hồng vẫn chẳng nói chẳng rằng.

Sau khi Trình Vạn Bảo dập mạnh đầu vài cái xong, Tạ Ý Hinh bảo hắn lui ra, “Tiếp theo ta sẽ tuyên bố về trừng phạt: sau này Trình Vạn Bảo vĩnh viễn sẽ không được nhận vào làm trong bất cứ sản nghiệp nào của Tạ gia hoặc giả danh Tạ gia để lừa bịp. Kẻ nào vi phạm, Tạ gia sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng!”

Nghe thế, Trình Vạn Bảo xui xẻo, tiêu rồi tiêu rồi, đi đòi rồi! Hắn lập tức bỏ nhào xuống dưới chân Tạ Ý Hinh, gào to, “Đại tiểu thư, oan uổng cho ta mà. Chuyện hôm nay là do có người xúi giục ta làm, ta chỉ là bị mờ heo che mất thôi.”

“A, người nói có người sai bảo người, thế người có nhận ra hắn là ai không?” Tạ Ý Hinh hỏi, đồ thứ ăn cây táo rào cây sung, có mắng hắn thế nào cũng vẫn còn nhẹ!

Trình Vạn Bảo ỉu xiu lắc lắc đầu, sau đó bị người ta kéo đi ra.

Tạ Ý Hinh quay sang Ti Hường Hồng, “Từ công tử, Tạ gia nhà ta dạy dỗ kẻ dưới không nghiêm khiến công tử gặp phiền hà, xin công tử khoan dung độ lượng. Đây là Bút Chỉ các tỏ lòng nhận lỗi với công tử, mong công tử vui lòng nhận cho.” Nàng ra hiệu, một đám sai vặt cẩn thận cầm vài món vật phẩm bước lên phía trước. Tất cả đều toàn là bút viết giấy mực vân vân chứ không có bất cứ cái nào là vàng bạc hay vật quý, qua đó có thể thấy được phần lễ vật này tuyệt đối không mang ý làm nhục hoặc khinh thường người đọc sách.

Nhóm thư sinh vây quanh nhìn thấy vậy cũng gật đầu không chê vào đâu được.

Hai người lẳng lặng đối diện, vừa như đánh giá lẫn nhau lại như chẳng có gì xảy ra. Trong mắt Tạ Ý Hinh là một mảnh bình thản không gợn, mà trong mắt Ti Hường Hồng cũng không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào.

Ti Hường Hồng là người mẫn cảm, hẳn có thể cảm nhận được rằng cô gái trước mặt không thích mình, tuyệt đối không! Hẳn biết, nếu có thể, nàng nhất định không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với mình.

Thật ra biểu hiện của Tạ Ý Hinh là phản ứng thường tình của con người. Bởi kiếp trước Ti Hường Hồng đã làm quá nhiều việc thương tổn Tạ gia, nàng mà thích được kẻ trước mắt này mới là lạ, không dùng giọng lưỡi cay độc công kích là nàng đã thấy mình sắp trở thành thánh rồi.

“Tạ gia làm sai rồi lại có thể đưa tặng vài thứ linh tinh xoa dịu coi như xong chuyện sao?” Một lúc lâu sau, Ti Hường Hồng mới mở miệng.

“Nếu không thì công tử còn muốn thế nào?” Tạ Ý Hinh ung dung hỏi lại. Dập đầu xin lỗi thì nàng đã bảo chương quây Trình làm, nhận sai thì chính nàng đã nhận, lời cần nói thì nàng cũng đã nói, sẽ chẳng có ai có thể bôi lông tìm vết để bắt lỗi nàng hay Tạ gia trong việc này, thế là đủ rồi. Chẳng lẽ còn muốn nàng lần nữa khom lưng quy lụy? Đừng mơ!

“Tạ gia thế này xem như ta giờ mới thật chứng kiến.” Ân Từ Mặc chậm rãi mở miệng.

“Nếu Ân đại tiểu thư đã đến đây thì cần gì phải che che dấu dấu?”

Ân Từ Mặc bây giờ lại tỏ ra phóng khoáng, kéo khăn che mặt ra mỉm cười nhìn Tạ Ý Hình như đang chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nhưng lúc này, hầu hết mọi người đều nhìn về phía Ân Từ Mặc bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Tạ Ý Hình bình tĩnh nhìn ả, “Ân đại tiểu thư nói vậy sai rồi. Ta đã nói Trình Vạn Bảo không phải là con cháu họ Tạ, cũng chẳng phải là thân thích gì của Tạ gia, có chăng chẳng qua chỉ là một kẻ giúp việc mà thôi, không thể đại diện cho Tạ gia được.”

“Chiếu theo lời Tạ tiểu thư vừa nói, cho dù hần có là một đầy tớ trong nhà họ Tạ đi chăng nữa thì chẳng lẽ không đúng với câu chủ nào tớ nấy sao?” Ân Từ Mặc từ tốn hỏi lại.

“Ta thừa nhận cái tính chó cậy gần nhà, gả cậy gần chuông của Trình Vạn Bảo là không tốt, và vừa rồi cũng đã trừng phạt hần vì lỗi đó rồi. Nhưng nhà ai mà chẳng có vài con sâu làm rầu nồi canh!? Chẳng lẽ Ân tiểu thư dám nói họ Ân nhà cô từ ông chủ trên cao nhất xuống đến người hầu tầng dưới cùng đều trong sạch lương thiện như thần thánh hết?” Nói xong lời cuối cùng, Tạ Ý Hình châm chọc ngược một câu.

Ân Từ Mặc lập tức bị câu hỏi này làm cho á khẩu không trả lời được.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Ôi, chúng ta đây chỉ quan tâm tại sao bài thơ “Ngu mỹ nhân nghe mưa” hay thế mà lại bị trả về thôi, Tạ đại tiểu thư có thể giải thích chẳng?” Một thư sinh trong đám người hỏi vọng lên.

“Tur công tử thật sự đã gửi bài tham khảo cho ông nội ta rồi à? Chính là bài thơ ngắn vừa nãy phải không?” Tạ Ý Hình hỏi.

Ti Hướng Hồng gật đầu, “Đúng vậy.”

“Có phải Tur công tử là người Huyện Bình An ở Cừ Nam?” Tạ Ý Hình hỏi lại.

Nghe câu hỏi này, ánh mắt Ti Hướng Hồng chợt lóe tia bất an. Cô gái trước mặt sao lại hỏi nhiều câu quanh co lòng vòng có vẻ chẳng đầu vào đầu quá vậy? Liệu cô ta có biết gì về tình huống ở Cừ Nam không? Dù sao, hần vẫn nên cẩn thận là trên hết, “Đúng vậy. Tạ gia có rất nhiều đóng góp ở Cừ Nam, đặc biệt y quán của Tạ gia đã chữa trị và cứu sống rất nhiều dân chúng. Chính vì vậy mà tại hạ vừa đến Kinh thành đã trình ngay bài khảo lên Tri lễ công.”

Không mắc câu, thật đúng là quá giáo hoạt! Đầu Tạ Ý Hình xẹt qua một chút thất vọng, nhưng rồi lại sức tỉnh ngay lập tức. Phải rồi, nếu Ti Hướng Hồng là kẻ để đối phó thì đã chẳng phải là Ti Hướng Hồng.

“Vậy có thể là bài khảo của Tur công tử không có duyên với ông nội ta rồi. Hay là Tur công tử gửi trình lên nhà khác thử xem, tỷ như Ân lão gia chẳng hạn.”

Đám thư sinh ngó ra, không cách nào hiểu được sao nàng lại nói kiểu này.

Tạ Ý Hình chuyển sang nhìn họ, nhần nại giải thích một câu, “Hai năm qua ông nội ta lớn tuổi nên sức khỏe không còn như xưa, rất ít khi hỏi đến chính sự.” Ý rằng ngay cả đại sự trong triều đình còn ít khi hỏi đến chứ đừng nói là dành thời gian để xem bài khảo do các học sinh trình lên.

Mọi người vừa nghe thì hiểu ngay. Phải rồi, Tri lễ công năm nay cũng đã bảy mươi lăm, một ông lão đã ngoại thất tuần thì tinh thần không còn sắc sảo nữa cũng đúng thôi.

“Nhưng theo ta biết, hai ngày trước Tri lễ công còn luận thơ thời Minh cùng với Khuất Tấn Hàm, đồ đệ từ Miên Dương mà.” Ân Từ Mặc mát mẻ.

“Ân tiểu thư thông thạo tin tức quá nhỉ.” Tạ Ý Hình mĩa mai, nhận thấy trong mắt Ti Hướng Hồng thoáng hiện ánh phần nộ rồi biến mất rất nhanh, chỉ lẳng lặng nhìn nàng như đang chờ câu giải thích.

“Tạ đại tiểu thư có thể trả lời không? Chúng ta thật rất muốn biết vì sao Tri lễ công lại làm vậy, bài thơ này có chỗ nào thiếu sót chẳng?” Trong đám người có kẻ giắt giọng hỏi.

Tạ Ý Hình lạnh nhạt đưa mắt nhìn kẻ muốn kích động đang đứng lẫn trong đám người kia tựa như đang nhìn một tên hề nhảy nhót mua vui. Đây hẳn là

câu mà Ti Hường Hồng muốn hỏi đi, chẳng qua nếu chính hắn đưa ra loại câu truy hỏi đến tận tường kiểu này thì có vẻ mất phong độ quá, nên lúc này lập tức có lính đánh thuê nhảy ra hỗ trợ.

Xem ra, nàng mà không nói ra một vài lời giải thích nghe xuôi tai một chút thì những kẻ này sẽ không chịu rời đi, “Công tử thật sự muốn biết?” Đây là hỏi Ti Hường Hồng.

Ti Hường Hồng gật đầu, “Tại hạ nói không muốn biết thì là giả dối. Nếu không có gì bất tiện, xin Tà đại tiểu thư chỉ điểm vài chỗ để tại hạ mở mang tầm mắt.” Có thể thấy rõ qua ánh mắt của hắn rằng hắn vô cùng cố chấp với việc này.

Tà Ý Hinh không thích cái kiểu ép người bằng được của Ti Hường Hồng, nhưng cũng chỉ cười cười, nói rõ, “Ta không phải là ông nội nên sợ là không đưa được đáp án chính xác cho công tử. Nhưng nếu bảo ta nói ra suy nghĩ của mình thì ta sẽ dùng bốn từ, ăn ố nói mò. Bài thơ này rất hay, có thể miêu tả cho ta thấy được những nét khắc họa của cả một đời người, từ niên thiếu, đến trung niên, rồi những năm cuối đời. Với vài chi tiết từ nghe tiếng mưa rơi, người làm thơ chỉ dùng vài nét bút ít ỏi đã viết ra được những cảm nhận cao siêu đối với năm tháng và cuộc sống. Tư công tử nay chỉ đang ở tuổi thiếu niên, một bài thơ đầy thâm ý như vậy mà công tử còn có thể làm được hẳn là quá khó khăn cho công tử rồi.” Ý ở trong lời chính là nhân phẩm của người không tốt, đạo văn đạo thơ của người ta, ông nội ta cần gì để ý đến người?

Đám thư sinh nghe vậy liền ồ lên, phải à nha, bọn họ đang tuổi thiếu niên thế này làm sao hiểu được cảm thụ của tuổi trung niên và về già khi nghe mưa là thế nào? Đã vậy còn ý vị thâm trường đến bức này?

“Tà đại tiểu thư tình tường thật. Đây là cảm xúc ngẫu hứng của tại hạ nhân một đêm mưa đàm đạo cùng người bạn vong niên mà làm nên bài thơ này, mô tả lại cuộc đời nhấp nhô của người bạn ấy.”

Ti Hường Hồng giải thích thế xem như cũng tạm chấp nhận được.

“Tư công tử nói vậy thì cứ coi như là vậy đi.” Tà Ý Hinh nhún vai, lười giải thích thêm.

Lúc này, nhóm thư sinh ở đây chia làm hai phe, một phe thì cảm thấy bài thơ này của Ti Hường Hồng là sao chép từ người khác, Trì Lễ công chương mắt cũng rõ tình rõ lý thôi. Còn một nhóm người khác thì lại thấy Tà đại tiểu thư nói vậy thì quá phiến diện vô đoán.

Ti Hường Hồng cảm thấy tức thờ, cô gái này câu trước câu sau đều mang ý hoài nghi nhân phẩm của hắn. Hắn rất muốn hỏi thẳng xem Tà Ý Hinh nói thế là ý gì, nhưng cũng biết nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy thì chứng tỏ bản thân hắn thật thiếu phong độ. Hôm nay đúng là sai lầm! Không ngờ chỉ một con bé con nhà họ Tà thôi mà cũng đã khó đối phó như vậy rồi. Hắn bắt đầu hoài nghi không biết lựa chọn trước đây của mình liệu có đúng không?

“Tại hạ thụ giáo, sau này sẽ lại thỉnh giáo Tà đại tiểu thư tiếp.” Ti Hường Hồng chấp tay chào, xoay người tự nhiên bước đi.

Mọi người thấy không còn kịch vui để xem nữa thì cũng từ từ tản đi, nhưng hễ ai đi ngang qua Ân Từ Mặc thì đều đưa mắt nhìn nhìn, ánh mắt vô cùng quái dị khiến Ân Từ Mặc cực kỳ khó chịu.

Tà Ý Hinh cũng liếc mắt nhìn à một cái. Khi thấy Trình chương quỳ vẫn đang chờ ở một bên, biết ông ta có việc muốn nói, nàng liền xoay người đi cùng lên phòng khách riêng trên lầu.

Ân Từ Mặc cũng không nói thêm gì nữa, sau khi Tà Ý Hinh lên lầu thì ả cũng xoay người rời đi. Đạo gần đây chứng kiến Tà Ý Hinh thay đổi quá lớn, ả không thể không hoài nghi liệu Tà Ý Hinh có gặp được duyên kỳ ngộ gì hay không. Qua tình huống hôm nay, ả đã xóa đi mối nghi ngờ rằng Tà Ý Hinh cũng đến từ một chỗ giống mình.

(* Ân Từ Mặc là người hiện đại, xuyên về thời đại này nên biết bài thơ Ngụ mỹ nhân nghe mưa này, rồi đưa cho Ti Hường Hồng trình lên Trì Lễ công. Khi nghe Tà Ý Hinh phân tích chứ không chỉ ra là bài thơ này là của ai, Ân Từ Mặc xóa đi nghi ngờ rằng Tà Ý Hinh cũng xuyên không giống ả).

Trước khi lên xe ngựa, Ân Từ Mặc sức nghĩ đến những ánh mắt kỳ quái mà người ta ném cho mình lúc nãy, liền lệnh cho gã sai vặt đứng cạnh, “Người đi Thiên Nguyệt các nghe ngóng xem hai ngày qua có chuyện gì mới phát sinh hay không?”

Trên lầu hai, Chu Xương Đế cùng một đám con rông cháu phượng xem xong vở kịch hay vừa rồi thì quay sang nhìn nhau mà không biết nói gì.

“Con bé họ Tà này miệng lưỡi sắc bén thật.” Chu Xương Đế lắc đầu bật cười, hiển nhiên thấy được ngài không có ác cảm gì với Tà Ý Hinh, thậm chí còn có chút tán thưởng của một trưởng bối đối với văn bối nữa.

“Đúng vậy, bản lĩnh đấu võ mồm thật ghê gớm!” Duệ thân vương mím môi, mặt hơi hoảng.

Quân Cảnh Di giống như vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần từ sự việc bất ngờ tại Thiên Nguyệt lầu nên chỉ im lặng.

Trong mắt Quân Nghi Ngọc thoáng vẻ thất vọng, bởi chỉ cần nhìn sắc mặt phụ hoàng là hắn biết ngay ngài có ý tán thưởng con bé họ Tà, nhưng cũng không vì vậy mà ghét bỏ Ân Từ Mặc. Thế nên vị trí nữ quan tứ phẩm kia Ân Từ Mặc vẫn sẽ ngồi ổn. Nhưng đầu óc hắn xoay chuyển rất nhanh, chỉ chớp mắt là hắn đã tiến lên vỗ vỗ vào vai Quân Nam Tịch ra về anh em thân mật, “Hai con bé họ Ân và họ Tà đấu với nhau, một người là ân nhân cứu mạng, người kia lại là thanh mai trúc mã, lão ngũ à, đệ có cảm thấy khó xử không?”

“Gi mà phải cảm thấy khó xử? Chẳng qua so đùa tí chơi giữa mấy cô nương thôi ấy mà, giờ hai nàng rõ ràng đã giải quyết tốt rồi đó thôi!” Quân Nam Tịch chậm rì rì trả lời, còn bỏ thêm một câu, “Tứ ca nói cứ như thật ấy, có phải hay bị mấy chuyện nhỏ nhặt này làm cho đau đầu khó xử không?”

Ấn ý rằng ba chuyện con con này mà còn làm cho người khó xử và đau đầu, vậy mấy chuyện lớn cũng không nên trông mong gì ở người.

Quân Nghi Ngọc ghen hờn, thấy không xờ mũi được gì còn bị Quân Nam Tịch đá hậu một cước, đành sờ sờ mũi, cười cười, “Đầu có đầu có, lão ngô cứ thích nói đùa. Ca đây chỉ đang lo giùm cho đệ, giờ chỉ là so đùa nhỏ nhỏ, nhưng nếu nhờ một ngày nào đó hai nàng đầu lớn, thế chẳng phải là làm cho lão ngô khó xử đó sao.”

Không ai trong bọn họ biết, lời này tương lai đã thành tiên tri.

*****

Ân gia.

Ân Từ Mặc vừa hồi phủ không lâu, đang luyện chữ đề thơ đề tỉnh tâm trước án thư thì thị nữ thân cận nhẹ bước tiến vào, “Tiểu thư, đại phu nhân gọi tiểu thư qua.”

“Ừ, thế có nói là chuyện gì không?” Ân Từ Mặc không ngẩng đầu lên, đến khi viết hết nét cuối cùng mới hạ bút, chậm rãi cầm cuộn giấy đã hoàn tất lên thường thức.

“Dạ không thấy nói, người đến truyền lời là mama thân tín của đại phu nhân. Nô tỳ cả gan suy đoán hẳn là có việc gì gấp hoặc chuyện lớn gì xảy ra nên mới đến gọi tiểu thư.”

“Vậy à, vậy đi sang xem đi.” Ân Từ Mặc thản nhiên nói.

Bốp!

Ân Từ Mặc bụm mặt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đại phu nhân đang nổi điên, “Mẫu thân, sao ngài lại đánh con?”

“Ân Từ Mặc, đồ đệ tiện, mày còn có mặt mũi mà hỏi tại sao à? Đáng ra tao nên bóp chết mày ngay từ lúc mày mới sinh ra, vậy hai đứa con tao sẽ không bị mày hại chết.” Thái Thị thiếu điều dấm ngực dậm chân sau khi nói xong lời cuối cùng, mặt mày đầy áp về hồi hận, ai nhìn vào ánh mắt liền hiểu ngay bà đang cực kỳ thù hận kẻ đứng trước mặt.

Ân Từ Mặc thất kinh, tim đập như trống, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, “Mẫu thân nói gì?” Từ đâu mà bà ta biết việc này?

“Mày đúng là đồ máu lạnh, giết cả anh và em gái mình mà mặt vẫn tỉnh như không. Tao biết tao không làm gì được mày vì mày có cha mày và ông già che chở. Nhưng để tao xem liệu rồi một kẻ như mày sẽ đưa được Ân gia đến độ cao nào?!”

“Mẫu thân nói con giết anh em của mình, nhưng con giết họ thì có lợi lộc gì?” Ân Từ Mặc muốn biết cuối cùng Thái Thị biết được bao nhiêu.

“Lợi ích gì thì trong lòng mày biết mà!” Thái Thị cười lạnh, “Đừng làm bộ, cũng không cần giải thích. Tao biết mày đeo miệng, nhưng bây giờ toàn Kinh thành này ai nấy đều biết lòng dạ mày rắn rết đến thế nào rồi, mày cái thẳng được hết họ sao?”

Hôm nay may nhờ vú nuôi, nếu thẳng con vú nuôi mà không hay ra vào quán rượu thì sao có thể nghe được chuyện kể hấp dẫn kia? Rồi vì thấy bà buồn bực nên vú mới kể cho bà nghe mua vui, nhờ vậy bà mới phát hiện sự thật kinh hoàng này? Trong câu chuyện kia, tại sự kiện ám sát nơi yến hội, Âm gia cũng bị chết con trai trưởng và đích nữ. Chính điểm này đã lập tức làm bà chú ý. Thái Kim Linh bà nào có ngu, và lại cũng đã có vài chục năm quản gia nên rất mẫn cảm với những chuyện thế này. Các gia tộc trong câu chuyện tuy khác họ, nhưng nền tảng bối cảnh khá giống mười gia tộc lớn tại Kinh thành, chỉ cần lần lượt áp vào thì có đáp án ngay. Tần gia thay Hòa gia, Tạ gia thay Ngôn gia, Ân gia thay Âm gia... Qua câu chuyện, hung thủ chủ mưu trận ám sát này được phân tích vô cùng rõ ràng hợp lý, bà có muốn không tin cũng không được.

Tất cả mọi người trong Kinh thành? Ân Từ Mặc căng thẳng, cứ cảm thấy như có chuyện gì đó ngoài ý muốn đã xảy ra, “Chắc hẳn mẫu đang thân thương tâm quá độ vì nỗi đau mất con đây mà. Ngài cần phải tỉnh dưỡng chu đáo mới được, con sẽ không quấy rầy ngài nữa.”

Ân Từ Mặc bình tĩnh nói xong câu này, rồi cũng không chờ mẹ cả tỏ thái độ gì liền xoay người lui ra, lập tức nói với thị nữ đi đằng sau, “Đi dò la xem hai ngày qua đại phu nhân đã gặp những ai, nhất là hôm nay!”

*****

Trong thư phòng của Ân lão gia, bầu không khí vô cùng nặng nề.

Ân Hiến Kha đứng bên cửa sổ, ánh mắt chăm chú vào mảnh rừng tùng bên ngoài, mãi lâu sau mới quay đầu, giọng khàn đặc phảng phất nỗi tang thương, “Con rất giống ông.”

“Ông nội --”

Ân Hiến Kha phát tay ngắt lời Ân Từ Mặc, “Ông không muốn nghe lời thừa, chết hai người cũng chẳng to tát gì. Bất quá ông muốn biết con dùng giá đất như thế nhưng có đạt được mục đích của mình không?”

“Ông nội, con --” Ân Từ Mặc xấu hổ cúi đầu.

Ả thật sự không hiểu tại sao lại thế này. Tất cả các kế hoạch đều rất bí mật, đáng lý không ai có thể nhận ra mới đúng. Thế nhưng mấy ngày trước chẳng hiểu sao lại có cái gọi là giải đoán chuyện kể được diễn thuyết tại hai lầu lớn trong Kinh thành, gây được tiếng vang rất lớn. Đặc biệt, người kể chuyện vì muốn hấp dẫn sự chú ý của mọi người nên sau khi trình bày bối cảnh và quá trình phát sinh ám sát xong thì liền lấy việc suy đoán xem ai là kẻ đứng sau màn giết đây ra để treo giải thưởng. Quan khách sau khi nghe kể chuyện xong đều có thể tự mình suy đoán, sau đó nói ra nghi vấn của mình về kẻ chủ mưu phía sau, đương nhiên phải kèm theo phân tích thỏa đáng.

Tất cả những đáp án này sẽ được người kể chuyện sàng lọc một lần, sau đó dán lên vách tường để quan khách nào bước vào lầu đều có thể bỏ phiếu. Sau năm ngày, năm người có số phiếu nhiều nhất sẽ nhận được các phần thưởng khác nhau. Phiếu để quan khách bầu chọn sẽ do lầu cung cấp, mỗi người được một phiếu miễn phí, còn nếu muốn thêm phiếu nữa thì phải trả tiền.

Kinh thành vốn dĩ nằm ngay dưới chân Thiên tử, trí tuệ của dân chúng nơi đây hoàn toàn không thấp. Thêm vào đó, những người có thể ra vào lầu đều không phải là kẻ chân đất, chỉ cần liên tưởng một chút thôi là đã có thể hiểu ngay câu chuyện giải đoán kia chính là trực tiếp phản ánh lại sự kiện ám sát vài ngày trước đó. Ai mà chẳng có chút tính ba hoa trong người, hơn nữa lại có cơ hội để khoe khoang bản thân và nhận được tiền thưởng, thế nên câu chuyện này liền lập tức nổi như cồn.

Hiện tại, Ân Từ Mặc chỉ cần vừa ló mặt ra ngoài thì lập tức nhận được những ánh mắt khác thường của người ta, thật đúng là có miệng cũng khó mà cãi.

“Phải xử lý việc này thế nào chắc ông không cần dạy con chứ?”

“Ông nội yên tâm, con biết phải làm thế nào.”

“Chuyện mua bán bên Cừ Nam thuận lợi chứ?”

“Mới đầu thì coi như thuận lợi, đặc biệt là củi và vải dệt bán rất chạy, lợi nhuận của đợt hàng đầu tiên ước chừng bảy mươi vạn lượng bạc, đã đang trên đường mang về đây. Nhưng sau một thời gian thì có kẻ thấy chúng ta buôn may bán đắt liền hùa theo, giật mối của chúng ta không ít.” Tục ngữ đã nói, gốc quan tài mà vốn cũng quan tài, chẳng buôn bán gì có lời bằng mua bán quan tài hết. Bởi thế nên Ân gia vừa nhận được tin có thiên tai xảy ra thì liền tập trung chuẩn bị để buôn bán độc quyền món hàng này, và nó cũng thật sự mang lại nhiều tiền nhiều bạc, không phụ sự mong đợi của nhà họ.

Ân Hiến Kha gật đầu, khá hài lòng với số bạc này, “Hùa theo là đương nhiên thôi, song chúng ta có thể kiếm được nhiều tiền như vậy từ tay các thương gia lão luyện và khôn khéo đã là rất tốt rồi.” Dù sao tiền kiếm từ thiên tai cũng không thể nào lâu dài, bởi sau khi mọi việc quay lại quỹ đạo thì buôn bán sẽ xuống dốc ngay.

“Tuy nhiên --” Ân Từ Mặc chặn chữ.

“Tuy nhiên cái gì?”

“Tạ gia có mở một y quán ở Cừ Nam, mỗi ngày có đại phu xem chẩn miễn phí cho dân trong vùng, dược liệu cũng bán giá dễ chịu. Dân chúng có bệnh chỉ cần bỏ chút tiền là có thể được chữa trị. Không chỉ thế, mỗi ngày y quán còn nấu hai thùng trà thảo dược để mọi người uống miễn phí, xưng là trà này do đích thân Thái y đương triều ra toa, có tác dụng sáng mắt mát gan, phòng gió giải nhiệt, trừ tê thấp, giải độc cơ thể. Bởi vậy, y quán của Tạ gia rất được lòng dân.”

Ân Hiến Kha xoa con mắt mệt mỏi, “Tạ gia làm vậy là muốn giành vinh quang trước mặt Hoàng Thượng, mặt khác còn có thể giải vây cho Tạ Uyên Bảo đây mà. Thật đúng là một hòn đá hạ hai con chim. Cái lão Tạ Tri Lễ kia trước giờ thật đúng là biết tính toán!”

Ân Hiến Kha không biết rằng y quán này đã đem lại cho Tạ gia không ít bạc, tuy so ra kém tiền buôn quan tài của Ân gia nhà họ, nhưng được cái thanh danh dễ nghe. Hơn nữa, Ân Hiến Kha còn không biết người đưa ra ý tưởng mở căn y quán này hoàn toàn không phải là Tạ Tri Lễ mà là Tạ Ý Hình, nếu lão biết thì không chừng đêm nay lại ăn ít cả chén cơm ấy chứ.

Ân Từ Mặc lẳng lặng lắng nghe. Đúng thế, một hòn đá hạ hai con chim! Không phải Ân Từ Mặc không biết việc mở y quán ở khu vực bị thiên tai thì có lợi ở chỗ nào, nhưng vì y quán không thể kiếm tiền được nhanh so với buôn bán. Tại những thời kỳ đặc thù thế này, kiếm được nhiều tiền thì sẽ bị dân bị nạn chỉ mất mắng ác độc, nhưng kiếm được ít quá thì lại chẳng làm được gì. Ân gia muốn phát triển nên rất cần tiền, cần mau chóng có được một khoản tiền lớn để làm bệ phóng, mà buôn quan tài là cách có được tiền nhanh nhất. Hơn nữa, toàn Ân gia cũng chỉ có thể xuất ra được bao nhiêu đó tiền thôi, không thể lo liệu một lúc cả hai được, nếu thật sự muốn mở một cái y quán đầy đủ thì hoàn toàn không thể làm việc buôn bán kia.

Từ giờ về sau, Ân gia cần là tiền tươi thóc thật để phát triển chứ không phải là thanh danh. Đây không phải nói là thanh danh không quan trọng, nhưng giữa tiền tài và thanh danh thì Ân gia nhà họ bắt buộc chỉ được chọn một.

“Ai, đời mà! Thôi, Tạ gia là một gia tộc có tính co giãn rất cao, gặp mạnh sẽ cứng, thấy yếu sẽ mềm. Chúng ta vốn xây dựng kế hoạch dưới tình huống là họ không hay không biết mà chậm rãi tằm ăn lên từng phần thực lực của họ, sau đó lại làm cho Tam Hoàng tử chia tay giúp họ một chút. Ân tình đưa thân sười âm trong ngày tuyết rơi như thế nhất định sẽ khiến cho Tạ gia dần dần nghiêng về phía Tam Hoàng tử. Sau đó lại lợi dụng Tạ gia, để họ ra mặt đối phó với đám thế gia khác, giúp Tam Hoàng tử đăng cơ đồng thời tiêu hao lực lượng của Tạ gia. Đợi khi sinh lực nhà họ đã tổn hại nặng nề thì sẽ một búa đập tan. Kế hoạch tuy tốt, nhưng tiếc là bọn họ đã phát hiện được, mà Ân gia nhà ta hiện tại lại không đủ lực để đối đầu với bọn họ. Vậy thôi tạm thời đóng băng hết mọi kế hoạch đối phó Tạ gia đi.”

Ân Từ Mặc yên lặng nghe Ân Hiến Kha phân tích, gật đầu. Ắ cũng cảm thấy Ân gia nên ẩn núp một thời gian, an tâm phát triển chính mình thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Tạ Ý Hình bàn bạc với Trình quản sự xong, vừa ra tới cửa thì bị ngăn lại, “Tạ đại tiểu thư, tiểu thư nhà ta có lời mời.”

Nàng đưa mắt nhìn gã sai vặt, “Tiểu thư nhà ngươi là ai?”

“Tiểu thư nhà ta là Trương Thấm Hạ, đang ở lầu hai xin đợi Tạ tiểu thư hạ cố.”

Bút Chí các chia thành hai tầng, tầng trên có thiết kế phòng riêng chuyên dành để chiêu đãi một số khách quý.

Mặt của Trương Thấm Hạ bị chém hồng, lý ra giờ còn phải ở trong nhà để tĩnh dưỡng chứ sao lại đi ra ngoài lung tung thế này? Người đến thì không chuyện gì tốt, chuyện tốt thì lại không đến. Xem thái độ cứng rắn của gã sai vặt này, và lại Bút Chí các cũng có thể coi như là địa bàn của Tạ gia, Tạ Ý Hình cảm thấy có lên gặp một chút cũng không sao.

Tạ Ý Hình thâm ý nhìn sang Xuân Tuyết, Xuân Tuyết lập tức kiểm soát lại xuống.

Gã sai vặt cũng không để ý tới Xuân Tuyết, đưa tay ra ý mời Tạ Ý Hình.

Tạ Ý Hình hơi gật đầu với gã, “Mời dẫn đường.”

Sau khi cân nhắc một chút, Xuân Tuyết tìm Trình chương quỳ, “Trình chương quỳ, lầu hai Bút Chí các có mật đạo nào có thể nhìn được tình hình trong phòng riêng không?”

Trình chương quỳ ngạc nhiên, hỏi ngay, “Đại tiểu thư tới phòng riêng?”

“Đúng vậy.”

“Đi theo ta.”

Tạ Ý Hình lên lầu, cửa phòng riêng mở ra liền thấy được Trương Thấm Hạ đang ngồi ngay ngắn trước bộ đàn cổ, nghe cửa mở thì ngược mắt lên nhìn, đôi mắt đẹp chứa đầy nét bi thương. Trương Thấm Hạ nhìn khuôn mặt đẹp tựa phù dung lại thẫn như hoa đào nở rộ của Tạ Ý Hình, trong lòng không ngăn được nổi chua xót. Sao số ả họ Tạ kia lại tốt thế không biết, chỉ bị thương sau lưng mà không bị ngay khuôn mặt “vốn quý” như các nàng, đã vậy còn may mắn cứu được Ngũ Hoàng tử. Nghĩ vậy, trong mắt nàng không khỏi lóe lên ánh tức giận.

Tạ Ý Hình thần nhiên đối diện ánh mắt oán hận của cô ta. Có một số người là thế, chẳng bao giờ thích nhìn thấy người khác tốt hơn mình, đến khi bản thân gặp chuyện gì bất hạnh thì y như rằng một mực muốn kẻ khác cũng phải bi thảm gấp mình một trăm lần.

“Trương tiểu thư sao lại rành rang ra ngoài thế này?” Sau khi vào cửa, Tạ Ý Hình kín đáo nhìn lướt qua mạng che mặt của cô ta. Mạng không dày nhưng không phải là loại trong suốt, song cũng không nhìn thấy vết thương ra thế nào, ắt hẳn là không thuộc loại cực kỳ nghiêm trọng.

“Tạ đại tiểu thư chẳng phải cũng ra ngoài đấy thôi!” Trương Thấm Hạ cười cười, “Trà của nhà Tạ tiểu thư cũng không tệ lắm, ném thử không?” Nói xong, Trương Thấm Hạ lại tự tay rót cho nàng chén trà.

Tạ Ý Hình bỗng cảnh giác. Nàng và Trương Thấm Hạ chỉ là quan hệ xã giao hời hợt nên không biết tường tận cô ta là người thế nào, thế nhưng dựa theo một ít tin tức loáng thoáng, cô ta cũng không phải là người rộng rãi. Một khi khác thường tức là có chuyện nha.

Tạ Ý Hình mang về mặt được quan tâm mà đâm lo đưa tay tiếp nhận chén trà, nâng lên miệng nhấp môi ra vẻ rồi đặt xuống ngay chứ không thật sự uống vào.

Trương Thấm Hạ cũng không để ý, “Tạ muội muội, thật lòng mà nói, ta rất hâm mộ vận may của muội. Tuy là phải nằm trên giường hơn nửa tháng đấy song sau này trên mặt muội cũng sẽ không để lại vết sẹo khó coi như ta và Tần tỷ tỷ. Chúng ta như vậy về sau sợ là sẽ không lấy được ông chồng nào tốt.”

“Vậy à? Trương tỷ tỷ hâm mộ ta, thế tỷ có biết ta lại hâm mộ người khác không?”

“Tạ muội muội hâm mộ ai?”

“Ân Từ Mặc chứ ai. Nàng ta hôm đó thế mà lại chẳng rót một cọng lòng nũa kia.” Tạ Ý Hình ngang nhiên bôi đen chụp mũ.

“Nàng ta?” Mắt Trương Thấm Hạ thoáng hiện một loại cảm xúc khó hiểu.

Hai người lại hàn huyên thêm một lúc, nhưng Tạ Ý Hình vẫn không hiểu cô ta muốn mời mình lên đây để làm gì, thấy thời gian đã trễ nên liền đưa lời cáo

từ.

Cái làm nàng càng kinh ngạc chính là Trương Thấm Hạ cũng không hề có chút ý ngăn trở nào.

Lòng Tạ Ý Hình nặng chịch, cảm thấy nhất định sắp có chuyện xấu xảy ra.

Trương Thấm Hạ nhìn bóng Tạ Ý Hình rời đi, lạnh lùng cười, “Con bé này thông minh đấy, lại rất thận trọng nữa, lúc uống trà chỉ dính môi thôi chứ không hề nuốt vào bụng ngầm nào. Nhưng nó ngàn vạn lần cũng không thể nghĩ tới rằng ta đã bôi cái thuốc kia ở miệng chén, chỉ cần dính một chút thôi cũng đã đủ. Mấy kẻ kia sắp xếp đầu vào đây chưa?”

“Nô tỳ đã làm thi tiểu thư cứ yên tâm đi.”

Trương Thấm Hạ cười hài lòng, mắt đầy ánh ác độc, “Vây là tốt rồi! Đám dân đen kia đúng là vớ bở, đầu phải ai cũng có thể thưởng thức được mùi vị của đại tiểu thư họ Tạ đâu.”

“Sao rồi?” Tạ Ý Hình đi xuống lầu, đứng chờ ngay chỗ lúc nãy vừa ngồi bàn việc với quân sự.

Trình chương quây và Xuân Tuyết cũng đã xuống tới, Xuân Tuyết tức giận thuật lại cho Tạ Ý Hình nghe những gì mình vừa nghe được.

Có một số người thật đúng là vừa được như ý đã lập tức huênh hoang! Lúc này, nàng ra hiệu cho Xuân Tuyết làm vậy chẳng qua là để phòng hờ, nhờ nàng có trúng bẫy thật thì sau khi nàng đi rồi Trương Thấm Hạ rất có thể sẽ bắt cần mà nói lộ ra. Không ngờ lại đúng là phát huy công dụng.

Tạ Ý Hình biết “nó” ở đây là Trương Thấm Hạ đang chỉ mình, cười khỏ, “Xem ra ta hẳn là trúng xuân dược rồi.” Nàng có thể đại khái đoán được ý tưởng của Trương Thấm Hạ lúc này, chẳng qua là hy vọng mình cũng bị hủy hoại, theo một dạng nào đó, giống cô ta thôi. Mà theo ý tứ trong câu nói của Trương Thấm Hạ thì hình như còn có một cái bẫy rập khác được dàn xếp mai phục trên đường về của nàng nữa.

Xuân Tuyết đâm hoảng, lo lắng nói, “Chúng ta nhanh chóng hồi phủ thôi!”

Tạ Ý Hình lắc đầu, nghĩ nghĩ rồi nói, “Trình thúc, chúng ta làm thế này...”

Trình Khánh Minh lắng nghe, hai mắt sáng lên, liên tục gật đầu, cuối cùng nói một câu, “Đại tiểu thư chờ một chút, ta đi làm ngay.”

Chẳng bao lâu sau, một cô gái trẻ che mặt đi ra cửa Bút Chí các, được tỳ nữ đỡ lên một chiếc xe ngựa mui xanh ngọc rời đi. Ngoài ra còn một chiếc xe ngựa nhìn vô cùng bình thường khác đi theo xa xa phía sau.

Ngồi trong xe ngựa, Tạ Ý Hình cảm thấy thân thể bắt đầu rã rời, dần dần nóng lên theo nhịp xóc nảy của xe ngựa, chỉ lát sau mặt mày đã ửng đỏ, đầu ngực ma sát với vải vóc từ từ dựng thẳng, hạ thân cũng thấm ra một cổ ẩm ướt dính dính.

“Tiểu thư, dược bắt đầu có tác dụng rồi à?” Xuân Tuyết vô cùng lo lắng nhìn khuôn mặt đỏ rực của tiểu thư.

Tạ Ý Hình vô cùng bứt rứt khó chịu. Thuốc kia nàng chỉ dính môi có chút xiu mà đã khó chịu thế này, Trương Thấm Hạ uống xuống cả ly thì chắc giờ đã không chống đỡ nổi!

Đang lúc nàng miên man suy nghĩ, xe ngựa ngừng lại.

“Tiểu thư, có chuyện.” Phu xe nói nhỏ.

Xe ngựa phía trước đã đột ngột dừng lại.

Tình huống kế tiếp, bảy tám tên lưu manh từ trong ngõ nhỏ đi ra, nhìn là đã biết không có ý định gì tốt.

“Úi chà, cô nàng bé xinh này ở đâu ra thế nhỉ? Nhìn cũng thuận mắt quá chứ.”

“Đề chúng ta đi, tiền bạc trên xe các người cứ lấy dùng.” Trương Thấm Hạ dựa vào tỳ nữ, mặt mày nhăn nhó. Từ lúc còn ở Bút Chí các, nàng ta đã thấy đầu óc choáng váng nên định hồi phủ ngay, lúc lên xe ngựa thì thân thể đã nặng trĩu. Chỉ đi được nửa đường, nàng ta đã cảm thấy sai sai chỗ nào, đến khi nhìn kỹ cách bố trí trong xe ngựa cùng với hướng xe đi thì suýt nữa hồn phi phách tán, chưa kịp làm ra phản ứng gì thì biến cố đã lập tức xảy ra. Hiện tại, ngay cả phu xe lẫn gã sai vặt tâm phúc chuyên theo nàng ta ra ngoài cũng chẳng thấy đâu, còn kẻ vừa giúp nàng ta đánh xe thì đã lập tức chạy mất dép khi vừa thấy tình huống xấu. Lúc này, nàng ta chỉ còn biết oán hận con nha hoàn ngu xuẩn trăm voi không được bát nước xáo này, ngay cả lên sai xe ngựa mà cũng còn không biết!

“Hôm nay chúng ông đây xem mày vừa mất, nói đến tiền làm chi để mất tình mất nghĩa nha, các huynh đệ thấy đúng không?” Kim Nhị dẫn đầu, quay sang nói với vài kẻ lâu la đứng phía sau.

Nhìn đám du côn trước mặt, Trương Thấm Hạ biết ngay đây là những kẻ mà nàng ta chuẩn bị để xử lý Tạ Ý Hình, giờ hóa ra lại chính bản thân mình muốn nuốt quả đắng. Đúng là đáng chết!

Thấy bọn chúng cọt nhả đến gần, nha hoàn của Trương Thấm Hạ quát lớn, “Coi chừng cái miệng của các người đó, đây là tiểu thư của Trương quốc công phủ. Biết thời biết thế thì mau cầm lấy tiền bạc rồi biến ngay, Trương gia sẽ không truy cứu. Bằng không, hừ!”

Chát!

“Bằng không thì thế nào, hả?” Kim Nhị quăng cho nha hoàn một cái tát cực mạnh khiến miệng ả nha hoàn lập tức rỉ máu.

Sau đó, hần chỉ cần một tay là đã chop được Trương Thấm Hạ kéo lại, ôm vào trong lòng. Khi giật bỏ đi mạng che mặt, hần lập tức liền thấy ngay vết sọc kia, trong lòng có hơi thất vọng nên miệng lập tức trở nên ác độc, “Lúc che mặt thì cứ tưởng mỹ nhân, ai dè bỏ mạng đi thì hóa ra lại là đồ quái dị, hèn chi có người phải bỏ tiền để chúng ông giúp mày phá trình.”

Sau đó, hần chu miệng hôn hai cái, xong lại chặc chặc khen, “Bất quá thân thể này vừa thơm lại vừa mềm, cô nương đầu bài của Ý Hồng viện cũng không mướt mát quyền rũ bằng con nhỏ này đâu nha.”

Trương Thấm Hạ nghe Kim Nhị xát muối lên vết thương trí mạng của mình, đã vậy còn dám so sánh mình với mấy ả đề tiện nơi kỹ viện, ánh mắt nhìn hần lập tức phồng ra tia oán độc.

Kim Nhị hết hồn, lập tức giáng cho nàng ta hai cái tát, “Đồ thối tha, dám nhìn ông nữa thì ông đánh chết mày!”

Trương Thấm Hạ nhìn tên du côn các đảng đang ôm mình, “Giờ các người đi ngay thì ta sẽ bỏ qua cho, bằng không người gánh không nổi hậu quả đâu.”

“Ha ha ha, chờ người làm vợ ta rồi thì ta cần gì phải sợ Trương gia.” Kim Nhị đắc ý nói, sau đó vô cùng hài lòng khi thấy sắc mặt cô nàng lập tức trắng bệch ra.

Kim Nhị này là một kẻ lưu manh nổi tiếng tại Kinh thành, cả ngày chỉ biết đá gà đua chó chơi bởi lêu lổng đùa giỡn con gái nhà đảng hoàng. Hôm nay có người tìm hần, bảo rằng có một phi vụ phá hồng trong sạch của một cô gái muốn hần ra tay. Xưa nay hần vốn quen làm mấy chuyện này nên lập tức đồng ý chẳng cần nói nhiều.

Bởi thế cho nên Trương Thấm Hạ gặp phải kiếp nạn này. Lúc trước, vì để tránh việc đám lưu manh nghe được danh tiếng của Tạ gia mà sợ hãi không dám nhận phi vụ này nên nàng ta giấu danh tính của cô gái sẽ bị hại, chỉ cho biết dấu hiệu của xe ngựa. Hiện tại, chính bản thân nàng ta ngồi trên chiếc xe ngựa đó nên đúng là hết đường chối cãi.

Kim Nhị cũng đến khi đối mặt với Trương Thấm Hạ và tỷ nữ mới biết phi vụ này lớn như vậy, nên đã đâm lao đành phải theo lao. Hần hoàn toàn không tin cái gọi “sẽ không truy cứu” kia, mà chỉ có nắm chắc trong tay nhược điểm của đối phương thì mới có thể khiến cho hần có cảm giác an toàn. Và lại, tục ngữ cũng đã có câu “có gan làm giàu” mà, nên lá gan của hần lập tức phình to, nghĩ, đợi hần phá trình Trương tiểu thư xong thì cô ả cũng bắt buộc phải gả cho mình thôi, lúc đó chẳng phải mình sẽ là cô gia (con rể) của Trương quốc công sao.

Nghĩ thế, trong mắt Kim Nhị lộ ra ánh sáng khiếp người, bắt chặt lấy cằm Trương Thấm Hạ ghé môi hôn lên.

Trương Thấm Hạ giãy dụa, nhưng càng giãy dụa thì cơ thể lại càng yếu mềm, cuối cùng chỉ có mềm nhũn không chút sức lực dựa vào Kim Nhị.

Xoẹt một tiếng, quần áo bị xé rách vạt ra.

“Dừng tay!” Ngay tại thời khắc Kim Nhị định giờ trò với Trương Thấm Hạ, Chu Thông Dục đi tới, vẻ mặt sát khí đằng đằng.

Thấy Chu Thông Dục xuất hiện, trong mắt Tạ Ý Hinh loé lên tia thấu hiểu. Thì ra là thế! Chu Thông Dục thật đúng là tận sức tận lực để làm cho Tam Hoàng tử có thể nhận được sự hỗ trợ từ Tạ gia nha. Hôm nay nếu thật là nàng chui vào cái bẫy rập này thì ngoài con đường buộc phải gả cho Chu Thông Dục hoặc tên lưu manh kia ra thì chỉ còn nước xuống tóc đi tu. Nếu bọn chúng còn nhẫn tâm hơn nữa, Chu Thông Dục sẽ chờ nàng bị vũ nhục xong rồi mới xuất hiện, nên có gả được cho y chẳng qua là do y bố thí thôi. Ác độc, quá ác độc!

“Đi thôi, quay về.”

Xuân Tuyết ngây thơ hỏi, “Không xem tiếp sao?”

“Không được.”

Tạ Ý Hinh lại không biết cũng có một chiếc xe ngựa bình thường đi theo phía sau xe nàng, khoảng cách không xa không gần cho đến khi nàng về đến nhà.

“Thế tử An Quốc Hầu, cứu ta với!” Trương Thấm Hạ nhìn thấy Chu Thông Dục thì giống như kẻ đang sắp chết chìm nhìn thấy một cọng rơm cứu mạng.

Sao không phải là Tạ Ý Hinh? Trong mắt Chu Thông Dục thoáng hiện nét ngạc nhiên và ghét bỏ.

Đúng vậy, chính y là kẻ ngầm cho người tiết lộ thông tin Tạ Ý Hinh hôm nay sẽ ra ngoài cho Trương Thấm Hạ. Y biết nàng ta lòng dạ hẹp hòi, tính ghen tị cực cao, rất ghét thấy người khác tốt đẹp hơn mình. Nàng ta chắc chắn sẽ rất ghét Tạ Ý Hinh, tiết lộ tin tức cho nàng ta sẽ tốt hơn việc chính y phải nhúng tay vào. Dù sao y cũng đâu có muốn Tạ Ý Hinh chết mà chỉ muốn có người phối hợp với y để diễn một vở kịch thôi. Quả nhiên, căn cứ theo tin tức từ thám tử mà y gài trong Trương gia truyền về, Trương Thấm Hạ sau khi nhận được tin liền lập tức ra tay sắp xếp. Đáng tiếc, ngay cả việc con con này mà nàng ta cũng làm không xong!

Nhưng y lại không thể thấy chết mà không cứu được, dù sao Trương Thấm Hạ cũng mang họ Trương.

Chính vào lúc này, đuôi mắt y bắt được hình ảnh một chiếc xe ngựa bình thường đến không thể bình thường hơn đang chậm rãi rời đi. Y chợt nhớ vừa rồi lúc y xuất hiện ở đây thì chiếc xe ngựa kia cũng đang đậu ở đó, cứ tưởng rằng là cái xe trống, không ngờ... Đột nhiên, đầu óc Chu Thông Dục chợt lóe sáng, bên trong là nàng, nhất định là nàng!

Mắt Chu Thông Dục chớp lên về âm u, lập tức mọi việc trở nên ăn khớp với nhau. Y vừa giật mình vì sự tinh táo và minh mẫn của Tạ Ý Hình, đồng thời quyết tâm phải chiếm bằng được nàng càng dâng cao. Đáng tiếc, ngay lúc này thì phải cứu cái con bé ngu xuẩn kia trước cái đã.

Ngoài cửa chính Tạ phủ, Xuân Tuyết đỡ Tạ Ý Hình đã mềm oặt lên kiệu, lập tức vội vàng chạy về hướng nội viện.

“Ngũ điện hạ, giờ chúng ta còn đưa lên bái thiếp nữa không?”

Quân Nam Tịch đắm chiều, cũng mơ hồ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra trên người Tạ Ý Hình, “Không cần, hôm nay Tạ đại tiểu thư phỏng chừng sẽ không gặp khách được, hôm khác chúng ta lại đến. Đứng rồi, sau khi quay về ngơoi lấy một lọ bách hoa thanh tâm hoàn, mau chóng quay lại Tạ phủ tặng cho Tạ đại tiểu thư. Ta nghĩ giờ phút này nàng nhất định rất cần đến nó.” Quân Nam Tịch không ngờ hôm nay đi theo phụ hoàng ra ngoài lại gặp được nhiều chuyện như vậy, càng thú vị hơn là xem được một hồi tới mấy vở diễn.

Khi Phụ hoàng hồi cung, hần bầm xin sẽ đi về sau, sau đó hộ tống Tạ Ý Hình suốt dọc đường đi vì muốn tự mình tới nhà gặp nàng để nói với nàng lời cảm tạ, bởi nếu gặp mặt bên ngoài mà nói những lời này thì có vẻ không có thành ý. Chẳng thể nào ngờ, chính bởi vậy mà hần lại được nhìn thấy một vở tuồng hay.

Dạo gần đây, các hành động của đại tiểu thư nhà họ Tạ có khác biệt rất lớn so với những miêu tả về nàng trước đây, thể hiện một tâm tư vô cùng kín đáo chặt chẽ, so với phong cách xử sự đơn giản thô bạo trước đây thì có tiến bộ rất nhiều. Bất quá như vậy cũng tốt, lớp trẻ nhà họ Tạ cũng nên có một cá nhân vượt trội như thế để đứng ra chống đỡ cho gia tộc. Quân Nam Tịch nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế An Ôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.